

Yazdığımız
Her Şey

"Güzelyalı Ortaokulu
geleceği yazıyor."

Bu kitap, İzmir İli Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında Güzelyalı Ortaokulu tarafından hazırlanmıştır.

GÜZELYALI ORTAOKULU

Okul Müdürü: Tahsin KUZGUN

Sorumlu Müdür Yardımcısı: Mehmet DİPİ

Okul Proje Koordinatörü: Emine ÇİLDAN (Türkçe Zümre Başkanı)

Okul Komisyon Üyeleri: Müge TEKELER (Türkçe Öğretmeni)

Deniz GÜL (Türkçe Öğretmeni)

Çiğdem KABADAYI (Resim Öğretmeni)

H. Ecem IŞIK (Bilgisayar Öğretmeni)

Hidayet CANBAY (Rehber Öğretmeni)

KONAK/İZMİR

MART/2022

İÇİNDEKİLER:

4. ÖN SÖZ
5. SUNUM
6. UNUTMADIK
7. BİZE YAKIŞAN MARŞ
8. SEVGİ HER YERDE
9. KOD ADI: BARIŞ
10. DOĞA
11. ÇÖP VE ÇİÇEK
12. DEV PANDALAR
14. EĞLENCELİ TATİLİMİZ
16. GEÇMİŞTEN GELECEĞE GELEN ÇÖZÜM
18. EVSİZ ADAM
19. EN İYİ DOSTLARIMIZ
19. ÇİÇEKLERİN DİLİ
22. BİR TUTKUDUR BASKETBOL
23. BAHARIN GELİŞİ
24. BÜYÜYÜNCE NE OLACAĞIM
25. GEÇMİŞİN ATEŞİ
26. GİZEM PEŞİNDE
28. HOŞ GELDİN KARDEŞİM
29. KADİFEKALE
30. KAHRAMANMARAŞ
31. OKUMANIN DEĞERİ
32. PRENSESİN PLANI
36. RUHU DA SANSAN DEPREM
37. SEVGİNİN GÜCÜ
38. TIRTILIN DÖNÜŞÜMÜ
39. UZAYIN DOĞASI: KARA DELİKLER
40. SİLGİ
41. FLAMİNGOLAR
42. EN MUTLU GÜNÜM
43. BADEM ARANIYOR
44. SU İSRAFI
45. ADALET
46. KÜÇÜK KIZIN HAYALİ
49. CIRCIR MEYDANI'NDAKİ BAYRAM
50. BOŞA ÇABA
51. SEVGİ
52. GİZEMLİ GELİŞ
56. KAPIDA BİRİ VAR
57. KARANLIK SOKAKLAR
58. BARGİK KÖYÜNÜN ALTINDAKİ GİZEM
59. NEDİR BU TÜBERKÜLOZ
60. SOSYAL MEDYAYI NASIL KULLANMALIYIZ?
61. BAYRAM
62. VATANIM TÜRKİYE'M
63. SEVGİLİ BEN
64. HİÇ AYRILMAYALIM
66. VARLIĞIM OKUMAK

67. İSTİKAMET SİRİUS
69. BENİM GÜZEL YURDUM
70. ENGELİMİZ BİZE ENGEL DEĞİLDİR!
71. SEVGİNİN TANIMI
72. AİSHA'NIN DIŞLARI
73. ÖĞRETMENİM
74. DÖNÜM NOKTASI
76. KÜÇÜK SOKAK KEDİSİNİN GÜNLÜĞÜ
77. SEVGİ
78. SINIRSIZ GÜÇ EFSANESİ
80. SÜRPRİZ
82. HAFTA SONU HEYECANI
83. HAZİN SON
84. BİZİM ELİMİZDE
85. AYŞE' NİN TELEFON BAĞIMLILIĞI
86. KURNAZ GEYİK
87. ANKARA
89. KEŞKE YAPMASAYDIM
91. SINIRLARI AŞMAK
93. ŞİİR DİNLETİŞİ
94. ELİF'İN GÜNLÜĞÜ
97. ÖĞRETMENLİK
98. LİLYA'NIN KALBI ÜŞÜYOR
100. ORMANLAR KRALI ASLAN VE ORMANDAKİ TÜM HAYVANLAR
101. ÇANAKKALE DESTANI
102. MUSTAFA KEMAL ATATÜRK
103. DAĞLARIN ARDINDA
104. ANNEANNEMİN KÖYÜ
106. KAR SEVİNCİ
107. MEVSİMLER
108. MOR
110. NASIL BİR DÜNYA?
111. SOKAK LAMBASI
112. DOST
113. DEPREM OLUYOR
114. İZMİR SOKAKLARINDA
115. HAYVAN SEVGİSİ
116. ARAP'IN MUTLU HAYATI
117. HAYVANLAR GÜNÜ
118. KENDİMİ KENDİMDE BULDUM
119. BENİM DÜNYAM
120. ORMANDA İKİ GECE
122. BEN ALYA
123. ZAMAN
124. DOSTLUK
125. BİRLİK VE BERABERLİK
126. TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI
127. KURT YAVRUSU
128. ATATÜRK

ÖN SÖZ

Geleceğe yön verirken en önemli rehberin kitaplar olduğunu biliyor ve bu bağlamda okulumuzun oluşturduğu kitabımızla İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzün başlatmış olduğu “Geleceğin Yazarları” projesinde Güzelyalı Ortaokulu olarak yer almaktan mutluluk duyuyoruz.

Bu kitapla çocuklarımızın hem hayal dünyalarına tanık olduk hem de ilgi alanlarını ve becerilerini de keşfetmiş olduk. Her sınıf düzeyinden bir sürü fikir ve resmi birleştirdi öğretmenlerimiz bu kitapta. Belki yeni yazar ve ressamların ilk imzalarını da attırmış olduk.

Güzelyalı Ortaokulu müdürü olarak bu çalışmayı başlatan İl Milli Eğitim Müdürlüğümüze, bu süreçte kitabımıza emek veren okul proje üyelerine ve tüm emek veren öğretmen ve çocuklarımıza ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Tahsin KUZGUN

Okul Müdürü

SUNUM

Kitap dünyaya açılan en büyük penceredir ve biz de Güzelyalı Ortaokulu ailesi olarak “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında bir pencere daha açmak istedik okurseverlere. Çocuklarımıza bu projeden bahsettiğimizde gözlerindeki yazma ışığı bizleri çalışmaya daha da heveslendirdi ve yazılan eserleri kitap için seçmek bizleri epey zorladı diyebilirim. Oldukça yetenekli bir gelecek geliyor diye düşünüyorum. Yazılan eserlerin çoğunu da kendileri resimlendirdi. Bu da bizi ayrıca gururlandırdı.

Umarım çocuklarımızın yazma yeteneklerini bu proje ile gün yüzüne çıkarmışsızdır ve nice yazan, çizen, okursever gençler yetiştiririz.

Bu proje kapsamında kitabımızı oluştururken bizi destekleyen okul müdürümüz ve müdür yardımcılarımıza, emek emek ilgilenen tüm Güzelyalı Ortaokulu Türkçe öğretmenlerimize, komisyon üyelerimize ve en çok da eser yazan ve resim çizen tüm çocuklarımıza sonsuz teşekkür ediyorum.

Saygılarımla...

Emine ÇILDAN

Türkçe Zümre Başkanı

UNUTMADIK

Özlemin hala taze bende
Yıllar geçse de nesiller bitse de
Senin okyanus mavisi gözlerini
Unutmadık, unutmayacağız!

Geldi geçti yıllar,
Geçmedi geçmeyecek senin özlemin,
O altın sarısı saçlarının ışığını
Unutmadık, unutmayacağız!

Sevgin kalbime kenetlenmiş,
Günden güne çoğalıyor
Senin o güzel sözlerini
Unutmadık, unutmayacağız!

Bak yıllar geçti sen gideli
Bitmedi bitmeyecek bizdeki sevgin,
Senin bize güvendiğini,
Unutmadık, unutmayacağız!

Nilsu KURT
7/M

BİZE YAKIŞAN MARŞ

Yorucu ve yoğun okul haftasının sonuna gelmiştik. Nihayet bugün cuma ve son teneffüste sıra olmaya başlamıştık. Bu benim için hafta sonunun başlangıcı idi. Az sonra o yüreğimi sallayan melodi başlamış, vızır vızır yapılan konuşmalar bitmiş ve okul derin bir sessizliğe bürünmüştü. O sessizliği hiçbir yerde bulamam. Herkes gururla durmuş, marşımızı okuyorduk. Sadece bizim okulumuz değil yoldaki insanlar, evdeki insanlar, araba kullanan insanlar bile arabalarını durdurup ayakta marşımızı söylüyorlardı. Tek ses gibi herkes aynı anda okuyor kıpırdamadan. En çok da,

“O benim milletimin yıldızıdır parlayacak;

O benimdir o benim milletimindir ancak”

kısımlarını söylerken içimden coşkulu bir duygu çıkıyor. Marş bitene kadar devam ediyor. Marş bitiyor ve aynı vızıltı ve hareketlilik kaldığı yerden

devam ediyor. Son dersimize doğru içeri girerken sanki marş devam ediyormuşçasına aklıma gelmeye başlıyor.

“Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.”

Mesela bu cümle ne kadar güzel ve coşkulu. Önceden nasıl yaşadığımızı ve şimdi nasıl yaşadığımızı söylüyor. Ne kadar gurur verici. İnsanı her mısrada ayrı yüreklendiren, benimseten, gururlandıran tam da bize yakışan bir marş diye düşünürken öğretmenimiz bu konuyla ilgili ödev verdi.

Mehmet Akif Ersoy aslında çok soylu, güvenilir, yardımsever, arkadaş canlısı, hayvan sever ve becerikliliği ile halkın arasında en iyi olmayı başarmış. Mehmet Akif Ersoy’u araştırınca bu kadar güzel bir marş yazmasına şaşırmadım. Bu sebeple biz hala İstiklal Marşımızı okuduğumuzda coşku içinde memleketimizi, bayrağımızı, şehitlerimizi, bağımsızlığımızı gururla haykırıyoruz.

Çünkü **“Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal.”**

Beren GELGÖR
5/D

SEVGİ HER YERDE

Sevgidir tüm ihtiyaç
El ele vermektir tüm ilaç
Verelim tüm sevgiyi
Bırakmayalım aç
Geçme sevgiyi, budur amaç
İnsanlar sevgiye muhtaç.

Her şey sevgiyle başlar
Er geç insan sevgiyle parlar
Ruhunu besler kucaklaşmalar.

Yay sevgiyi, tebessüm doğacak
Eksik kalma bundan ancak
Ruhumuz böyle sınırsız
Dağıtmalıyız sevgiyi çabucak
Elbet dünya sevgiyle dolacak.

Duru Deniz TARBASAR

6/G

KOD ADI: BARIŞ

Bundan bir ay önce herkes korkunç bir haberle uyandı. Haberde dünyanın savaşa doğru sürüklendiğinden bahsediliyordu. Sebebi ise maden arayışydı.

Son bir haftadır bununla alakalı toplantılar yapılıyor, barış görüşmeleri devam ediyordu. Ancak nafileydi. Kod adı "Barış" olarak adlandırılan gizli bir toplantı düzenlendi ve altı tane diplomatın arabuluculuk yapmasına karar verildi. O altı diplomatın içinde ben de vardım. Zor bir görev olsa da ne olursa olsun bu görevi yapmamız gerekiyordu.

Artık her şey daha da kötüleşiyordu, ülkeler sınırlarına askerler ve tanklar gönderiyor, toplantılar yapılmaya devam ediyordu.

Toplantılar günlerdir devam ediyor ama sanki her toplantıda savaşa bir adım yaklaşılıyordu. Toplantılarda artık kavgalar çıkıyordu. Eskiden yaşanmış olayları gündeme getiriyorlardı.

Sınırlara yakın evler tahliye ediliyordu ve maden ocakları kapanıyordu. Neredeyse savaşın eşiğindeydik.

Son yaşananlardan dolayı halka tatbikatlar yaptırılıyor ve olayı olası bir savaş anında korunabilecekleri sığınaklar gösteriliyordu.

Can, John, Jack, Kemal, Celal ve ben bu toplantı eğer kötüye giderse savaş çıkacağını hepimiz biliyorduk. Ardından toplantının olacağı yere gittik.

Hepimiz derin bir nefes alarak içeri girdik. Odaya girdiğimizde herkes bizim gelmemizi bekliyordu. Biz geldikten sonra toplantı başladı. Yarım saat geçmeden işler kızışmaya başladı. Altı kişi aynı anda "Sakin olun" diye bağurdık ve toplantı salonu bir anda sessizleşti. Sonra fikirlerimizi söyledik. "Madenleri bölüşeceksiniz. %50'si sizin diğer %50'si sizin". Bütün herkese ilk başta saçma gelmişti. Çünkü herkes bütün madenleri istiyordu. En mantıklısının bu olduğunu anlatmaya çalışıyorduk. Zor olsa da antlaşmayı imzaladılar. Sınırdaki askerler ve tanklar geri çekilmişlerdi, tahliye edilen evlere insanlar geri dönmüştü. Artık herkes mutluydu ve dünya büyük bir savaştan kurtulmuştu.

İnsanların açgözlü davranmayıp paylaşmayı öğrendiklerinde savaşların yok olduğunu öğrenmiştik böylece.

Erol ENGÜR

5-I

DOĞA

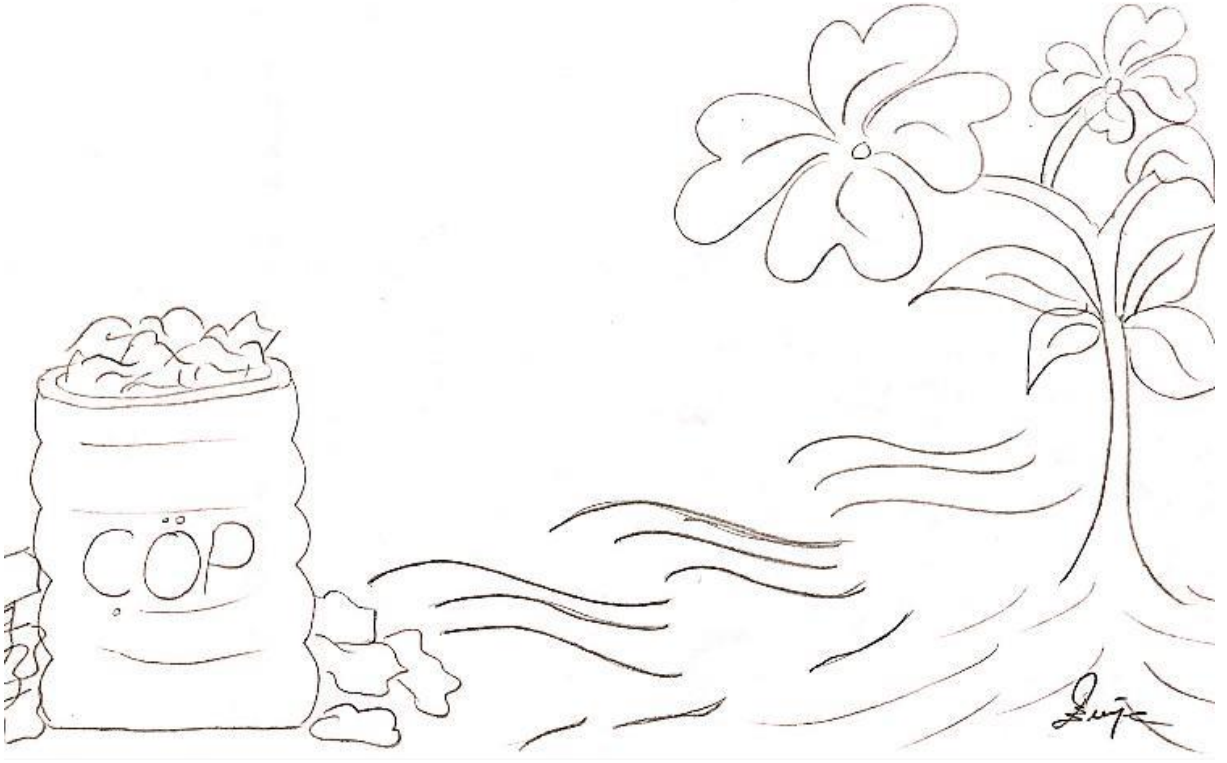
Canımız sıkılınca
Temiz hava iyi gelir
Bol oksijenli ormanda
Doğa bizim evimiz

Karnımız acıkınca
Toprak ana hep verir
Bol vitaminli yiyecek
Doğa bizim evimiz

Yaşamak güzel şey
Ömrümüz yettiğinde
Kıymetini bilmeli
Doğa bizim evimiz

Elif Ayza YILMAZ

5-I

ÇÖP VE ÇİÇEK

Ali 11 yaşında, 6. sınıf öğrencisidir. Ali okula her gün aynı yoldan gider. Okul yolu çok güzeldir. Onun hayallerini süsleyen bir yoldur onun için. Sağında ve solunda rengârenk çiçekler, ağaçlar, uçuşan kelebekler...

Bir gün Ali yine okula giderken bir adamın çiçeklerin önüne çöp döktüğünü görür. İlk gördüğünde bir şey demez. Sonra birkaç kez daha görür ve dayanamaz. En sonunda adama bunun çok yanlış olduğunu çekinerek söyler. Adam "Benim işime karışamazsın." diyerek onu tersler ve biraz da hırpalar. Ali, durumu babasına anlatır. Babası bu duruma hem çok üzülür hem de çok sinirlenir. Adamın tavırlarının konuşsa da değişmeyeceğini düşündüğü için ertesi gün belediyeye gider ve adamı şikâyet eder. Mahkemelik olurlar ve en sonunda davayı Ali'nin babası kazanır. Mahkeme adama her gün çiçekleri sulama cezası verir. Artık Ali, her gün okula giderken o adamın çiçekleri suladığını görür ama Ali her gün oradan geçerken adamın çağıracağından ve ona yine kızacağından çok korkar.

Bir gün Ali yine okuldan gelirken adamla karşılaşır ve adam Ali'yi yanına çağırır. Ali çok korkar ve yavaş yavaş adamın yanına doğru gider. Adam kızmamış ve Ali'ye kendisinin yaptığı yanlış olduğunu anlatmıştır. Ali, adamla barışır. Ali çok mutlu olur ve adamla arkadaş gibi her gün okul maceralarının üzerine sohbet ederler ve her gün oradan geçerken adamla birlikte çiçekleri sularlar. Çöpler, rengârenk çiçekler olmuştur artık Ali'nin gözünde.

Mehmet ÇİLDAN

6/G

DEV PANDALAR

Benim adım Akira-san. Size ailemi tanıtayım. Kardeşimin adı Yuma-san. Hayvanları çok sever. Babam Makoto-san. Kendisi bir iş adamı. Annemin adı ise Tomoko-san. Kendisi veteriner. Geçen ay babamın iş gezisi vardı. Bizi de yanında götürecekti. Babama "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Babam sevinçle "Çin'e" dedi. Hepimiz çok heyecanlandık. Üç gün sonra Çin'e gidecektik. Herkes yanına birer sırt çantası aldı. Kardeşim çantasına hiç işe yaramayan şeyler koymuştu. Oyuncak, en sevdiği figür "Dev panda"...Uçağa bindik. İlk defa uçağa binmişim. Çok heyecanlıydım. Huzurlu huzurlu giderken anons yapıldı: "Sayın yolcularımız, birazdan türbülansa gireceğiz." Babama türbülansın ne demek olduğunu sordum. Babam tam açıklarken türbülansa girdik. İşte o an türbülansın ne olduğunu anladım. En sonunda Çin'e geldik. Rehberimiz ve çevirmenimiz bizi karşıladı. Çin'i gezmeye başladık. İlk durağımız kocaman bambuların olduğu bir yerdi. Ne olduğunu anlayamadık. Ve çok uzakta hareket eden, siyah ve beyaz renkli, kocaman, bambuları yiyen bir canlı gördük. Rehberimiz "Bu canlının adı, panda" dedi. Sonradan ekledi: "Dev panda."

Kardeşimin figüründeki canlıydı bu. Panda bize çok sinirli bir şekilde bakıyordu. Aynı zamanda üzgün bir şekilde. Biraz yanına yaklaşmaya başladık. Ne olduğunu anlamadık. Ama annem bir veteriner olduğu için ne olduğunu anladı. Annem "Bu panda yaralanmış!" dedi. Sonra uzman veterinerler pandayı muayene etti. Oradakiler bize çok teşekkür etti. Annem çok büyük bir iyilik yapmış oldu. Oraları gezerken rehberimiz bize dev pandalar ile ilgili bilgiler verdi. Bambuların besin değeri çok düşük oluğu için dev pandalar günün 15 saatini yemek

yyerek geirirlermiş. Biz bu bilgileri dinlerken bayağı bir dalmışız. Rehber bilgi vermeyi bitirdiğinde kardeşimi bulamadım. Daha doğrusu bulamadık. Her tarafta aramaya başladık.7-8 saat sonra annem onu buldu. “Nerede?” diye soracaksınız. Dev pandanın yanında... Kardeşim hayvanları çok sevdiği için o pandanın peşine takılmış. Uykusu gelince ise dev pandanın yanına kıvrılmış. Orada bir market vardı. Her şey pandalarla alakalıydı. Kardeşim çok nadir bulunan bir figür aldı. Ben ise pandalarla ilgili bir kitap aldım. Babam pandalı bir şapka, annem ise pandalı bir rozet aldı.

Sonra diğer yerleri gezdik. Örneğin, Çin Seddi ve daha fazla yerleri... Ben Çin’i çok sevdim. Hatta oradan bir arkadaşım bile oldu. Adı: Chang. Evimize dönünce onunla haftada bir mektuplaşmaya başladık...

ınar KEMER

5/I

EĞLENCELİ TATİLİMİZ

Nihayet okul tatile girmiş, iki kardeş yaz tatiline kavuşmuştu. Emre ve Alina öylesine mutlu olmuşlardı ki, tatilin tadını doyasıya çıkarmaya hazırlardı. Anne ve babaları yaz boyunca çalışmak zorunda oldukları için ailece tatil yapma fırsatları olmayacaktı. Aileleri çocuklarının evde yalnız kalmalarını istemedikleri için köye büyük amcalarının yanına göndermeye karar verdiler.

Emre ve Alina köye gideceklerini duyduklarında havalara uçtular. Küçükken de aileleriyle köye giderler ve her seferinde heyecanlı zamanlar geçirirlerdi. Nihayet yola çıkma vakti gelmişti Emre en sevdiği mavi pantolonunu ve desenli gömleğini heyecanla giydi, Alina ise kendine hazırladığı kocaman valiziyle odasından çıktı. İki kardeş yaşayacakları heyecanlı tatilin başlamasını bekliyordu. Tam o sırada dışarıdan korna sesi duyuldu. Babaları onları almaya gelmişti. Koşa koşa arabaya bindiler. Havaalanına doğru yola çıktılar. Uçağa binme vakti geldiğinde aileleriyle vedalaştılar.

Bir saat sonra uçak Muğla havaalanına inmişti bile. Vedat amcaları küçük yaramazları bekliyordu. Koşa koşa amcalarının boynuna atladılar, kuzenleri Yağız'da onları karşılamaya gelmişti. Ve sonra Fethiye'deki cennet köşesine yani tatillerini geçirecekleri eve ulaştılar. O gün biraz uyuyup dinlendiler. Ertesi gün sabah erkenden kuş sesleriyle ve çam kokularıyla huzur içinde uyandılar. Babaanneleri onlara otlu gözleme yapmıştı, bu nefis kahvaltının ardından denize gitmeye karar verdiler. Heyecanla mayolarını giyip şapkalarını taktıktan sonra amca ve kuzenleriyle plaja gittiler.

Kıyıya geldiklerinde muhteşem bir mavilik onları selamlıyordu. Güneş o güzel yüzünü onlara dönmüş adeta içlerini ısıtıyordu. Hep birlikte el ele tutuşup koşarak denize daldılar. Su öylesine temizdi ki dipteki balıklar gözüküyordu. Bütün gün denizin tadını çıkardılar, yüzdüler, oyunlar oynadılar. Eve döndüklerinde gözlerinden uyku akıyordu, yemeği yedikleri gibi uykuya daldılar.

Sabah uyandıklarında amcaları ve Yağız ellerinde oltalarla onları bekliyorlardı, belli ki bugün daha heyecanlı bir gün olacaktı. Çabucak yapılan bir kahvaltının ardından arabaya binip karşı kayalıkların oraya gittiler. Orada çok büyük balıklar tutacaklarını umuyorlardı oldukça heyecanlı bir o kadar da mutlulardı. İlk oltayı Alina attı, diğerleri de sırayla oltalarını attılar. Daha oltasını atalı birkaç dakika olmuştu ki Emre'nin oltası sallanmaya başladı. Emre 'Balık balık tuttum ' diye bağııyordu, amcasının yardımıyla oltayı çektiler. Oltanın ucunda orta boy bir kaya balığı sallanıyordu. Amcası ' Emre bu balık yenmez denize geri atalım yazık ' dedi. Balığı tekrar geldiği yere yani masmavi denize saldılar.

Aradan on dakika geçmişti ki Alina'nın oltası sallanmaya başladı. Alina o kadar heyecanlanmıştı ki kalbi hızlı hızlı atıyordu, amcasının yardımıyla oltayı çektiklerinde kocaman bir levrek oltanın ucundan onlara bakıyordu. Bu balık gerçekten çok büyüktü, hepsi şaşkınlık içinde bağııyorlardı. Amcaları 'Babaannenize söyleyeyim akşama balık yapıyoruz. ' dedi şakayla.

Günün yarısı geldiğinde kovada bayağı balık birikmişti ama hiçbirisi Alina'nın balığı kadar büyük değildi. Günün en mutlusu Alina'ydı. Bugün hayatının ilk balığını tutmuştu. O kadar güzel bir gün geçirmişlerdi ki bu günü anılarında mutlulukla saklayacaklardı.

Bu tatil onlara öylesine iyi gelmişti ki hayatları boyunca bu güzel tatili unutmayacaklardı. Eve döndüklerinde hala o güzel günleri konuşup bir sonraki tatilin planlarını yapıyorlardı.

Doruk GENÇKAYA

6/K

GEÇMİŞTEN GELECEĞE GELEN ÇÖZÜM

Aslı bir gün deniz kenarında gezerken her yerin çöp dolu olduğunu, insanların yerlere tükürdüklerini, yedikleri çiğdem kabuklarını, içtikleri sigara izmaritlerini yere attıklarını ve denizin gözle görülecek biçimde kirlendiğini görmüş. Buna çok üzölmüş. O günden sonra bir zaman makinesi yapmaya karar vermiş. Zaman makinesiyle geçmişe gidip, oradaki insanları bilinçlendirip, neler yapıp yapmamaları gerektiği hakkında bilgi vermeyi planlamış.

Aradan bir hafta geçmiş. Artık zaman makinesinin tamamlanması için son bir parçası kalmıştı. Ama ne yazık ki uyku, yani yatma vakti gelmişti. Kalan parçayı ertesi sabah yerleştirmeye karar vermişti. O gece uyurken rüyasında dünyanın çöplerle kaplandığını gördü. Kan ter içinde uyandı. Telaşla makinenin yanına gidip kalan son parçayı da alelacele yerleştirdi. Bir anda ayağı elektrik kablosuna takıldı. Sendelerlerken istemeyerek makinenin kumanda düğmesine çarptı. Gözünü açıp kapayınca kadar kendini anlam veremediği ve daha önce hiç görmediği bir yerde buldu. İçinden şaşırmış ve biraz ürkmüş biçimde: “Burası da neresi böyle?” diye geçirdi. Sonra etrafına bakındı. İki üç katlı evler, at arabaları ve insanların şimdiki yaşantısından daha farklı bir yaşam sürdüğü bir manzara ile karşılaştı.

Artık evinde olmadığından emindi. Yanına bir kız geldi ve “Sen kimsin?” diye sordu. Aslı ise “Ben gelecekte gelen biriyim ve benim yaşadığım zamanda havanın, suyun, toprağın kirliliğine karşı nasıl mücadele edileceğini düşünüyordum. Bir makine icat edip sizin zamanınıza geldim.” dedi. O sırada tedirgin ve meraklı bir göz ile çevresini tanımak için bakındı. Ve birden tüm bir kasabanın merakla ve şaşkın bir biçimde çevresinde toplandığını gördü. Küçük kıza anlattıklarını sakın ve anlayacakları biçimde teker teker tüm kasaba halkına anlattı. Bir yandan da geldiği zamandan makineye kayıt ettiği fotoğrafları gösteriyordu. O sırada kasabanın yaşlılarından biri “İyi hoş söylüyorsun ama biz bunu nasıl engelleriz?” diye sordu. Aslı da bunun üzerine “Siz bu doğayı, çevreyi, havayı, suyu kirlletme sorununu ve fotoğraflarda gördüğünüz kirliliği torunlarınıza ve çocuklarınıza hatta gelecek nesillere aktardıkça yeni yetişen her nesil çevreye duyarlı yetişecek” dedi. Böylece her insan denizleri, havayı, suyu kirlletmemeyi yani çevresini temiz tutmayı öğrenecektir. Yaşadığımız doğanın bir önceki nesilden bir sonraki nesile miras olduğunu, daha yaşanılır bir doğanın sonraki kuşaklara bırakılacak en iyi armağan olduğunu anlatmaya çalıştı. Böylece nesilden nesile aşılana bu bilinç benim yaşadığım zamanda yaşayan insanlara ve hatta benim zamanımın ilerisinde yaşayacak insanlara kadar aktarılacaktır. Böylece her zamanda yaşayacak insanlar temiz bir dünyada yaşayacaktır.” dedi ve yutkundu. Bunu gören yaşlı teyze “Kuzum yenice kaydattığım şu ıhlamurdan bir yudum iç, anlatmaktan boğazın kurudu.” dedi. Makinenin yanında duran Aslı’ya bardağı uzatırken önlerine bir kedi çıkıvermiş ve ıhlamurun bir kısmı Aslı’nın geldiği makinenin üzerine dökölmüş. Makine istemeden, kontrol dışında yeniden çalışmış. Aslı bu defa da gözünü kendi evinde açmış. Göz açıp kapayınca kadar evine gelmiş. Şaşkınlığını, telaşını gizleyemediğini hissetmiş. Bir iki dakika oturup yaşamış olduğu olayın etkisini anlamaya çalışmış. Bununla birlikte çevreye duyarlı bir iş yapmanın vermiş olduğu huzur ile kendine gelmişti.

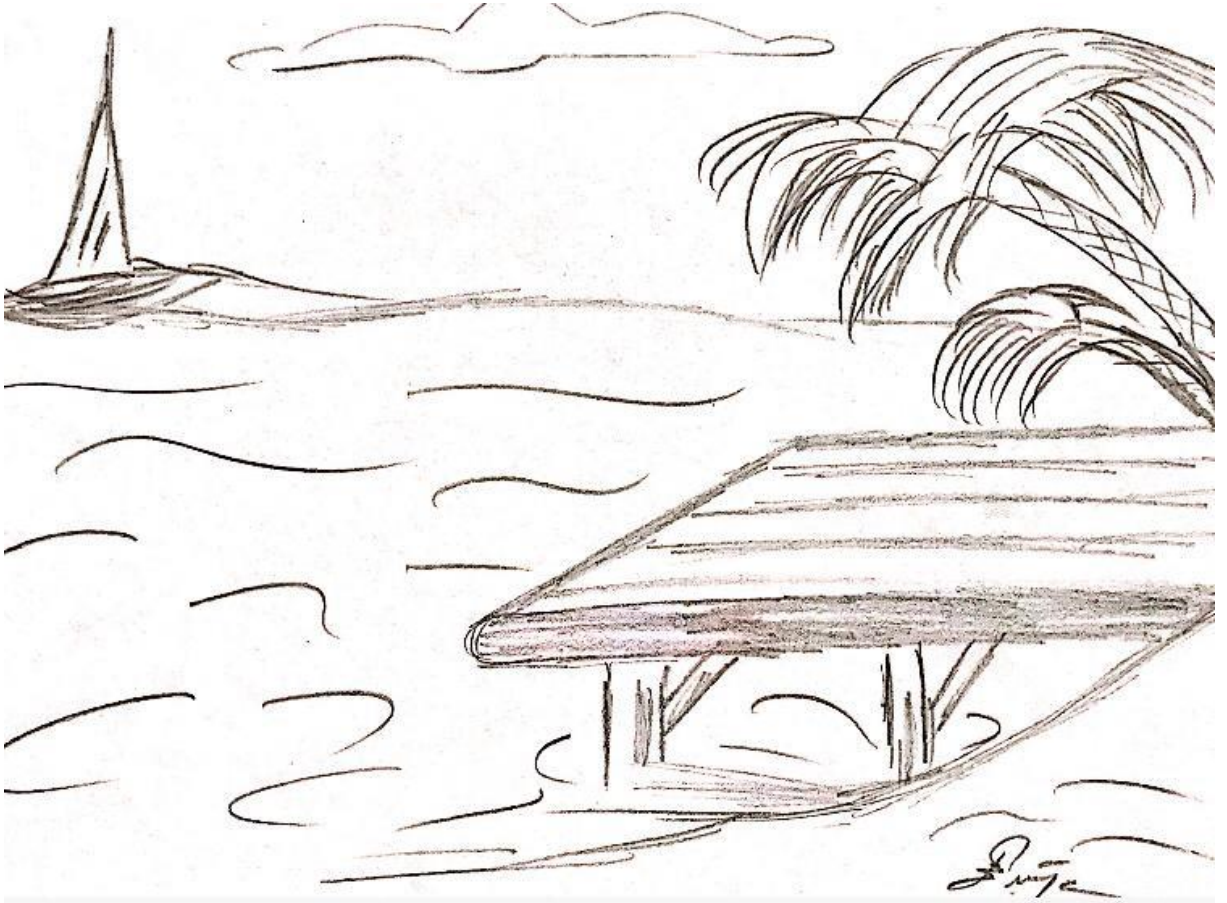
Ani bir hareket ile odasından fırlayıp deniz kenarına, yani gitmeden önce aklında kalan çevre kirliliğinin olduğu yere bakmaya gitti. Kıyıda hiçbir çöp olmadığını, insanların yere tükürmediğini, elindeki çöpleri geliş güzel yere atmadıklarını ve yerlerde çiğdem kabukları, sigara izmaritleri olmadığını gördü.

Aslı geçmişten geleceğe ve gelecekten geçmişe yolculuk ettiren makineyi icat ettiğine şimdi daha çok sevinmişti. İcat ettiği makine ile geçmişe gittiğine ve evre dostu bir iş yaptığına çok mutlu olmuştu.

Hem kendi zamanındaki hem de gelecekteki insanların yaşadığı dünyayı bir damla da olsa temizlediği ve güzelleştirdiği için gururluydu.

ASYA TURAN

5/1

EVŞİZ ADAM

Soğuk bir kış günüydü, bugün kızının doğum günüydü. İş çıkışında pastaneden pasta alıp doğru parti yerine gidecekti. Geç kalmamalıydı.

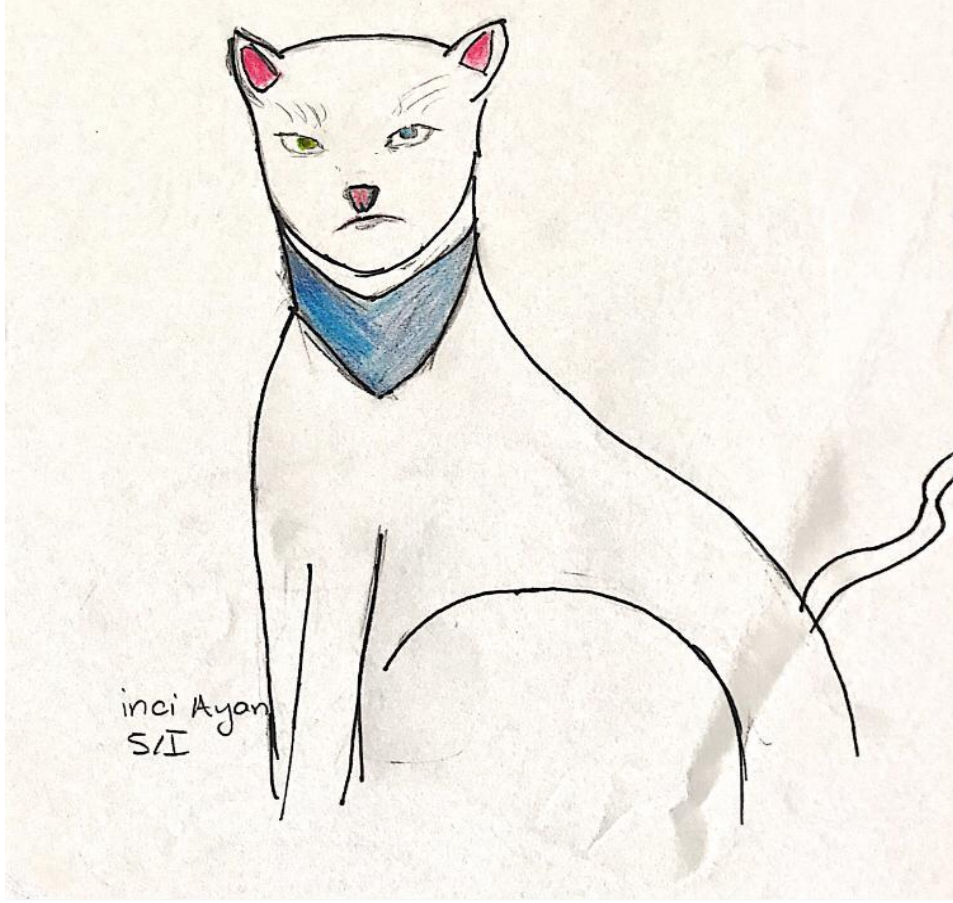
Sabah saat 07.30'da kalkıp gür kumral saçlarını taradı, ardından bembeyaz dişlerini fırçalayıp kahvaltıyı hazırlamaya gitti. Kahvaltısını bitirip üstünü giydi. Kızını da alıp evden çıktı. Kızını okula bıraktıktan sonra işine gitti. Bugün çok mutluydu çünkü bugün kızının doğum günüydü. İş dönüşü iş yerinin yanındaki pastaneden büyük bir pasta alıp parti yerine gidecekti. Sonunda işi bitmişti. Hemen pastaneye yöneldi. Pastanenin önünde üstünde yırtık bir palto ve altında artık kirden dolayı simsiyah olmuş bir pantolon olan upuzun beyaz saçlı bir adam duruyordu. Görünüşünden evsiz bir adam olduğu belli oluyordu. Pastanenin vitrinindeki bir pastaya bakıyordu. Bunu görünce içi paramparça olmuştu. Adamın yanına gidip pastayı isteyip istemediğini sordu. Adamcağız da biraz mahcup olup karnının çok aç olduğunu söyledi. Adam partiye geç kalmamalıydı ancak ihtiyar adamcağıza yardım etmek istiyordu. Yardım etmeye kararlıydı. Ona hangi pastayı istediğini sordu ve ona istediği pastayı alıp bir miktar para verdi. Adam çok utanmıştı. Ancak bir o kadar da mutluydu. Pastayla karnını bir güzel doyurduktan sonra da adamın verdiği parayla kıyafet aldı. Ardından tek dostu olan sokak köpeklerini sevmeye gitti. Bu köpekler bazen insanlara karşı saldırgan olsalar bile bu adamcağızı çok seviyorlardı. Bu arada adam kızının doğum gününe geç kalmıştı. Ancak bu iyiliği yapmak içine bir ferahlık vermiş ve kendini çok iyi hissetmişti.

Günlerden Çarşamba'ydı. Kızının doğum günü üstünden tam bir hafta geçmişti. Her zamanki gibi yine işe gidecekti. Arabasına binip sürmeye başladı. İş yerine gelmişti. Tam arabadan indiği anda köpekler saldırmaya başladı. Bu köpekler evsiz adamın beslediği köpeklerdi. Evsiz adam saldırıya uğrayan adamı hemen tanıdı ve köpeklerin ona saldırdığını görünce çok hızlı bir şekilde olaya müdahale etti. Orada bulunan insanlar şoka girdikleri için donup kalmışlardı ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Köpekleri kovalayan ihtiyar, evsiz adamcağız yapılan iyiliğin karşılığını vermiş oldu. Yardımsever adam bu sayede köpeklerin bu saldırısından hafif yaralı kurtulmayı başardı. Evsiz adamla birbirlerine vefa ve sevgi dolu gözlerle bakiştılar. Sonra adam hastaneye gitti. Eğer evsiz adam olmasaydı belki şu an ölmüş olacaktı.

Atalarımız ne demiş **“İyilik yapan iyilik bulur”**. İyi bir insan olmak hayatımızdaki en büyük amacımız olsun. Fakir, zengin, büyük, küçük, demeden kısacası hiçbir canlıyı ve insanı ayırt etmeden herkese ve tüm canlılara yardım etmeliyiz. Evsiz canlara bir su bir yemek vermek bile kim bilir belki onların hayatını kurtarır.

Arya Hürsoy ŞEVİK

6/G

EN İYİ DOSTLARIMIZ

İnsanlar yaşamak için sevgiye ihtiyaç duyar. Bu sevgiyi bize önce ailelerimiz verir. Büyüdükçe yeni dostlarımız olur. Bazen bu dostlarımız hayvanlardır.

Ben de en iyi dostumu üç sene önce tanıdım. Benim kardeşim yok ama en iyi arkadaşım Bulut var. O; bembeyaz, pamuk gibi bir kedi. Evimizde onun da bir odası var. Sabah erken kalkar. Etrafta koşturur. Bütün gün camın önünde dışarıdaki kuşları seyreder. Benim okuldan gelişimi de camın önünde bekler. Eve gelince hemen ona sarılırım. Birlikte oyunlar oynarız. Sessizdir ama her derdini anlatır. Evimizin neşesidir. Bize huzur verir. Geceleri yanımda uyur. O, bizim ailemizin bir parçasıdır.

Bulut olmadan evimizi hayal edemiyorum. O, benim canım kardeşim ve çocukluğumun önemli bir parçasıdır. Bulut'la birlikte diğer hayvanlar da dünyamızın en güzel renkleridir.

İnci AYAN

5-I

ÇİÇEKLERİN DİLİ

Yan komşumuz Algın teyzenin yazlığında bir zambak bahçesi vardı. Algın teyze onlara her misafirlğe gittiğimde bana çiçeklerinden bahseder, onlar hakkında konuşurdu.

Algın teyzeyi çok önceden tanırdı annemler, büyükannem ile arkadaşlıklar, öyle derdi annem.

Algın teyze çok severdi çiçekleri. Balkon, bahçesi yeşiller içindeydi.

Eşi Aydın amca antikacıydı. Aydın amca ve Algın teyze emekli öğretmen idi. Aydın amca emekli olduktan sonra antikacılığa adanmıştı kendini, Algın teyze ise çiçeklerle ilgilenir dururdu.

Odama gittiğimde annem yanıma gelip:

-Algın Hanım ve Aydın Bey akşam yemeğe gelecekler.

Mutlu olmuştum, akşamı sabırsızlık ve mutluluk ile bekledim. Çünkü Aydın amca ve Algın teyze benimle konuşuyor, sorduğum soruları usanmadan cevaplıyorlardı.

Akşam olunca Algın teyzeler gelmişlerdi, yemekten sonra Algın teyze bana küçük bir paket verdi ve “Yemekten sonra birlikte açarız.” dedi. En sevdiğim yemek olmasına karşın yine de çabucak bitmesini bekliyordum. Yemekten sonra hemen paketi aldım ve salona geldim. Algın teyze açmadan önce ne olduğunu tahmin etmemi istedi.

-Sence nedir bu Ekinciğim?

-Hmm... Bir kupa mı?

-İyi düşün bakalım.

-Kitap mı?

-Yaklaştın. En iyisi aç, daha fazla meraklanma.

Hızlıca paketi açtım ve içinde sandığa benzer bir kutu vardı, Algın teyze bana içine bak dercesine bir bakış attı, Sandığın içinden bir kitap ve oyun kartları çıkmıştı. Kitabın içini açınca çiçek fotoğrafları vardı, bu çiçeklerin dili ile ilgili bir kitaptı. Kartlarda ise çiçekler ile ilgili bir kelime oyunuydu. Daha önce kırtasiye ya da kitap evlerinde hiç böyle bir şey görmemiştim.

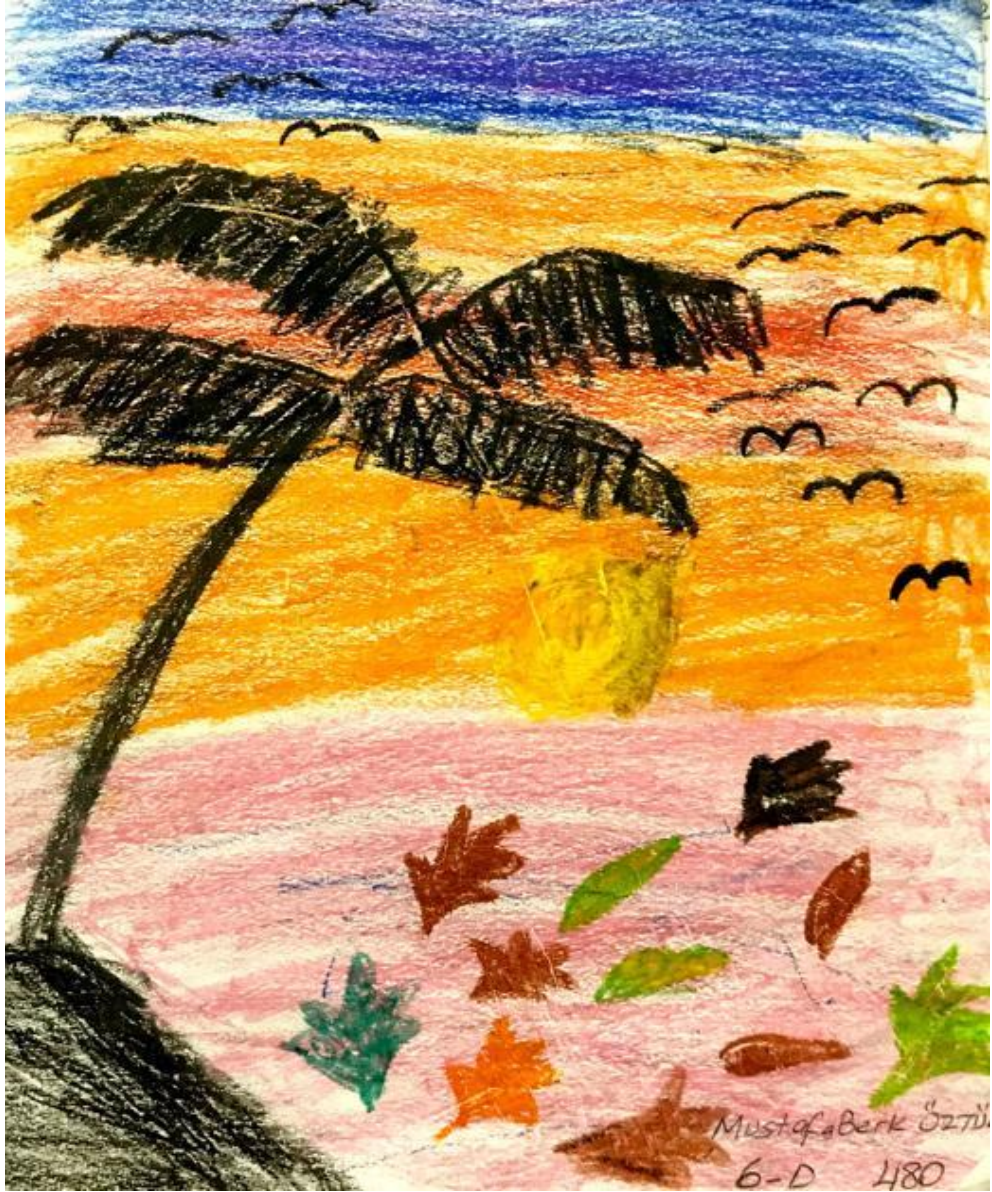
Ertesi gün erken kalkmaya çalıştım, hava yağmurluydu, üstüme bir ağırlık çökmüştü sanki kalktım ve üstümü değiştirip salona indim.

Annem yağmurlu havadan yararlanıp kahvesini içerken bir yandan kitabını okuyordu. Annem kahvaltı sofrasını hazırlayıp beni bekliyordu. Kahvaltımı yapıp, odamdan dükkü sandığı aldım, deftere biraz baktıktan sonra dışarı çıkmıştım. Hava bir tüy kadar hafif fakat gülle taşımış gibi bir yorgunluğu vardı. Havayı aldırmadım, ovaya benzer bir yere gitmişim. Tamamı ile resimlerden çıkmış gibiydi gittiğim ova. Huzur ile dolmuştum, kimseler yoktu, sadece ben ve doğa vardık. Etrafımdaki bitkilerin hepsini çoğunu teker teker inceledim ve not aldım. Annem akşam Algın teyzelere gideceğimizi söylediği için bu notların hepsini gösterecektim. Çiçekleri incelerken birden elime bir böcek kondu. İrkilmiş ve biraz da korkmuştum. Saatin yemek zamanına yaklaştığını fark ederek eve doğru yürüdüm.

Eve gidince anneme yaptıklarımın hepsini anlattım. Elimdeki izi görünce ne olduğunu sordu ve ona elime böcek konduğunu ve büyük ihtimalle onun ısırıldığını söyledim. Annem bana: -Hayvanları gördüğünde korkarsan onlarda korkacaktır. Ayrıca bir kelebek görsen yakalamaya çalışacaksın fakat böyle böcekler gördüğünde korkup irkiliyorsun. İkisi de böcek ne fark eder ki, ahlakın göreceli standartları vardır dedi annem, çok da haklıydı. Akşam Algın teyzelere gidince evlerinde yeni bir vazo gördüm. Aydın amcaya ne tür bir vazo olduğunu sorunca bana:

-O bir Arkaik Kırmızı Figürlü Vazo, Yunan uygarlığında Atina, çömlek yapımında başı çekiyordu. Antika figürler siyah zemin üzerine pişmiş toprağın doğal rengi olan kırmızı ile siluet olarak gösteriliyordu dedi. Ona çok güzel olduğunu ve bir gün beni de antika dükkânına götürmesini rica ettim. Algın teyzeye çiçekler ile ilgili aldığım notları okudum. Algın teyze beni çok takdir etti. Bundan sonraki hafta yazlığa gideceğini ve bana oradaki kendi baktığı zambaklardan iki demet getireceğini söyledi. Bundan sonra çiçekler ile ilgili incelemeleri birlikte yapacağımızı söyledi.

CEYLİN NAS
5/S

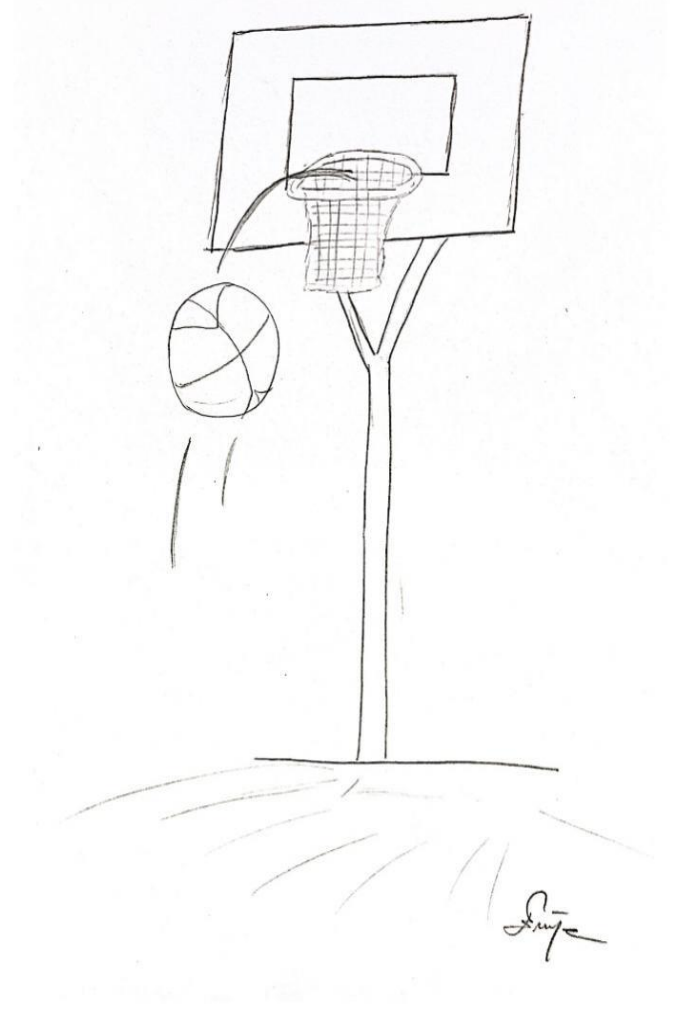

BİR TUTKUDUR BASKETBOL

Küçükken izlediğim
Hayallerini kurduğum
Spor olarak seçtiğim
Bir tutkudur basketbol.

Sağlık, sıhhat, zindelik için
Küçüklerimize örnek olabilmek için
Güzel bir gelecek için
Bir tutkudur basketbol.

Bir düş kurduk gelecek için
Çalıştık, emek verdik başarı için
Ata'mın da istediği gibi
Ahlaklı bir sporcu olabilmek için.

Murat Ege HORASANLIOĞLU

6/K

BAHARIN GELİŞİ

Baharın gelişı ile
Doğa uyanır.
Güneşin doğuşu ile
Tüm canlılar doğaya karışır.

Ben en çok ilkbaharı severim.
Çünkü içimi ferahlatır.
İnsanlar, hayvanlar, bitkiler,
Hepsi baharda canlanır.

Baharda sahilde yürürken,
Denizin kokusu içimi ferahlatır.
Kulağıma gelen kuş sesleri,
Hayatın içinden bir şarkı anlatır.

Baharın gelişı ile
Her yer çiçek kokuları ile kaplanır.
Ağaçların gölgesinde,
Bütün canlılar dinlenir.

Tuna TÜRKELLİ
5/1

BÜYÜYÜNCE NE OLACAĞIM?

Meslekler hep kafamı karıştırmıştır. "Büyüyünce ne olacağım?" sorusu artık benim için oyuna dönüştü. Ben karışıklıkları oyunlarla çözerim.

Meslekler sorununu çözmek için farklı bir oyun kullandım. Herkesin yerine kendimi koydum. Benim annem hemşire. Kendimi hemşire olarak düşündüm. Ama aklıma annemin işinin çok yorucu olduğu geldi. Babam doktor. Kendimi doktor olarak ameliyatlara girerken düşündüm. Ama ben çok fazla kan görmekten hoşlanmam. Geçen gün bizim eve en sevdiğim arkadaşım geldi. Arkadaşım büyüyünce bilgisayar mühendisi olmak istiyor. Kendimi bilgisayar mühendisi olarak düşündüm. Bilgisayar kullanmak güzeldir, eğlencelidir. Tam bu meslek bana uygun diyordum ki arkadaşım bana “Oturduğumuz yerden iş yapacağız, hem para kazanacağız hem de yorulmayacağız.” dedi. Bu meslekten de vazgeçtim. Oturmak bana göre değil. Arkadaşımın annesi mimar. Kâğıtlara ev tasarlıyor. Bana lego oynamak gibi geldi. Çünkü ben bir sürü lego ev yaptım. Ama bu meslekte de çok oturuyormuşuz. Ben de oturmak istemiyorum. Arkadaşımın babası inşaat işçisi. İşte bu tam bana göre dedim. Lego yapmaya mimarlıktan daha çok benziyor. Ama bu işte de kazalar çok oluyormuş. Bu yüzden inşaat işçisi de olmayacağım.

Neyse ki daha beşinci sınıftayım. Meslek seçmek için çok zamanım var. Bu nedenle bana büyüünce ne olacağımı sorduklarında onlara “Kendim olacağım” diyeceğim.

Zeynep EVİNÇ

5/H

GEÇMİŞİN ATEŞİ

Bir zamanlar minik bir geyik vardı. Her gün o kocaman gözleriyle, merak içinde ormanın derinliklerine bakardı. Annesi, onu ormana bakarken her gördüğünde “Sakın oraya gitme!” diye uyarırdı.

Bir gün, geyik yine merakla ormanın derinliklerine bakarken burnuna gelen kokuyla yüzünü buruşturdu. Koku artmaya başlayınca ayaklandı. Ne yapacağını bilmesine de, içten içe neler olduğunu merak ediyordu. İçindeki meraka cevap verircesine adımları, ormanın derinliklerine yöneldi. Kokunun geldiği yere yaklaştıkça ilk önce gözleri yanmaya başladı. Sonra da kırmızılıkları buldu gözleri. Bu kırmızılıkların ne olduğunu bilmiyordu ama yaklaştıkça derisinde hissettiği sıcaklık, bu kış kıyamette onu mutlu etti. Daha da ısınmak için iyice yaklaştı. Önündeki devrilmiş ağaç tamamen kırmızılıklar içindeydi. Yere uzandı, büyüyen kırmızılıkları izlemeye ve ısınmaya devam etti. Şu an onu ısıtan şeyin, yakın bir zamanda gitmezse ona zarar verebileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Arkasından gelen aceleci adım seslerini duyamayacak kadar dalmıştı. “Yavrum!” diye endişeyle bağırان annesini duydu ama. Yerinden kalkıp annesine yaklaştıkça hissettiği sıcaklık azaldı. “Anne?” Annesi dolu gözleriyle yavrusunu çekiştirmeye başladı. “Ne oluyor anne?” Annesi bir hışımla çekiştirdiği yavrusunu bıraktı ve sakın olmaya çalışarak konuşmaya başladı. “Onun ne olduğunu biliyor musun?” Geyik cevap vermedi. “Babanın ölümüne sebep olan şey” Geyik gözlerinin dolduğunu hissetti. “Ateşti işte o. Bir an seni mutlu eder, ısıtır. Sonra bir bakarsın içinde kaybolmuşsun alevlerin.” Gözlerinden akan yaşlar, ihanet etti geyiğin ağlamamak için olan çabasına. Annesi de ağlıyordu karşısında. O da yenildi. Ama hâlâ farkındaydı yaklaşan tehlikenin. “Hadi, gidiyoruz.” Minik geyik ve annesi hızla uzaklaştı oradan. Öğrendi işte geyik. Öğrendi ateşin ne olduğunu. Onu bir an mutlu eden şeyin, ne kadar canı olabileceğini anladı.

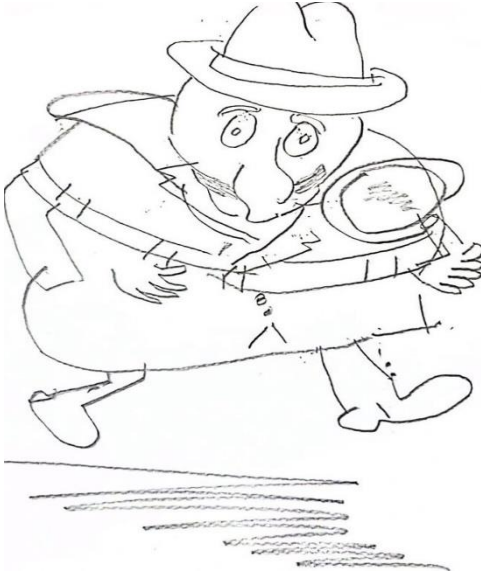
Yaşadıkları mağaraya geldiklerinde, arkası dönük olan anne geyik, tutamadığı gözyaşlarını serbest bıraktı artık. Yavrusu arkasından sarılınca daha da şiddetlendi ağlayışı. Zorlukla konuştu anne geyik. “Ya sen de beni bırakıp gitseydin? Sensiz ne yapardım ben?” “Sana da kendime de söz veriyorum anne. Bir daha seni asla yalnız bırakmayacağım. Merakımın, hayatımı riske atmasına ne olursa olsun izin vermeyeceğim. Söz. Söz veriyorum.” Bu sözle rahatlayan anne geyik, yavrusuna döndü. Daha da sıkı sarıldı. “Hadi bakalım. Uyku vakti. Marş marş.” Annesi ile az ileriye bir yere uzandıklarında, yavru geyik tekrar hatırlattı kendine sözünü. “Merakımın, hayatımı riske atmasına ne olursa olsun izin vermeyeceğim.”

Beyza Eylöl ATICI

7-R

GİZEM PEŞİNDE

Saat gecenin üçüydü, bir yandan sıcak kahvemi yudumlarken bir yandan en sevdiğim diziyi izliyordum. Kapı çalmıştı, bu saatte kim olabilir ki, diye düşünürken eski anılarım aklıma geldi. Kötü anılarımı fazla düşünmeden, kapıdakini de bekletmemek için kapıyı açtım. Karşımda Poyraz Bey vardı. Bana bir şey anlatmak istediğini söyleyip içeri girdi, koltuğa oturdu. Şaşırmıştım. Ben de karşısındaki koltuğa oturdum ve anlatmaya başladı : "Göktuğ Bey, son zamanlarda hırsızlık vakaları büyük oranda artış gösterdi. Bunun bir kaynağı olduğunu düşünüyoruz ve sizden bunu araştırmanızı istiyoruz. Alakalı olduğunu düşündüğünüz veya şüpheli gördüğünüz kişiler üzerinde arama yapma iznine sahipsiniz." Aynen böyle söylemiş ve kapıyı hafifçe kapatıp çıkmıştı. Daha çok eşya çalınmadan, insanlar üzülmekten, bir an önce araştırma yapmaya başlamalıyım. İlk olarak en başa gitmeliydim. Ardından vaka sayılarının artmaya başladığı yere. Yüksek ihtimalle ilk hırsızlıklarında hafiften başlamak istediler. Tabii acemi olduklarının sanılması için de böyle davranmış olabilirler.

En ufak detayına kadar her şeyi düşünmem gerekiyordu. Geniş kapsamlı bir araştırma yapmalıyım. Çok işim vardı. Dediğim gibi, olayların başladığı yeri araştırmaya başladım. İlk olarak fakir bir evi soymuşlar. Tek başına iki küçük çocuğuyla beraber, ailesini geçindirmeye çalışan zavallı bir adamın ailesiydi bu. En azından öyle gözüküyordu. Saat gece beş olmuş, farkında bile olmamıştım. Neyse, en azından bugün biraz uyuyayım, yarın sabah üç civarında "fakir gözüken" evi araştırmaya giderim, diye düşünerek uykuya daldım. Alarmım çalıverdi bir anda. Gözümü kırpmıştım sanki. O nasıl uykudur öyle ya, diye düşünürken saate baktım. Alarmın yirminci çalışı falan olmalıydı. 13.37 olmuştu saat. Kahvaltımı yapıp bir an önce araştırmak için ilk fırsatta çıkmıştım evden. Beklediğimden daha yakınmış ev. Evin zilini

çaldım, kıyafeti yırtık, 1.70 boylarında bir adam açmıştı kapıyı. Cidden üzülmüştüm. Nasıl kıyarlar böyle zavallı bir adama, diye düşündüm. Titrek bir ses tonuyla, "Kimsiniz? Ne için geldiniz?" demişti. İçim burkuldu. Neler yaşamıştı acaba? Hislerimin beni kontrol etmesine izin vermeden, ciddi bir tavır takınıp dedektiflik belgemi gösterdim. "Şimdi size birkaç sorum olacak, dürüstçe cevaplamanızı rica ediyorum." Adam yine titrek, korkak bir ses tonu ile, kekeleyerek: "T-tabii, istediğinizi sorabilirsiniz." dedi.

– Olay tam olarak nasıl oldu?

– Yüksek ihtimalle ben uyuyordum, hiçbir ses duymamıştım. Sabah uyandığımda ise dolapta kalan sayılı erzağımın neredeyse hepsi daha da kötüsü en sevdiğim, dedemden kalan tek aile yadigârı antika radyom çalınmıştı.

– Anladım efendim. Peki, çocuklarınız veya eşinizin bildiği başka bir şey var mı? Bu konuyu onlarla da konuştunuz mu?

– Konuştuk, fakat elimizde araştırmak için herhangi bir şey olmadığından ve bilgilerimiz de kısıtlı olduğu için hiçbir sonuca varamadık. Lütfen bu sorunu çözün, yalvarırım, diyerek yakındı.

– Sizin için bu olayı çözeceğim. En yakın zamanda aile yadigârınızı ve erzağınızı fazlasıyla alacaksınız. Hiç merak etmeyin.

Oradan ayrıldım. Sanırım düşündüğüm gibi şüpheli bir adam değil, gerçekten zavallı bir adamdı bu. Kesin olarak emin olamam tabii... diye düşünerek yola koyuldum.

Akşam olmuştu, ikinci olay yerinin konumunu ve mümkünse daha çok detayını

araştırmalıyım. Bu seferki soygunu orta düzeyli bir aileye yapmışlar gibi gözüküyordu. Fakat o ev benim oturduğum yere oldukça uzaktı. Napıyordu ki bu adamlar, bir evi soyup anında diğerine yola mı çıkıyorlar? Araba ile yirmi saat ne ya? Gece saat iki olmuştu. Bu saatte yola çıksam gece yarısı anca varıyorum eve. Tabi yola çıkacak halim kalmadı. Sabaha kadar olacakları düşündüm. Uyuyamamıştım. Sabah erkenden yola çıktım. Yolda tonla şey yaşadım. Fakat sonunda eve gelmiştim. Cumartesi saat sekizde yola çıkıp pazar günü saat yedide eve varmıştım. Oralarda yaşayan bir arkadaşım vardı, o günü onda geçirdim. Bir günlük yolculuğun ardından soruşturma yapacak halim yoktu ya. Ertesi gün sabah suları 8 gibi evden çıktım. Yarım saate ordaydım. Eve vardım, kapıyı çaldım. Bir süre kimse açmadı. Şüphelendirmede de değil hani. Sonunda küçük bir çocuk açmıştı kapıyı. Ufak tefek, 7-8 yaşlarında bir çocuktu bu. "Babam ve annem işe gitti. Akşama dönerler. Ne için gelmiştiniz?" dedi çocuk. "Babana sormam gereken bazı sorular var." dedim. Uykulu çocuğun gözleri açılıverdi bir anda. Heyecanlı bir ses tonu ile "Dedektif misin sen!? Hırsızlık ile alakalı mı?" diye bağırıverdi. "Sakin ol, bağırma o kadar. Evet, özel dedektifim."

– Ağırdayım sizi o zaman, babamlar gelene kadar salonda oturabilirsiniz.

Yine heyecanlı bir tonlama ile,

– Dedektif olmak keyifli mi??? Bir sürü olay çözüyorsunuz, kesin evin de fotoğraflarla ve yazılarla doludur di mi?

Çok meraklıydı çocuk. "Fazla dizi izliyor olabilir belki." diye düşündüm. Akşama kadar bana bir sürü soru sordu. Beklediği kadar heyecanlı bir iş olmadığını öğrendiğinde vazgeçmiş olmalı ki iki saattir sessiz sakin ailesini bekliyoruz. Evet, sonunda babası gelmişti. Konuşmaya başladım.

– Evinizde yaşanan şu hırsızlık vakası... Bana bildiğiniz her şeyi anlatabilir misiniz?

-Tabii, ben pek bir şey bilmiyorum aslında. Ben ve eşim işteydik. Serkan'a, yani oğluna yöneldi ve sordu: "Sen ne kadar biliyorsan ben de o kadar bilirim. Sonuçta ben evde yoktum. Bildiklerini dedektif amcaya anlatabilir misin oğlum?" dedi.

Serkan anlatmaya başladı: Ben birinin pencereden girdiğini gördüm. Şans eseri o beni görmedi. Yüksek ihtimal evi boş sanmıştır, ben korkudan dolaba saklandım. İki kişilerdi. Konuşmalarını dinledim.

– Bundan sonraki büyük vurgun ile işi bitireceğiz ve bir daha paraya ihtiyacımız olmayacak, demişti biri.

– Umarım müzede beklediğimizden fazla güvenlik önlemi yoktur, dedi diğeri.

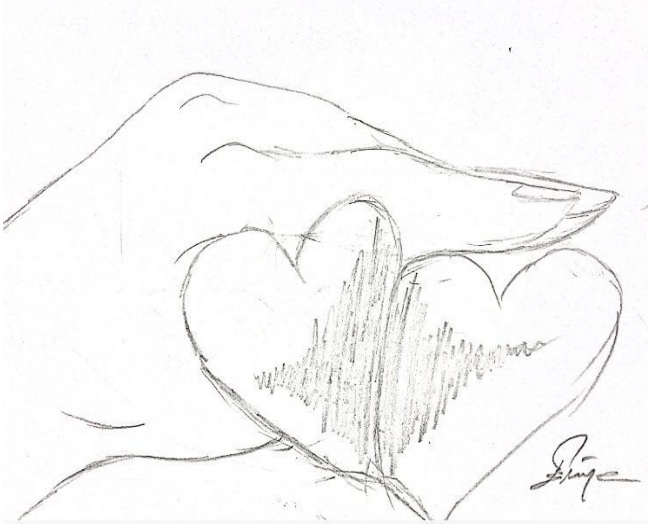
– Ben bu kadar biliyorum. Sonrasında benim telefonum ve evdeki birkaç eşyayı daha çalıp pencereden kaçtılar. Henüz büyük soygunu yapmadılar ama yapsalar haberlere çıkardı herhalde.

"Haklısınız" dedim, teşekkür ettim ve evden ayrıldım. Bu arada ben 1. soygun, 2. soygun falan diyorum da aralarda o kadar fazla es geçtiğim soyulmuş ev var ki... Ben sadece işe yarar bilgi alabileceğim evleri soruşturmaya gidiyorum ki zaten gereken bütün bilgileri aldım. Onları büyük soygunda yakalayacağım.

Hemen yola koyuldum. Müze devlete ait. Tabii, ben de emniyet tarafından görevlendirilmiş özel bir dedektifim. Hangi müzeden bahsedildiğini bilmiyordum. O yüzden Kültür ve Turizm Bakanlığı ile görüşüp bütün müzelerin güvenliğinin bir ay boyunca üst düzeye çıkarılmasını önerdim. Önerimin kabul edilmesiyle beraber bütün müzelerin güvenliği belli bir süreliğine en üst düzeye çıkarıldı. Hırsızların gerçekten profesyonel olduğu belliydi. İki hafta içerisinde İstanbul Arkeoloji Müzesi'nden tarihi eserler çalmaya geldiler. Fakat güvenliğin arttırılmasını beklemedikleri için hazırlıksız yakalandılar. Herkes eşyasına, malına kavuşturuldu. Suçlulara ise gereken ceza verildi. Herkes mutluydu. Ben ise bir olayı daha çözmenin gönül rahatlığı ile evimin yolunu tuttum...

Göktuğ Kağan ESENDAĞLI 6/O

HOŞ GELDİN KARDEŞİM

İnsan geçmişine dönüp bakınca anılarla dolu olduğunu görür. Anılar bizi mutlu eden, hüznölendiren, yüzümüzde tatlı bir tebessüme sebep olan olaylardır. Ben de bir anımı sizinle paylaşmak istiyorum.

Bir gün okuldan geldiğinde annemle babam beni salona çağırdılar. Yanlarına gittiğimde bir hediye paketi gördüm. Hediye paketini açtım içinde çok küçük bebek eşyaları olduğunu gördüm. Ne olduğunu anlamamıştım. Onların yüzüne baktım, ellerinde Siyah-beyaz bir

fotoğraf tuttıklarını gördüm. Fotoğrafın üstüne bakınca çok anlam veremediğim garip şekiller olduğunu fark ettim. Bebek eşyalarını anlamıştım fakat ellerinde tuttıkları siyah beyaz fotoğrafın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemin yüzüne bakınca” bu hediyeleri kime aldınız?” diye sordum o da; ”Yakında bir misafirimiz olacak, bunları ona aldık” dedi. Yıllardır bir kardeşimin olması hayaliyle yaşadığım için bu hayalimin bu kadar kolay veya çabuk önüme çıkacağı hiç aklıma gelmemişti. Sevinçten kalakalmıştım. Gerçek mi diye annemin yüzüne baktığımda annem sadece kafasını sallıyordu. Ben de mutluluktan gözlerim dolmuş bir halde elimde bebek eşyaları ile donup kalmıştım.

Hemen kardeşim doğduktan sonra yapacaklarımızda ilgili listeler yapmaya, hayaller kurmaya başladım. Gidip ona kendi eşyalarımından en sevdiklerimi çıkardım ve odasına koyup onun doğmasını beklemeye başladım. Zaman hiç geçmiyordu her gün hayallerime bir yenisi eklenirken onun doğumunu heyecanla bekliyordum.

15 Eylül 2022’ de kardeşim doğdu. Onu çok seviyorum Onsuz bir hayat çok zevksiz olurdu. İyi ki geldin kardeşim iyi ki geldin Alya. Seni çok seviyorum. Hep yanında olmaya ve hep seninle gülmeye söz veriyorum.

Ona bakınca içimden ona bunları söylemek geçiyor. Hayatımın sonuna kadar hep gülümseyerek hatırlayacağım en önemli anım budur. Bundan sonraki hayatında kardeşimle yeni anılar biriktirmek için elimden geleni yapacağım.

Eylül YABALAK

5-T

KADİFEKALE

Kadifekale, M.Ö 334 yılında Pagos Dağı eteklerinde Anadolu'yu Pers egemenliğinden kurtaran Makedonya kralı Büyük İskender'in emri ile yapılmıştır.

Taş ve kule kullanılarak inşa edilen kalenin batı ve güney surları ile beş kulesi günümüze ulaşmıştır. Helen, Roma, Bizans ve Osmanlı dönemlerine ait kalıntılar bulunmaktadır.

İçerisinde bulunan çay bahçesi, halı dokuyan ve ekmek pişiren Anadolu kadınları, oyun parkları ve muhteşem manzarasıyla görülmeye değer bir yerdir.

Her cumartesi Kadifekale 'ye, eski adıyla, Pagos Pazarı kurulmaktadır. Buraya İzmir' in çeşitli köylerinden insanlar gelip kendi yetiştirdikleri organik köy ürünlerini satmaktadır. Pazarın kurulduğu bu günlerde adeta şenlik havası bulunur. Çeşitli gösteriler yapılır, şarkılar söylenir ve insanlar eğlendirilir. Ayrıca gelenek haline gelen düğünlerimiz Kadifekale 'nin içindeki çay bahçesinde yapılır.

İzmir denince akla ilk gelen kale şüphesiz Kadifekale 'dir. İzmir' in farklı okullarından öğrenciler ve dünyanın değişik ülkelerinden turistler burayı görmeye gelip fotoğraf çekerler.

Kadifekale, gezip görülmeye değer bir yerdir. Siz de mutlaka burayı bir gün gezip görmelisiniz.

Ebrar MUTLU
5/H

KAHRAMANMARAŞ

Bugün benim de memleketim olan Kahramanmaraş'ı size anlatacağım.

Muhtemelen hepinizin o ünlü dondurmasından tanıdığınız Kahramanmaraş, güzel ve küçük olan bu yer, konukseverdir ve insanları sanata hayli önem verirler. Mesela heykelleri ve müzeleri çok güzeldir. Bir Bakırcılar Çarşısı'na girseniz... Yan yana sıralamış ceviz oymadan yapılmış sandıklar, küçük kutular ve tabii ki bakırdan yapılmış kahve takımları, sürahiler, tepsiler ve daha neler neler... Benim de dedemin bu çarşıda ona da babasından kalan bir dükkânı vardır ve kendisi de bakırcı ustasıdır.

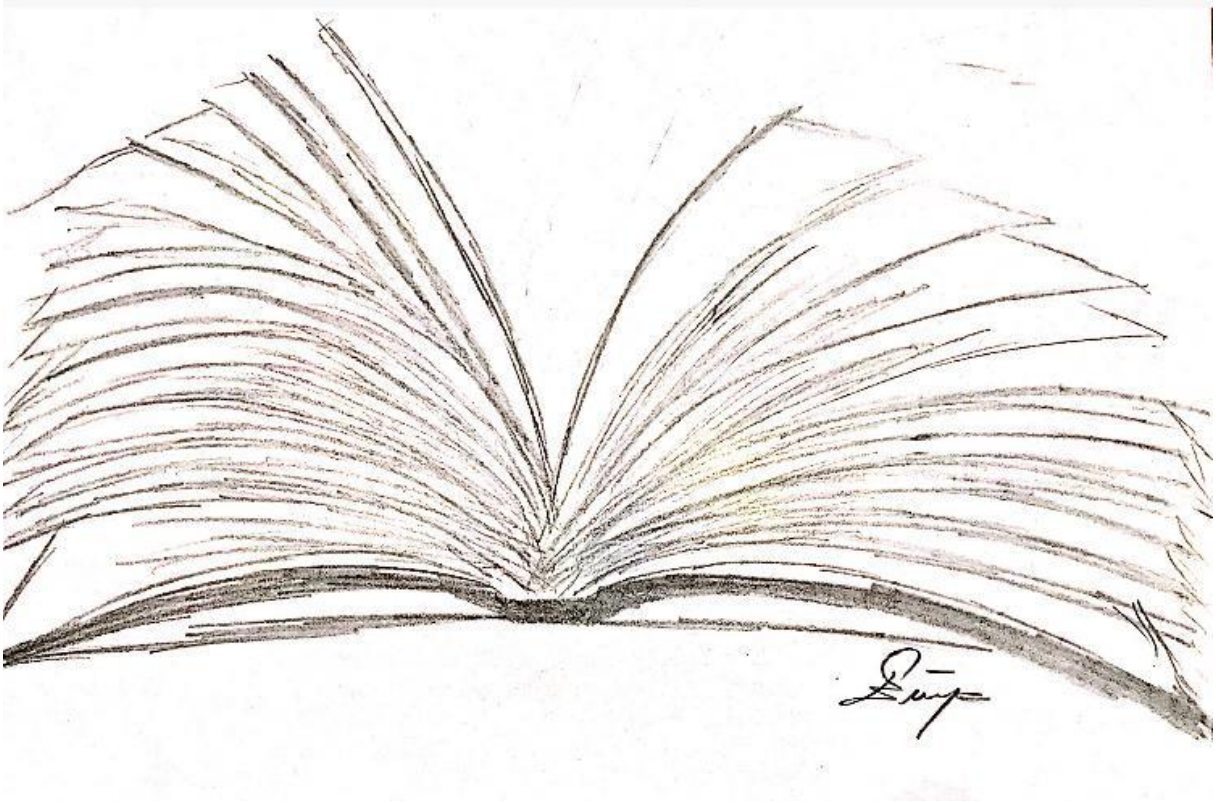
Bu ürünlerin yanında yemekleriyle de ünlüdür. Dondurmadan sonra en çok sevilen tarhanasıdır. Muhtemelen bundan önce böyle bir lezzet hiç tatmamışsınızdır. Tarhana deyip geçmeyin. Kızartmasından, ıslamasına kadar her türlü sevilir. Siz de eğer Maraş'a giderseniz bir tarhana yemeden gideyim demeyin.

Kemerlerinizi bağlayın çünkü birazdan sizi Kahramanmaraş'ın en ünlü yerlerine götüreceğim. İşte bunlardan bazıları; Kahramanmaraş Kalesi, Döngel Şelaleleri, Kahramanmaraş Arkeoloji Müzesi, Kapıçam Tabiat Parkı, Başkonuş Yaylası... Tabii ki ben de gittim. Bunlardan benim en çok sevdiğim yer Kahramanmaraş Kalesi'dir. Buradan bütün şehri tüm güzellikleriyle seyredebilirsiniz ve eğer isterseniz kalenin içindeki kafeden ünlü dondurmasından yiyebilirsiniz.

Artık siz de benim güzel memleketimi tanıyorsunuz. Sizleri bu güzel memleketime bekliyorum. Hepiniz benim ve ailemin misafirisiniz.

Zeynep Neva KARAYAĞLI

5/H

OKUMANIN DEĞERİ

Fark etmiyoruz. Ama ülkemizde çok az kişi kitap okuyor. Ne var ki kitap okumayı keşfedip korkularını yenseler bilmiyorlar ki, neler keşfedecekler. Kendilerini kitabın içinde kaybedecekler. Ama korkuları var: kitabın kapağından, sayfa sayısından, yazılarından... Aslında bir okusalar hep okuyacaklar. Kendi kitap türlerini bulacaklar. Belki bu şekilde bir sürü kitap okuyacaklar.

Ülkemizdeki ortalama okuma oranı %64. Bu sayıyı daha çok kişi okumaya başlarsa arttırabiliriz. Nasıl mı? Herkes evinde aile bireyleri ile kararlaştırıp 1-1,5 saat okuma saati olarak planlarsa hem çocuk hem de aile bireyleri okuma alışkanlığı kazanır. Bu şekilde okuma kültürümüz de gelişir. Ayrıca çocuklar büyüklerini örnek alır. Annesi babası kitap okumazsa çocuk “Onlar okumuyorsa ben niye okuyacağım” der. Oysaki ailede aile de okuma alışkanlığı olursa o çocuk bir gün bile kitap okuyamazsa üzülür.

Ailedekiler okumasa bile öğretmeli çocuğuna okumanın değerini. Geliştirelim okuma kültürümüzü. Herkes öğretsin birbirine okumanın güzelliğini. Müsait olduğu her zaman okusun kitabını. Haydi değiştirelim bu alışkanlığı. Ne dersiniz?

Tuana Berfu DEMİRCAN

6/K

PRENSESİN PLANI

Bir zamanlar çok güzel bir krallık varmış. Ama bu krallığın bazı sorunları varmış. Birbirleriyle kötü anlaşır ve asla yardımlaşmazlarmış. Tabii bu krallığın güzel yönleri de varmış. Doğayı korur, çevreyi temiz tutar ve yaşamın tadını çıkarırlarmış. Tüm bu iyi şeylerin krallığa kazandırılması Kral Novi ve Kraliçe Nova sayesinde olmuş. Çünkü kral ve kraliçe çok iyi kalpli ve krallığı iyi yönetebilen insanlarmış.

O günlerde kral ve kraliçe ailelerine bir bebek bekliyormuş. Bunu krallığa duyurmak için bir balo organize etmeye karar vermişler. Sarayın en üst katını süslemeleri için hizmetkarlara haber vermişler. Daha sonra sarayın en iyi şövalyesini krallıktaki insanları baloya davet etmesi için görevlendirmişler ve şövalye yola çıkmış.

Şövalye, krallığın onu en iyi duyabileceği noktaya gitmiş ve duyuruyu yapmaya başlamış:

— Duyduk duymadık demeyin! Kral ve kraliçemiz genç, yaşlı, çoluk, çocuk, zengin, fakir herkesi akşam saat dokuzda sarayın en üst katına bekliyor. Sizlere çok önemli bir duyuru yapacaklardır, demiş.

Duyurudan sonra herkes evlerine, hazırlanmaya gitmiş. Çünkü baloya sadece iki saat varmış. Herkes en güzel giysilerini giyip birazdan süslenip saraya doğru yola çıkmış. Saat dokuzda herkes sarayın en üst katındaymış ve ne olacağını merak ediyormuş. Aradan birkaç

dakika geçince davetliler salona alınmış. Kral ve kraliçe tahtlarında tüm zarafetleriyle oturuyormuş.

Tüm davetliler içeriye girdiğinde Kral Novi bir konuşma yapmış:

— Sevgili Davetliler, öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Bugün burada toplanmış olma sebebimiz ailemize bir bebek bekliyor olmamızdır.

Ardından eklemiş Kraliçe Nova:

— Biz, sizlerle aile gibiyiz. En mutlu anlarımızda birlikte olmalıyız, demiş.

Tüm krallık, çok şaşkın ve bir o kadar da mutluymuş. Konuşmanın ardından tüm krallık müzikler çalınmış, şarkılar söylenmiş, dans edilmiş ve karınlar doyurulmuş bir şekilde evlerine dağılmış.

Aradan yıllar geçmiş. Prenses doğmuş, büyümüş, adı da Nora olmuş. Nora büyümüş ve çok güzel bir genç kız olmuş. Ama aradan bunca yıl geçmesine rağmen krallıktaki insanlar hala birbirleriyle yardımlaşmıyor ve kötü anlaşıyormuş. Yine de kral ve kraliçe bir mucize olabileceğini düşünüyormuş. Çünkü hem Nora'nın doğum günü hem de hasat zamanı yaklaşmış. Nora tam 18 yaşına basacaktı.

Derken hasat zamanı gelip çatmış. Bu kez kral, kraliçe ve prenses de hasada katılacaktı. Saat on ikide tüm krallık hasat için hazır bir şekilde tarlalara toplanmış. Kral Novi'yi, Kraliçe Nova'yı ve Prenses Nora'yı karşılamışlar ve hasada başlamışlar. Tarlalar küçük olduğundan yaklaşık bir haftada tüm buğdayları hasat etmişler. Buğdayların bir kısmı ambarlara götürülmüş, bir kısmı da değirmende una çevrilmiş. Unun bir kısmıyla çörek yapılmış ve tüm krallığa dağıtılmış.

İşte o günün akşamında kral, kraliçe ve prenses çöreklerini yerken bir şeyden söz ediyormuş: Umdukları mucize gerçek olmuş. İlk defa tüm krallık yardımlaşmış. Önceki yıllarda böyle bir şey olmuyormuş. Buğday kasalarını herkes tek başına taşıyormuş. Ama bu yıl bir değişiklik olmuş. Kasalar elden ele taşınmış, dinlenen kişiler ilk defa birbiriyle iyi anlaşmış. Çünkü önceki yıllarda yine böyle yokmuş. Hatta insanlar birbirleriyle dinlenmek için yer kavgasına giriyormuş. Fakat bu defa yer kavgasına girmek yerine dinlendikleri yerleri birbirleriyle paylaşmış, üstelik birbirlerine kendi yaptıkları yemeklerden ikram etmişler.

Tek bir sorun varmış: Bir grup insan bu düzeni bozuyormuş. Nora o gece aklından şöyle geçirmiş:

— Bu bir grup insanın birbirleriyle iyi geçinip yardımlaşmasını sağlamalıyım. Çünkü halkın dengesini alt üst edip yine eskiye döndürebilirler.

Ve bir plan yapmaya başlamış. Doğum gününe yaklaşık bir hafta varmış. Nora da bu bir hafta normal davranıp doğum gününe bir gün kala gece herkes uyuduktan sonra saraydan kaçacaktı. Bu sayede tüm krallık kayıp prenseslerini aramak için seferber olacak, o bir grup insan da o seferberliğin etkisine yakalanacaktı. Yani en azından Nora öyle umuyormuş. Nora, kaçtığı günün akşamı saraya geri dönecek, neden böyle bir şey yaptığını ve krallığın yardımlaşmasından, tüm sorunların krallığa verdiği zararın tarihin tozlu sayfalarına gömülmesinden ne kadar memnun olduğunu söyleyecekti.

Ertesi sabah Nora çantasını hazırlamış. Çantasına bir miktar su ve yiyecek, bir tane el feneri, biraz pıl, bir şal ve bir miktar da para almış. Sonra krallığın en ıssız ve ağaçlık bölgesine bir çadır kurmuş. Gece bu çadırdaki konaklayacakmış. Orada kimse Nora'yı fark etmezmiş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Derken Nora'nın planını uygulayacağı gün gelip çatmış. Nora o gece normal bir şekilde yatağına girmiş. Herkesin uykuya dalması en az bir saat sürermiş. O yüzden Nora da birkaç saat uyumuş.

Uyanır uyanmaz üzerine bir şeyler giymiş, yavaşça alt kata doğru inmeye başlamış. Nihayet en alt kata indiğinde etrafta kimsenin olmadığından emin olup koşarak saraydan çıkmış ve kurduğu çadıra doğru koşmaya başlamış. Çadıra varınca koştuğu için acıktığını fark etmiş ve çantasına koyduğu yemeklerden biraz yemiş, suyunu içmiş ve yeniden uykuya dalmış. Sabah uyandığında krallığı yoklamak için yeniden saraya doğru yola koyulmuş. Tabii ki görülmemeye özen gösteriyormuş. Zaten başını şalıyla kapattığından kim olduğu pek anlaşılmıyormuş.

O sırada kral ve kraliçe kahvaltıya oturmuş, Nora'nın neden bu saate kadar uyanmadığını merak ediyormuş. En sonunda Kraliçe Nova, Nora'ya bakmak için yukarıya çıkmış. Bir de ne görsün? Nora yatağında yok. Çok telaşlanmış, hemen sarayı aramaya başlamış:

— Nora, minik prensesim! Neredesin?

Ama cevap yokmuş. Hemen Kral Novi'ye haber vermiş. Sonra da tüm muhafızları ve şövalyeleri kayıp prensesi bulmaları ve halkı haberdar etmeleri için görevlendirmişler. Muhafızlar prenseslerini ararken, şövalyeler ise halka duyuru yapıyormuş:

— Değerli Halkımız, Prenslerimiz Nora an itibarıyla kayıplara karışmıştır. Kral ve kraliçemiz sizleri arama çalışmalarına davet ediyor ve kayıp prensesimizi bulmanız için elinizden gelen her şeyi yapmanızı rica ediyor, demiş.

O sırada Nora da orada konuşmayı dinliyormuş ve halkın duyuruyu duyar duymaz onu aramaya başlaması hoşuna gitmiş.

Tüm krallık, kral ve kraliçe akşama kadar kayıp prenseslerini bulmak için seferber olmuş. Aynı zamanda Nora'nın planı işe yaramış. Halk kayıp prenseslerini ararken dönüşümlü çalışmış. Yani o yardımlaşmayı ve iyi niyeti kabul etmeyen grup artık yokmuş.

Akşam olduğunda tüm halk evlerine dağılmak üzere yola çıkmış ki Prenses Nora krallığın ortasında beklemeye koyulmuş. İnsanların evlerine gidebilmesi için bu noktadan geçmesi gerekiyormuş. Zaten krallığın ortası bu yüzden orasıymış.

Halk, tam evlerine dağılacakmış ki bir insan görmüşler. En başta herkes rüya sanmış. Fakat gerçekmiş. Evet! Prenses Nora'ymış bu. Tüm halk çok mutlu bir o kadar da şaşkınmış. Kral ve kraliçe koşarak biricik kızlarına sarılmış.

Herkes şaşkınlığını yitirdikten sonra Nora bir açıklama yapmış:

— Değerli Halkım, merak etmeyin birisi tarafından kaçırılmadım, kendim kaçtım. Daha doğrusu size minik bir oyun oynadım. Ama elbette bunun bir nedeni var. En az ben doğduğumdan beri birbirinize kötü davranıyor ve birbirinizle yardımlaşmıyordunuz. Ta ki bu hasada kadar. Artık ne oldu bilemiyorum fakat bu hasat zamanında bir mucize oldu ve birbirinize iyi davranmaya, yardımlaşmaya başladınız ama hala halkın bir kısmı bu güzel şeyi reddetti. Ancak çok önemli bir şey olursa sizleri bir yardımlaşma içine sokabileceğimi düşündüm ve ben de sizler minik oyun oynadım. Son olarak beni önemsedığınız için hepinize teşekkür ederim. Şimdi dağılın ve uyuyun tüm gün yorulduunuz, demiş.

Ertesi sabah herkes erkenden uyanmış, kahvaltısını etmiş ve meydana inmiş. Tüm krallık minik prenseslerinin – tabii artık o bir yetişkin- doğum günü için meydanı süslemeye koyulmuş. Hanımlar kek, pasta, börek, çörek vs. yapmış, krallığın güçlü erkekleri ise masaları ve sandalyeleri ayarlamış. Akşam olduğunda herkes en güzel giysileriyle meydandaymış. Prensesleri artık bir yetişkinmiş ve halk prenseslerinin çabasıdan sonra birlik ve beraberliğin önemini anlamış bir şekilde prensesleriyle gurur duyuyormuş.

Duru KALENDER
5/H

RUHU DA SARSAN DEPREM

O günü hiç unutmuyorum. Okuldan yeni gelmiştim, televizyon izleyerek yorgunluğumu atıyordum. Abim de yan koltukta oturmuş telefonuyla oyalanıyordu. Annem işten dönmek üzereydi, babam da işteydi. O ana kadar her şey o kadar sıradandı ki... Sonra deprem oldu. Koltuklar bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Ben ilk başta ne olduğunu anlamadım, etrafa bakındım. Sonra deprem durdu. Abim bana dönüp “Elvan fena deprem oldu.” dedi. Bu cümlesini bitirir bitirmez bir daha deprem başladı. Bu sefer çok daha kuvvetliydi. Yerimizden kalktık, panikle kendimizi evin dışına atmak istedik. Koridorda giderken ben sürekli duvarlara tutunuyordum. Galiba duvar olmasaydı yere düşecektim. Bahçeye çıktık. Birinci katta olduğumuz için ilk bahçeye çıkan bizdik. Biz bahçeye çıktığımızda deprem bitmişti. Biraz sonra çevre binalardaki herkes parka toplanmıştı. Park bizim toplanma alanımızdı. Biraz bekledikten sonra arabasıyla annem geldi. Bizi çok merak etmiş. Beklerken aklıma Ayşe’nin anlattıkları geldi...

Ayşe sınıfımıza geçen sene gelmişti. Bana anlattığına göre ailesi Marmara depremi olduğunda göçük altında kalmış. Babası Yalova’da polismiş ve o gece de nöbeti varmış. Annesi evde henüz bir yaşında olan abisiyle yalnızmış. Depremde evleri yıkılmış, annesi ve abisi sekiz saat göçük altında kalmışlar. Babasının bulunduğu karakol tek katlı olduğu için hemen dışarı çıkabilmişler. Babası hemen ailesine koşmuş. Evlerini yıkılmış görünce can havliyle arama kurtarma çalışmalarına katılmış. Annesiyle abisi sekiz saat sonra kurtarılmış ve hastaneye götürülmüşler. Ayşe’nin ailesi kurtulmuş ama ne zaman televizyonda bir deprem haberi olsa annesiyle babası Ayşe’ye depremde olanları, yaşadıkları korkuları anlatırmış..

Ayşe bana bunları anlatırken orada olan ortamı hayalimde canlandırmaya çalışırdım. Fakat bu yaz Yalova’da belediyenin açmış olduğu deprem müzesine gitme fırsatını buldum. Orada Marmara depreminden sonra çekilmiş fotoğraflar vardı. Büyük bir ekranda o güne dair haberler yayınlanıyordu. O fotoğraflardaki insanların çaresizliği, üzüntüsü, korkusu fotoğraf karelerine çok net yansımıştı. Ve ben o fotoğraflardan ve haberlerden sonra böyle bir ortamın hayal bile edilemeyeceğini anladım.

Elvan İBA

5 / O

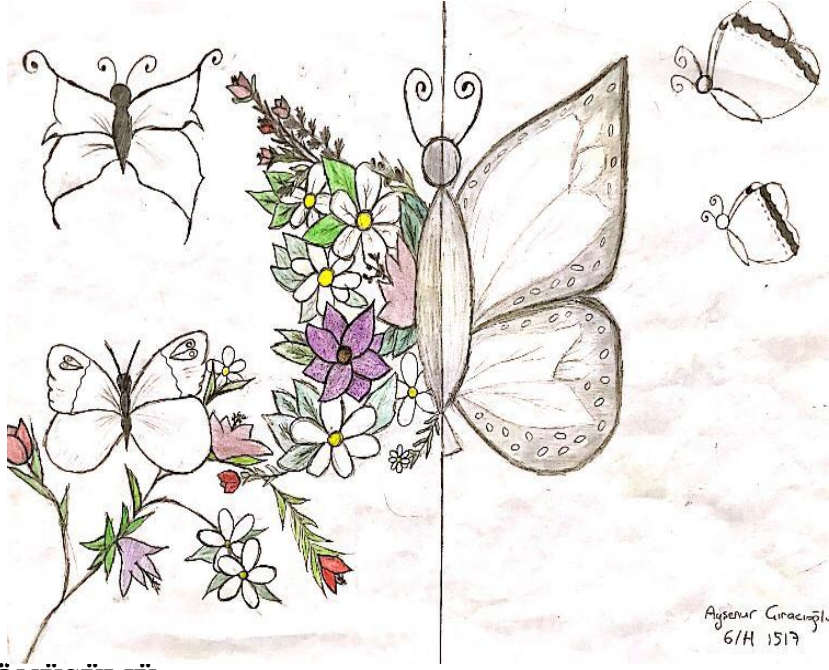
SEVGİNİN GÜCÜ

Zamanın birinde mutlu bir karı koca yaşarmış. Öyle ki çok fakirlermiş ama parasızlık onların mutluluklarını hiç bozmamış, sevgilerini hiç azaltmamış. Gel zaman, git zaman evlilik yıl dönümleri gelmiş. İkisi de birbirinden habersiz birbirlerine hediye almaya karar vermişler ancak ikisinin de tek sorunu var: Paraları yok. Nasıl hediye alacaklar?

Kadının aklına bir çare gelmiş: Saçlarını kestirecek, satacak ve o parayla kocasına saat alacaktı. Çünkü yıllardır kocasının bir vitrinde görüp aklından çıkaramadığı bir saat olduğunu biliyormuş. Düşündüğünü de yapmış. Kuaföre gidip saçlarını kestirmiş ve satmış. Aldığı parayla da o saati almış. Kocasına ise karısının saçlarını o kadar çok seviyormuş ki her gün eve geldiğinde önce o saçları koklar, okşar öyle karısına sarılırmış. Bu yüzden o da hediye olarak karısına el işi bir tarak almış, o gün inşaatın birinde taşıdığı tuğlaların parasıyla. Akşam olup adam eve geldiğinde karısı onu en güzel kıyafetlerini giyerek ve güzel yemekler yaparak karşılamış. “Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun” diyerek ikisi de sürprizlerini birbirlerine göstermiş ama adam karısının saçlarının kesildiğini görünce şok olmuş. Elindeki tarağı karısına göstererek ona aldığını ve o güzel saçlarının kesildiğine çok üzüldüğünü söylemiş. Kadın da kocasına aldığı saati göstermiş. Saçlarını bu saat için kestirdiğini anlatmış. İkisi de gözyaşları içinde birbirlerine sarılmışlar.

Anlamışlar ki, onlar birbirine hediyeymiş zaten. Paraya ya da bir başka hediyeye gerek olmadan sevmişler birbirlerini.

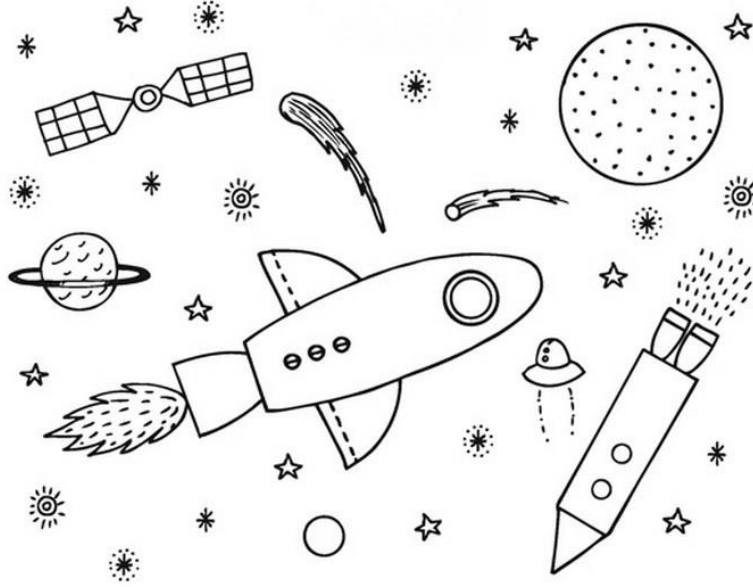
Ada YALÇIN
5-H

TIRTILIN DÖNÜŞÜMÜ

Bir zamanlar bir tırtıl vardı
Herkes dalga geçerdi onunla
Keçi, kuzu, koyun, aslan...
Bir tavus kuşu vardı
Kibirlenmekti tek yaptığı
Ne kadar gösterişli, görkemli
Kutsardı herkes o güzeli
Beklenmedik bir şey oldu birden
Tırtıl beyazlara büründü aniden
Herkes çalıştı anlamaya
Tavus kuşu başladı açıklamaya:
Tırtıllar çirkinleşir bu dönemde,
Parlamaya devam ediyorum ben yine
Tırtıl ortada yoktu
Tam iki hafta oldu
Orman halkı merakla bekliyordu
Koza çatladı birden
Kelebek görüldü içinden
Tavus kuşu şaşkına döndü
Gördüğü güzellikten
Tavus kuşu kışkandı ilgiyi
Kelebek buldu merhameti
Arkadaş oldu ikisi
Çünkü kibir kötü şeydi.

Melis ŞENOL
5/G

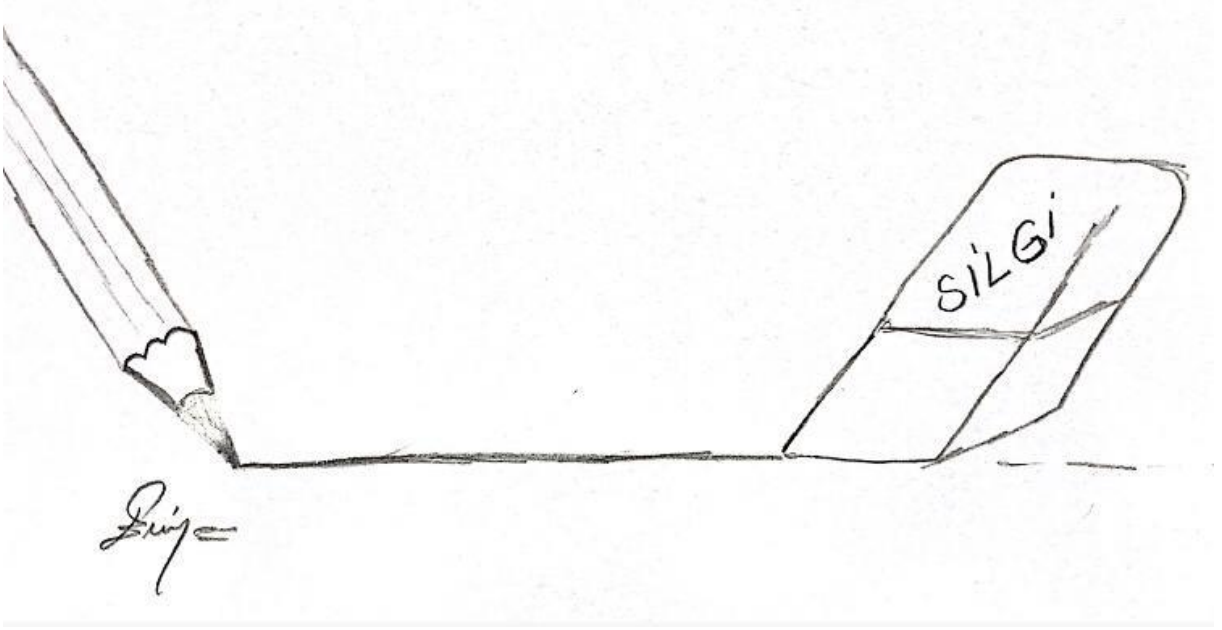
UZAYIN DOĞASI: KARA DELİKLER

Kara delikler, kara renkte olurlar ve bununla beraber bir olay ufku'na sahiptirler. Bu dev kütle ve hacim canavarları sizi saliseler içinde spagettiye dönüştürüp öldürebilir. Olay ufuklarına girdiğiniz anda uzun ince ve yay gibi olursunuz ve de sonunu göremeden yok olursunuz.

Bir teoriye göre: "Her kara deliğin bir ak deliği vardır." Ama bu teori muhtemelen yanlış. Çünkü ak delik ve de kara delikler gezegen ve yıldızları içine aldıkça hacimleri (büyüklükleri) ve uzay çekimleri artar. Teorinin devamında ise: "Kara deliklerin yuttuğu şeyleri dışarı atar." var. Bizim bulunduğumuz galaksi olan samanyolu galaksisinin ortasında da bir kara delik vardır. Kara deliklerin kütle çekimi çok güçlüdür. Bu sayede koca bir galaksiyi düzende tutabilirler.

Hiçbir kara delik bize tehdit oluşturabilecek kadar yakın değil, merak etmeyin.

İbrahim Kerim İDİKUT
5/1

SİLGİ

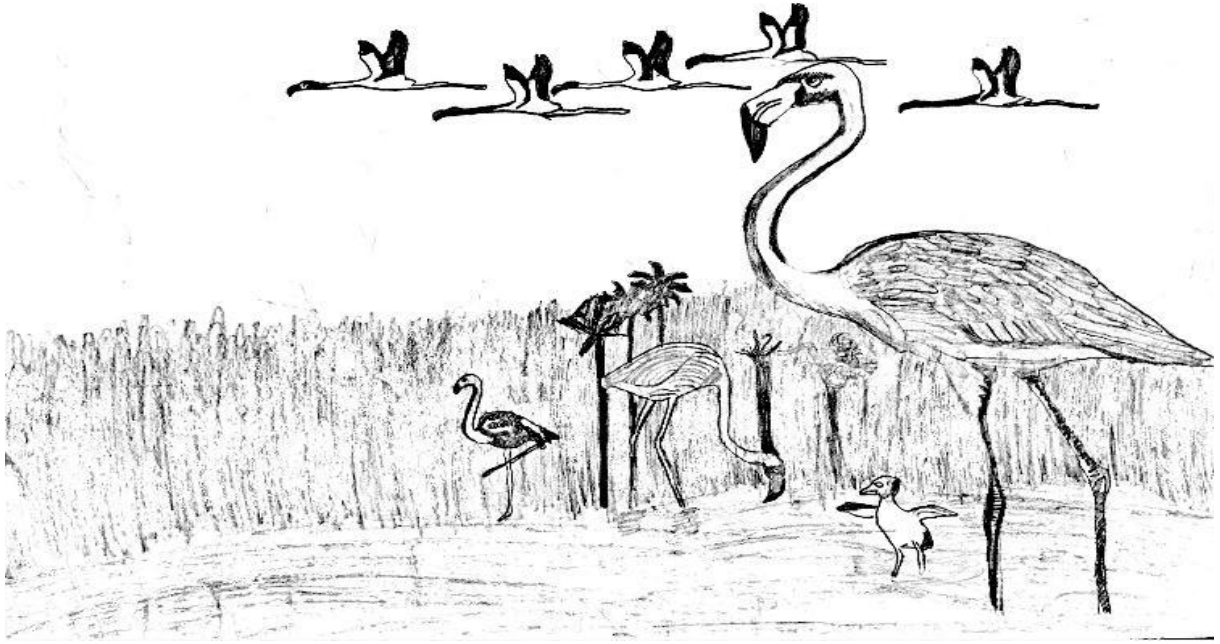
Düşünüyorum da ben eğer insan dışında bir varlık olsaydım silgi olurum. Çünkü hem akademik hayatımda hem de sosyal hayatımda hata yapmaktan hep çekinirim.

Bazen bir sınavda soruyu yanlış yapmaktan veya insanlarla konuşurken yanlış üslup takınmaktan korkarım. Bu yüzden hep doğru olanı yapmaya çalışırım. Sadece kendim için değil, diğer insanlar için de silgi olmak isterdim. İnsanların yanlışlarını düzeltme fırsatı vermek gerçekten beni çok mutlu ederdi. Her insan hata yapar çünkü her hatanın telafisi yoktur. Belki bir silgi olarak vazgeçilmez olmazdım. Fakat ihtiyaç anında hayat kurtaran bir eşya olabilirdim belki. İnsanlar silgiye ihtiyaç duymasa, seçimlerini hep doğru yapsa dünya kusursuz bir yer olurdu. Ama bence bu da güzel olmazdı. Çünkü insanı insan yapan şey hatalarıdır, seçimleridir. Bu hatalardan ve seçimlerden ders çıkarmak bizi biz yapan şeydir aslında.

Unutmamalıyız ki her karanlığın sonunda bir aydınlık, her yanlışın doğru bir yolu mutlaka vardır. Yeter ki inanalım.

Duru KOÇ

5-T

FLAMİNGOLAR

Cennet ormanının derinliklerinde kaktüslerin çevirdiği göl kıyısında flamingolar yaşırdı. Uzaktan suya bakıldığında ilkbaharda yeni açmış güller gibi gözükten flamingolar, doğanın onlara verdiği inanılmaz bir zarafetle, suyun üzerinde tek ayak üzerinde durur ve mutlu bir şekilde yaşarlardı.

Ormanın derinliklerinde olmalarına rağmen yaban hayvanlarından çok korkarlardı. Bu yüzden gölün etrafını saran kaktüsler, flamingolar için iyi birer dosttu. Yaz aylarında akşamüstüne doğru suya vuran gölgeleri uzarken, güneş pembe tüylerini adeta bir yakut gibi parlatırdı.

Mutlu bir şekilde yaşarken aniden bir ses duyuldu. Daha önceden hiç duymadıkları bir sestir bu. Ürkmüşler ve telaşla sağa sola kaçışmaya başlamışlardı. Sanki gündüz yerini ıssız geceye bırakmıştı. Kaktüslerin arasına sığınan bir flamingo korkudan kaçmaya çalışmamıştı bile. Kıyıya tüfekli insanlar geldiler ve flamingoları bir bir vurmaya başladılar. Seslerden korkan diğer hayvanlar da kaçmaya başladı ve tüm orman ayağa kalktı. Doğa susmuştu, onun kaçma gibi bir şansı yoktu. Sadece izleyebiliyordu kendine yapılanları. cennet ormanı cehenneme dönmüştü sanki. Avcılar birer birer vurdu flamingoları ama biri hariç. Görmemişlerdi kaktüslerin arasına saklanan küçük flamingoyu. Sonunda kaçmayı akıl edebildi küçük flamingo istemeyerek de olsa. Ayrılmak istemiyordu o çok sevdiği gölden. Güzelim orman da harap olmuştu.

Flamingo kaçmıştı ormanın derinliklerine. Ama yüreği o çok sevdiği gölde kalmıştı. Bütün bu olanlardan sonra dönüp baktığında ortalıkta ne arkadaşları ne de ailesi kalmıştı. O an fark etti küçük flamingo, asıl korkması gerekenin yaban hayvanları değil eli tüfekli insanlar olduğunu.

İzge ŞİMŞEKKAN 6/K

EN MUTLU GÜNÜM

O gün sabah erkenden kalkmışım, bir sonbahar günüydü, hava soğuktu. Okul olduğunu hatırladım. Hemen gidip üstümü değiştirdim ve yemek yedim, evden çıkmadan önce kapıda asılı olan takvime gözüm kaymıştı. İşte o gündü, doğum günümdü, hızlıca evden çıktım ve okula gittim. Sınıfa girdim etraf çok karanlıktı hiçbir şey görünmüyordu. Sonra birden ışıklar açıldı.

Herkes:

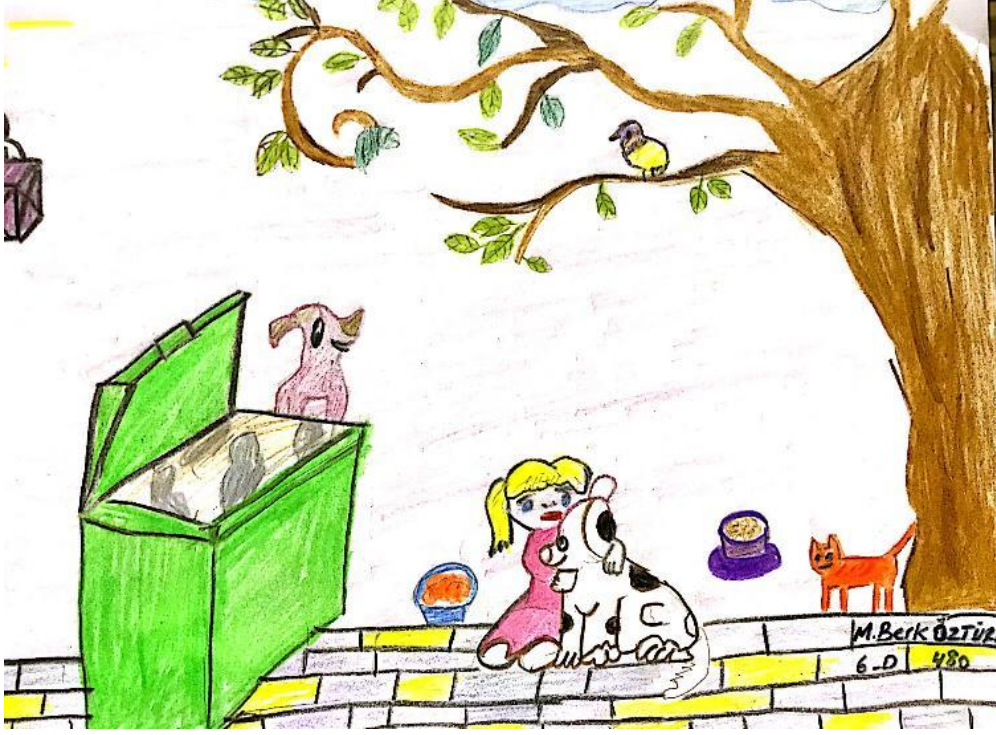
-“Doğum günün kutlu olsun!” dedi.

Çok mutluydum ve çok heyecanlıydım. Herkese sarıldım. Birkaç dakika sonra ders başlamıştı, yağmur yağıyordu fakat dersin bitmesine 1-2 dakika kala yağmur dinmiş, gökkuşağı çıkmıştı. Herkesin yüzü gülüyordu. Saatler sonra okuldan çıkmış, eve gitmişim. Saat 14.20’ydi çok heyecanlıydım çünkü arkadaşlarımla buluşacaktım. Evden çıktım geç kalıyordum, ben de koşarak gittim. Yetişmişim, hep birlikte yemek yedik, dolaştık, kahve içtik saat 17.00’ydi eve gitmemiz gerekiyordu. Birbirimize sarıldık ve dağıldık. Eve giderken hava daha kararmamıştı. Ama yağmur başlamıştı. Sokakta yavru köpek görmüştüm yanına gittim. Yuvası bile yoktu, üşümüş titriyordu. Telefonumu çıkardım ve annemi aradım yavru bir köpeğin bu yağmurda tir tir titrediğini söyledim. Eve alıp alamayacağımızı sordum. Kabul etmişti. Heyecanla yavruyu kucakladım ve hızlıca eve gittim.

Eve geldiğimde babam ona bir isim koymamız gerektiğini söyledi ve” Kont” dedi. Güzel bir isimdi, adımı” Kont” koymuştuk. Kont titriyordu, çok üşümüştü, annem onu bir havluya sardı. Odama gitmişim. Salondan çok güzel kokular geliyordu. İçeri gittim, annem “Sürpriz!” dedi, pasta yapmıştı sarıldık, o akşam hep birlikte pastayı yedik, sohbet ettik. Çok yorulmuştum, yatmaya gittim. Gün hiç bitmesin istiyordum ama elimde değildi...

Nilsu BEĞİÇ

7/P

BADEM ARANIYOR

Akşam vakitleriydi... Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Belinay, odasına çekilmiş, ödevlerini yapıyordu. Telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Arayan, İda'ydı ve sesi çok telaşlı geliyordu çünkü kedisi Badem kaybolmuştu.

Belinay, arkadaşını ne kadar teselli etmeye çalışsa da başarısız olmuştu. Hatta İda, birden ağlamaya başlamıştı. Belinay, İda'ya kedisini aramaya yardım edeceğini söyleyip telefonu kapattı. Olanları ailesine anlattı. Ailesi, İda'yı severdi, bu nedenle yağmura rağmen Belinay'ın arkadaşının yanına gitmesine izin verdi. Belinay, evden apar topar çıktı. Hali tam gülmelikti: Dağınık saçları, mor pijaması, ince beyaz hırkası ve elindeki turuncu şemsiyesiyle... Hemen İda'ların evine gitti.

Kapıyı İda'nın annesi açtı, Belinay'ı kızının odasına götürdü. İda, arkadaşını görünce ayağa kalktı, acı bir şekilde gülümsedi. Ağlamaktan gözleri şişmişti. İki arkadaş, birbirlerine sarıldılar. Arkadaşını böyle görmek Belinay'ı çok üzmüştü. Belinay, "Hadi üstüne bir ceket al, Badem bulunmayı bekliyor." diyerek gülümsedi. İda, mavi ceketini giyerek Belinay'ın yanına geldi, "Hadi, gidelim." dedi, gözlerinde heyecan pırıltıları vardı.

İki arkadaş, sokaklara düştü. Saniyeler, dakikaları, dakikalar da saatleri kovalıyordu ama hala Badem ortalıklarda yoktu. Hayal kırıklığıyla eve dönerlerken bir miyavlama duydular. İda, bir ümit arkasını döndü. Bir de ne görsün? Çöp konteynerinin yanında, minik, pasaklı bir kedi! İda, gözü dolu bir şekilde "Badem?" diye seslendi ve anında kedinin yanına koştu. Bu, onların kavuşma anıydı. Herkes çok mutluydu çünkü bu olay da iki arkadaşın birlikte çözmeye çalıştığı her olay gibi mutlulukla sona ermişti.

Alara BORAN

5/1

SU İSRAFI

Mino dışarıdan gelen sesle yerinden sıçradı. Ormanın kralı aslan bir duyuru yapıyordu. Mino hemen yuvadan çıktı.

-Ne oluyor kralım, neden bağıırıyorsunuz?

-Ah Minocuğum göllerimiz kurumuş.

-Peki, bunu kim yaptı kralım, dedi. O telaşa birden içini bir korku kapladı Mino'nun. Mino susuz bir ormanı düşünmeye başladı ve bu düşünce ormandaki tüm canlılar için hiç iyi sonuçlanmıyordu. Kral:

- Çocuğum insanlar suyun değerini hiç bilmiyorlar, dedi.

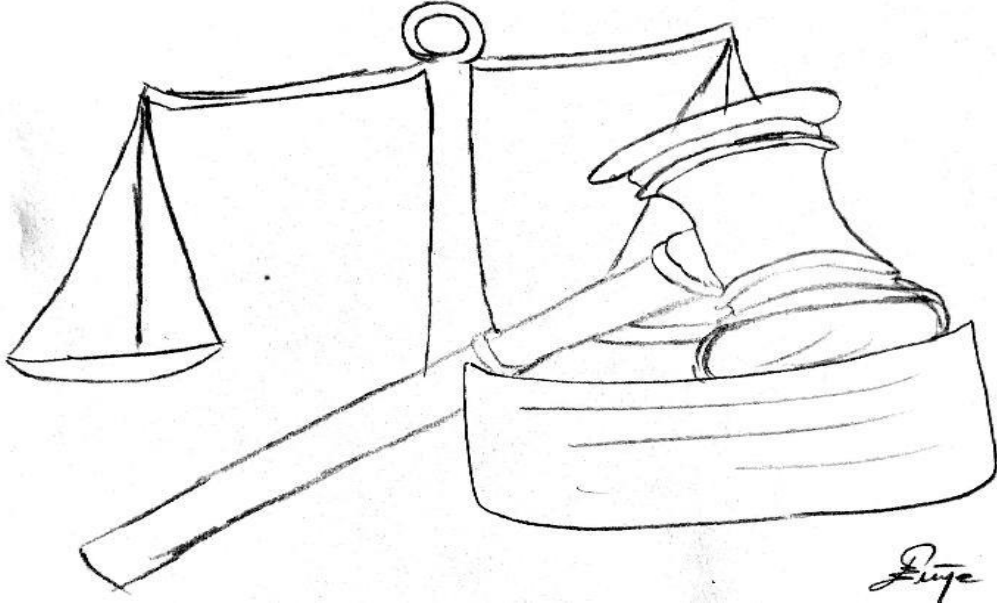
Mino, kral ve diğer hayvanlar ormanın ortasındaki alana toplandı. Aslan Kral duyurusunu yaptı. Bütün ormanı bir korku kapladı. Hayvanlar “Ne yapacağız biz?” diye bağırmaya başladı. Kral herkesi sakinleştirip buna bir çözüm bulacağını belirtti. Tüm orman sakinlerinin evlerine gitmesini ve beklemelerini söyledi. Kral ertesi gün Papağan Mino'yu yanına çağırdı. Elinde bir kâğıt vardı. Bunu Mino'ya uzattı.” Bunu Orman Bakanlığının posta kutusuna koy; ama kimse koyarken seni görmesin” dedi. Aslan Kral hemen o kâğıdı aldı ve Orman Bakanlığına gitti. Posta kutusuna koyup ormana döndü. Mino götürdüğü bu mektubun ormana su getirmesini bütün kalbiyle diledi. “İnşallah insanlar yaptıklarını fark eder ve ormanı susuz bırakmazlardı.” Papağan Mino her gün bunu tekrar edip durdu. Aradan çok zaman geçmedi ve etrafı afişler asıldı. Ormana gelen insanlar bu afişleri görsün istendi.

Bir süre sonra göle büyük derelerden su geldi. İnsanlar sonunda hatasını anlamıştı. Doğanın onlar için sunduğu her şeyin sadece insanlara ait olmadığını anlamışlardı.

Yağmur KAÇAN

5-R

ADALET

Adalet bir kolyedir,
Herkes tanışmalıdır.
Her insan eşit doğmuştur,
Hak bunu böyle yazmıştır.

Düşünce özgürdür, yasağı olmaz
Zincire vurulmaz, hücrede kalmaz.
Kesermiş diyorlar emir demiri
Uğraşma emekte, işte adalet...

Suçlar hak ettiğini bulmalı,
Tüm insanlar, yasalarla korunmalı...
Temelde, toprakta, taşta, adalet,
Her zaman her yerde başta adalet.

Naz AKSAN 8/S

KÜÇÜK KIZIN HAYALI

Yıllar yıllar önce fazla nüfusa sahip olmayan bir köyde küçük bir kız yaşarmış. Bu kızın bir evi ya da ailesi yokmuş. Tek varlığı babasından yadigâr ufak bir masal kitabıymış.

Küçük kız geçimini sağlamak için her gün kasabaya iner, tarladan biçtiği ekinleri satarmış. Yer yer sokakta yatar, bazen de ona yemek getiren teyzenin evinde kalırmış. Tabii teyze her zaman olmuyormuş evinde. Sık sık oğlunu ziyaret etmek için şehir değiştiriyormuş. Velhasıl kimi kimsesi yokmuş küçük kızın.

Günlerden bir gün küçük kız kasabaya inmiş yine. Elinde kitabı, sırtında çuvallarıyla dinlenecek bir yer arıyormuş. Çok geçmeden kaldırımın kenarına oturmuş. Kız o kadar yorgunmuş ki dayanamayıp gözlerini kapatmış.

Uyandığında karşısında bir yabancı varmış. Soran gözlerle bakmış kız adama. Adam gülümsemiş.

“Merhaba.” demiş bizim kıza. “Kimin kimsen yok mudur senin?” Küçük kız dolu gözleriyle kafasını sallamış. Adam kızın bu haline üzölmüş olacak ki gözlerini kaçırmış.

“Sana bir dilek hakkı bahşetsem ne dilerdin?” diye sormuş bakışlarını tekrardan kızın solgun yüzüne çevirirken.

“Aile” demiş küçük kız. Ardından elindeki kitabı havaya kaldırmış. “Buradaki prenses gibi bir ailem, güzel bir yaşantım olsun isterdim.” demiş.

Adam kıza son kez bakmış gülümseyerek. “Öyleyse yum bakalım gözlerini.” Kız anlam veremeyerek adama bakmış.

“İki elinle sımsıkı sar bu kitabı. Ardından gözlerini kapa. İçinden ona kadar say ve hazır hissettiğinde gözlerini arala.” demiş adam oradan uzaklaşırken. Küçük kız adamı ikiletmemiş ve yapmış dediklerini birer birer.

Bir, iki, üç, dört, beş... On dediğinde açmış gözlerini.

Bir ağacın gölgesine yaslanmış, yemyeşil çimenlerde oturuyormuş ufak kız. Gözlerine inanamayarak etrafına bakınmış. Ardından ayağa kalkıp yürümeye başlamış.

Karşısında kocaman bir şato varmış. Üzerindeki pembe elbisesine bakarak gülümsemiş küçük kız. Gerçekten bir prensesmiş artık.

Patıkayı takip ederek şatonun kapısına varmış. Şövalyeler onu görünce eğilerek selam vermiş. Küçük kız en güzel tebessümünü sunmuş onlara.

Kapıdan içeriye girince arkası dönük bir siluet görmüş. Pelerinini ve başındaki tacı görünce kral olduğunu anlaması çok da zor olmamış.

Kral yüzünü kızın tarafına döndürünce kız kendini tutamayıp ağlamaya başlamış. Meğerse kral, küçük kızın kaç yıldır göremediği babasıymış. Kız koşarak babasına sarılmış. Babası dizlerinin üstüne çökerek kızıyla eşitlemiş boylarını.

“Neden ağlarsın güzel kızım?” diye sormuş. Küçük kız bunun üzerine gözyaşlarını silerek babasına gülümsemiş.

“Gözüme toz kaçtığı için. Başka neyden olacak?” Babası kızının bu lafı üzerine ufak bir kahkaha atmış.

“Öyle olsun madem.”

Küçük kız babasının yanından ayrılarak merdivenlerden yukarıya çıkmış. Yüreği pır pır ediyor, içi içine sığmıyormuş.

Şatonun uzun koridorlarında koşuştururken genç bir kadına çarpmış. Kadın karşısında kızını görünce gülümsemiş.

“Günaydın güzel kızım.” demiş. “Hadi gel de saçlarını tarayalım.”

Kız ağlamamak için zor tutuyormuş kendini. Annesi elini tutmadan önce ona sımsıkı sarılıp hasret kaldığı kokusunu içine çekmiş.

“Keşke benim de senin gibi güzel saçlarım olsaydı.” demiş kraliçe küçük kızın saçlarını tararken. Kız kıkırdamış.

Annesi saçını taramayı bitirdiğinde kız elinden tutarak bahçeye sürüklemiş onu.

“Anneciğim! Anneciğim!” demiş heyecanla. “Hadi elma toplayalım.” Annesi kızını onaylayarak tırmanmaya başlamış ağaca.

“Anneciğim, düşmez misin böyle?” diye sormuş kız endişeyle.

“Annelere bir şey olmaz. Eğer güzel kızım elma istediye onun için biraz toplayacağım.” demiş. Kız annesinin bu cesurluğuna hayran kalarak onun peşinden tırmanmaya başlamış ağaca.

Güneşin batmasına yakın ellerinde sepetlerle şatoya dönmüşler. Babası kızı ve eşi için bir ziyafet hazırlamış, masada bekliyormuş onları.

Küçük kız koşarak babasının yanağına bir öpücük kondurmuş ve yerine geçmiş. Her şey o kadar güzelmiş ki. Tüm istediklerine sahipmiş şu anda.

Tekrardan babasına doğru kaymış gözleri, ardından annesine. Öyle çok özlemiş ki onları. Çatalını yemeğine batırıp bir parça yemiş. Bir parça daha, bir parça daha... Fakat kızın başı dönmeye başlamış. Korkuyla ailesine bakmış.

“Babacığım! Anneciğim!” Kral ve kraliçe koşarak kızlarının yanına gitmiş. Kızın gözleri kapanıyormuş artık. Duyduğu tek şey ise ailesinin bağırışlarıymış.

Gözlerini tekrardan açtığı anda üzerinde yırtık kıyafetleriyle uykuya daldığı kaldırımın üzerinde yatıyormuş.

Kız bir an ağlayacak gibi olmuş. Elindeki kitabına bakarak sayfalarını karıştırmış yeniden. Ancak eskisinden farklıymış kitap. Düşünde gördüğü şeyler varmış. Anne ve babasının resmini görünce gülümsemiş.

Uykusu iyice açılınca karşısında gördüğü adamı anımsamış, sözleri tekrardan geçmiş gözlerinin önünden.

Küçük kızın yüzünde bir tebessüm oluşmuş. Ailesini son bir kez daha gördüğü için o sihirli adama teşekkür etmiş,

İdil İrem GÜNER

8/S

CIRCIR MEYDANI'NDAKİ BAYRAM

O gün Cırcır Meydanı'ndaki en güzel gündü. Çünkü bahar geliyordu. Güneş tüm neşesi ve sıcaklığı ile tepedeydi. Çimenler en güzel yeşilini bürünmüştü. Bahar böyle güzel gelirken onu kutlamamak olmazdı. Festival vardı. Hassy Festivali. Hassy Festivali'nde baharın gelişi kutlanırdı. Güller cırcır böcekleri eşliğinde şarkı söyler, menekşeler dans ederdi.

Papatya o gün çok mutlu uyandı. Güneşe karşı kahvaltı yaptı. Tam dışarı çıkacaktı ki kapı çaldı. Gelen postacı karıncaydı. Ona bir mektubu vardı. Mektubu ona uzattı. Papatya şaşırılmıştı. Böyle bir mektup beklemiyordu. O merakla zarfı açtığında yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu bir davetiyeydi. Cırcır Meydanı'ndaki Festival için davet ediliyordu. Bu festival için bir şeyler hazırlaması gerekiyordu. Festivali o da şenlendirmeliydi. Sesi güzeldi. Şarkı söylemeyi de seviyordu. Evet, festival için bir şarkı hazırlamalıydı. Festivale iki gün vardı. Papatya bunun heyecanı ile bu iki günü çalışarak, sesine dikkat ederek geçirdi. Festival sabahı papatya hazırlıklara yardım etmek için evden çıktı. Ormanın sakinleri çok güzel şeyler hazırladı. Her yeri süslediler. Rengârenk oldu meydan. Festival vakti geldi çattı. İlk başta güllerin güzel şarkıları vardı. Rengârenk güller güzel kokuları eşliğinde şarkılarını söylediler. Bunu menekşelerin dansı izledi. Karıncaların akrobasi gösterisi, kuşların uçuş gösterisi derken en sonunda papatya sahneye çıktı. İlk defa gösteri yapacaktı. Güzel Çiçekler adlı şarkıyı söyleyecekti. Heyecanlıydı ama mükemmel söyledi. Herkes papatyayı alkışladı. Beğenilerini ona iletiler.

Festival bittikten sonra eve gitti herkes. Papatya da yorgun ve mutlu bir şekilde evine gidip pijamasını giydi. Dişini fırçaladı ve o günkü güzel festivali düşünerek uykuya daldı.

Elanaz MERT
6-N

BOŞA ÇABA

Saat 07.59... Bir dakika sonra çevrimiçi derslerim başlıyor. Yataktan hiç kalkmadan bilgisayarımı kucağıma alıp öğretmenimin attığı linke tıkladım. Öğretmenim arkada konuşurken düşüncelere daldığımı fark ettim ve bir şeye karar verdim. Değişecektim!..

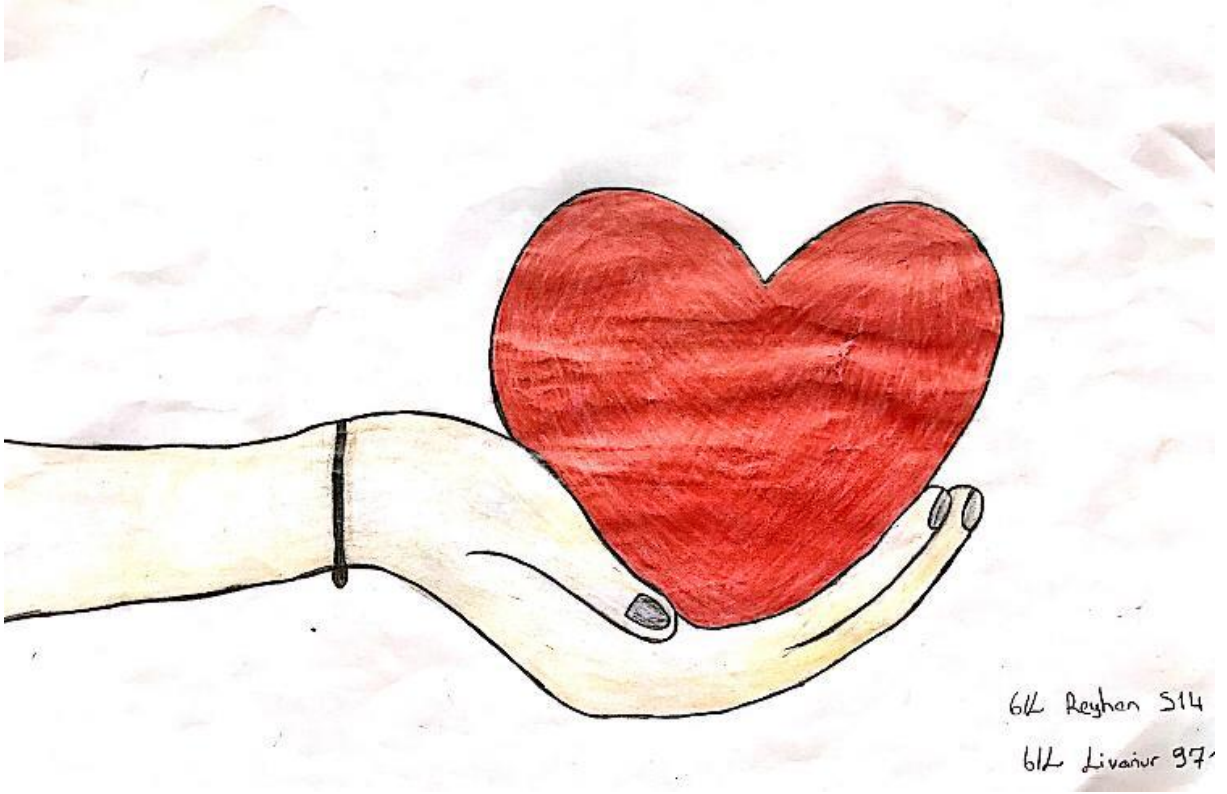
Dersler biraz bu şekilde ilerledikten sonra kırk dakikalık yemek arası başladı. Değişmemin ilk aşamasının yapacağım sağlıklı bir kahvaltı olmasına karar vermiştim. Mutfığa gidip kendime bir omlet hazırladım ve yanına da büyük bir bardak su doldurdum ve odama döndüm. Dersin başlamasına daha 25 dakika vardı. Yatağımyı topladım, panjurumu ve camı açıp temiz havayı içime çektim fakat gelen ani soğuk rüzgâr ile camı geri kapattım. Yemeğimi bitirdiğimde dersin başlamasına 3 dakika vardı. Öğretmenim linki attığında kesin olarak ikinci aşamaya başlamıştım, dersi dinleyecektim. Masamda oturmuş şekilde öğretmenimin dersi başlatmasını bekliyordum. Önümde ders kitabım, not almak için bir defter ve kalemleirim vardı. Öğretmenim canlı dersi başlatır başlatmaz telefonumu kapattım ve yatak odamın öbür ucuna koydum. Sanırım bu aşamayı da başaracak gibiyim...

Saat 14.40 ve son ders saniyeler önce bitti. Başardım! Değiştiğimi şimdiden hissedebiliyordum. Bunun bu kadar güzel hissettirdiğini bilmiyordum. Biraz molayı hak ettiğimi düşündüm ve kendime büyük bir bardak su alıp en sevdiğim filmi seyretmeye başladım. Çok geçmeden annemden bir mesaj geldi ve izlediğim filmde bir anda soğudum. Bana yine ders çalışmamı söylüyordu. İzlediğim filmi bırakıp ders çalışmaya başladım. Yaklaşık iki saatlik bir çalışmadan sonra telefonumu açtığımda saatin 17.11 olduğunu gördüm. Mideme aniden bir ağrı girdiğinde saatlerdir hiçbir şey yemediğimi fark etmiştim. Çok acıktığım için bir şeyler atıştırma kararı aldım ama fazla abartmak istemedim çünkü akşam yemeğine sadece birkaç saat kalmıştı. Mutfaktan bir muz ve bir avuç kuru yemiş alıp odama döndüm. Yarısında kaldığım filme devam ederken kapı çalmıştı. Kapıyı açınca annem yorgun şekilde eve girdi ve ağzından çıkan cümle akşam olacak deneme sınavım hakkındaydı. Nasıl olduğumu bile sormamıştı. En azından benim ona sormama izin verebilirdi. Sadece tamam demek ile yetindim ve odama geri döndüm. Odama girdiğimde tekrar derse devam ettim çünkü annemin odaya gireceğini hissetmiştim ve öyle de olmuştu. Odaya girdiğinde yemeği dışarıdan sipariş edeceğini söyleyip odadan çıkmıştı. Yaklaşık kırk dakika sonra kapı zili çaldı. Annem seslenmeden salona doğru gitmeye başlamıştım. Yemeğin paketini açtım ve masaya oturdum. Annemin bu sefer yanıma oturacağını umut etmiştim fakat yemeğini alıp koltuğa doğru ilerlediğini fark ettiğimde hayal kırıklığına uğramıştım. İştahım kaçmıştı o yüzden yemeğimden çok az yiyip odama geçmiştim. Saate baktığımda sınava daha 50 dakika kaldığımı fark etmiştim. Bunu bir fırsata çevirip hep okumak istediğim fakat asla okumadığım kitaba başladım. Bunu üçüncü aşama olarak kabul etmiştim. Sınava beş dakika kala annem seslendi ve hemen önüme kalem, kâğıt alıp bilgisayarımın önüne geçtim. Bitmek bilmeyen 2 saat 40 dakikanın ardından sınav bitmişti.

Sınav tüm enerjimi bitirmişti. Salona gittiğimde annemin koltukta sızdığını fark ettim ve hemen ardından gözlerim tezgâhın üzerindeki tatlıya kaydı. Atak geçirmek istemiyordum ama çok geçmeden kendimi tatlıyı yerken bulmuştum. Gözyaşlarım teker teker gözlerimden akarken tüm günümün boşa gittiğini fark etmiştim. Kendimi durdurmayı başardığımda hemen odama koştum ve biraz düşündüm. Sanırım sadece kötü sonlara layığım...

Hazal Dora ÖDEN

8/T

SEVGİ

Mutlu bir dünyada,
İnsanlar sevgiyle yaşasın.
Her yerde barış olsun,
Sevgisiz insan kalmasın.
Sevgi örtsün her yeri,
Savaşlar olmasın.
Bir sürü insanın,
Hayalleri yıkılmasın.
Sizlere sesleniyorum,
İyilik yapın herkese.
El ele vererek,
Yardım edin kardeşçe.

Ela ATEŞ

7/P

GİZEMLİ GELİŞ

Bayan Alice Döndü!

Kasabada her zamanki gibi güneşli, parlak, açık bir gökyüzü vardı. Sıcak bir yaz günüydü. Sevdiğim tulumumu giymiş, saçlarımı her zamanki gibi taramış ve en sevdiğim ayakkabılarımı giyip günümün tadını çıkarmak üzere tam sokağa çıkacakken annemin endişeli sesini duydum.

Annem: Duydun mu duydun mu?

Babam: Neyi duydum mu?

Annem: Bayan Alice tekrardan görüldü diyorlar bu gerçek olabilir mi?

Babam: Nasıl gerçek olabilir Bayan Alice kaybolalı yıllar oldu. Kaldı ki öyle bir kayboldu ki resmen adına hikâyeler yazıldı. Dönmesi olası dâhilinde bir şey bile değil. Hatta bana kalırsa ve bu konuyu araştıran kişiye göre o orada ölmüş olmalı. Bu gerçek olabilir mi?

Annem: Bilmiyorum ama gerçekten tuhaf gözüktüğünü ve süper güçleri olabileceği söyleniyor.

Babam: Bence böyle bir şey gerçek olamaz. Birazcık insanlar abartmayı severler benzetmişlerdir ya da birileri başkalarını korkutmak için böyle bir kostüm hazırlamışlardır.

Ne kadar insanların çoğu böyle düşünse de olmayacağına inanmak istese de aslında Bayan Alice kasabaya geri dönmüştü. Gece onun evinden garip ışıltılar yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor ve geceyi bir gün kadar aydınlatıyor ve tekrardan sönüyordu. İnsanlar içten içe korkmaya başlamıştı. Çünkü gün kadar aydınlatabilmesi insanlarda Bayan Alice'nin süper güçleri olabileceğini düşüncesini güçlendiriyordu. Kimse kapısını çalmaya cesaret edemiyordu çünkü Bayan Alice'nin bu ışık saçmadan daha da yaptığı önemli şeyler olabilirdi. Bir ay böyle geçti, bir ay sadece ışıklar gözüktü. İkinci aya girerken insanlar Bayan Alice'nin evinin önünden geçmemeye ve evlerine erken saatlerde girmeye başladılar. Çünkü bazı söylentiler almış başını yürümüştü. Bu seferde annem ve babam kendi aralarında şu şekilde konuşmaya başladı:

Baba: Bayan Alice gerçekten gece insan kaçırıyor olabilir mi? Çünkü birkaç gece önce Afton ailesinin oğlu ortadan kaybolmuş ve kimse görmemiş.

Anne: Aman aman aman hiç öyle şey olur mu biz şimdi nasıl dışarı çıkacağız?

Baba: En iyisi akşam altıdan sonra kimse dışarı çıkmamasın. Çünkü Bayan Alice gündüz gözüyle kimseye bir şey yapamaz.

Jackson ve Bayan Alice'in Tanışması

O günden sonra annem ve babam, kardeşim ve benle konuştuktan sonra bir daha saat altıdan sonra dışarı çıkmamamız için bizi uyardılar. Artık herkes bu düzeni benimsemişti, akşam altıdan sonra kimse dışarı çıkmıyordu ve Bayan Alice ışıklar yükseldiği gibi artık garip arp sesleri de çıkmaya başlamıştı. İnsanlar iyice korkmaya başlamış, komşular korkup şehir bile değiştirmeye başlamışlardı. Ama bu işte bir terslik vardı. Sadece ışık çıkan ve arp müziği çıkan

bu yerde ne kötü olabilirdi ki. Aklım bu sorularla çok fazla meşguldü. Oraya gidip o kadınla konuşmak istiyordum. Hakkında birçok hikâye duymuştum ve aslında korkulacak biri olmasından ziyade kahraman diye adlandırabilecek birisiydi ve gerçekten ortadan kaybolmasında çok ucu açık, aydınlatılamamış bir sürü yanı vardı. Onunla konuşmak tüm detayları öğrenmek istiyordum. Kasabayı kurtarmak için yaptığı fedakârlıkları ve o gün orada o şekilde nasıl kaybolduğunu herkes gibi bende çok merak ediyordum ve bunu öğrenmek için bir plan yapmaya başladım. Ben bir yandan planımı yaparken bir yandan da ortadan kaybolan sayıları da gün geçtikçe artıyor üstüne üstlük kaybolan kişilerin hepsinin benimle aynı yaşta olması ve giderek de o yaşta olan insanların azalması endişelenmeme neden oluyordu. Bir vakitten sonra endişelenmemin yersiz olduğunu anladım. Çünkü bende Bayan Alice'i görmek istiyordum. Aslına bakarsak benim onu bulmam yerine onu beni bulması bir bakıma kolaylık sağlayacaktı.

Her zamanki gibi annem akşam altıda bizi yatağa götürdü. Bizi evden çıkmamamız konusunda sıkı sıkı tembihledi. Bende annemi rahat ettirmek için tamam deyip yattım, hâlbuki amacım farklıydı. Bu gece dışarı çıkacaktım ve Bayan Alice ile görüşecektim. Her zamanki gibi yatağımdan sessizce çıktım, giyindim ve odamın penceresinden usulca atladım. Bahçe kapısından sonra sokağa çıktım. Uzun bir aradan sonra akşam altıdan sonra sokaktaydım. Biraz yürüdükten sonra Bayan Alice'nin evinden ışıkların ve arp seslerinin yükseldiğini duydum. İyice korkmuştum. Acaba Bayan Alice ayın yapıp başka boyuttan yaratıklarla mı konuşuyordu? Çok korkmuştum. Eve dönerken arkamdan beni tutan güçlü bir el hissettim. Arkamı dönmeye korkuyordum, donakaldım. Arkamdaki el Bayan Alice'e aitti. Yüzü çok parlaktı. Galiba anlatılanlar doğrudu. Güçlenerek geri dönmüştü.

Ben: Bana bana zarar verecek misin?

Bayan Alice: Sadece seni birkaç günlüğüne evime misafir edeceğim. Sonra seni ve diğer arkadaşlarını da bırakacağım.

Annemi dinlemediğim için çok pişman oldum. Keşke evde kalsaydım. Bu kadar çocuğu nasıl yakalamıştı, evlerine mi girmişti?

Ben: Size bir şey sorabilir miyim?

Önce Bayan Alice şaşırdı ve bana baktı.

Bayan Alice: Evet dinliyorum.

Ben: Bu kadar çocuğu nasıl yakaladınız? Onlar mı dışarı çıktı, yoksa siz mi onları aldınız?

Bayan Alice durdu ve gülümsedi.

Bayan Alice: Sen nasıl merak ettiysen onlarda merak etti ve öyle geldiler. Sen bu halkanın sonuncususun. Sana ve diğer arkadaşlarına anlatmam gereken çok önemli şeyler var.

Geçmişin Hatıraları ve Gerçekler

Birlikte evine gittik. O da beni tutmuyordu sanki peşin sıra sürükleniyordum beni büyülemiş gibiydi, ayaklarım onu takip ediyordu. Evine vardığımızda bir parmak şıklatmasıyla

kapıyı açtı. Birlikte içeriye girdik, diğer arkadaşlarımı gördüm ve hepsi de mutlu bir şekilde bana bakıyorlardı. Bayan Alice bana evi gezdirdi daha sonra oturmamı söyledi.

Bayan Alice: İşte şimdi halka tamamlandı çocuklar. Şimdi size anlatmam gerekenleri anlatacağım. Çocuklar içinizdeki merak sizi buraya getirdi. Peki, Neden Buradayız? Burada olmamızın sebebi sizden bir iyilik istemem. Yıllar önce bir kaza sonucu bu hale geldim, tekrardan eski hale dönmem için yardımınıza ihtiyacım var. Bana yardım etmek istiyor musunuz?

Durdum, gerçekte ne olduğunu, nasıl bu hale geldiğini anlatması gerekiyordu.

Ben: Sana yardım ederiz ama şu sorulara yanıt vermen ve aklımıza yatması lazım. Sorularım şunlar: “Nasıl bu hale geldin?” “Nasıl ortadan kayboldun?”

Diğer arkadaşlarım da bu soruların cevaplarını merak ediyordu.

Bayan Alice: Sene 1989 hava her zamanki gibi çok güzeldi o sıralar sadece insan kaynaklı suçlarla savaşıyorduk, kasabada boyut kapısı vardı. Diğer varlıklar dünyamıza gelip geziniyorlardı. Kendi dünyalarına göndermek için var gücümüzle çalışıyorduk. Bizim gibilere tesisatçı denirdi. Biz sadece polis değildik. Diğer dünyalardan gelen varlıklardan da sizleri koruyorduk. Ne var ki o gün ayın derecesi bulunduğu yerden iki derece kaydı ve bu kayma sonucunda yer çekimi değişti. En basitinden boyut kapısı üzerinde değişiklikler oldu o gün boyut kapısından geçemeyen çok güçlü olan Circus ‘u kendi boyutuna göndermek için kendimi hedef yaptım. Ben ve Circus boyut kapısından geçtik ve o sırada ay kendi dercesine geri döndüğü içi orada sıkışıp kaldım. Onların dünyasına uyum sağlayabilmek için bazı özellikler geliştirmek durumunda kaldım.

Ben: Peki buraya nasıl dönebildin ve bu kadar bekledin? Ayrıca yaratıkların gerçek olduğuna dair bize bir kanıt gösterebilir misin?

Yüzüme baktı.

Bayan Alice: Ayın derecesi yine değiştiği için boyut kapısında değişiklikler oldu ve bu sayede buraya gelebildim. Sizden istediğim hep birlikte boyut kapısını sonsuza dek kapatmaktır.

Ben: Nasıl yani? Biz 16 çocuk ve sen. Tesisatçılarla kapatamadın biz nasıl kapatacağız? Biz hiçbir şey bilmiyoruz ki.

Bayan Alice: Bu kasabanın gizli yönleri vardır. Bütün bu yaşananları ailelerinizin hafızasından sildik.

Ben: Bize yaratıklarla ilgili hiçbir şey göstermedin ve sen önce bize kim olduğunu anlat.

Bayan Alice: Size oradan getirdiğim bir boyut parçasını göstereceğim.

Yavaşça odasına gidip bir kutu getirdi.

Bayan Alice: Bu kutuda diğer boyutun yansıması var.

Herkes yaklaşınca bir kere kutuyu açtı ve hepimiz kutunun içindekileri gördük. O kutuda öyle yaratıklar vardı ki gerçekten de o haklıydı.

Ben: Peki söylesene neden ailelerimizin hafızasını sildin ve biz kimiz?

Bayan Alice: Bir sonraki nesilleri korumak için hafızalarını sildik. Çünkü kasaba günden güne kötüleşiyordu. Şimdi sizin kim olduğunuza gelirsek. Aslında bu kasabayı kuran on altı aile vardı ve bu aile hep beraber boyut kapısındaki yarığı kontrol edip tesisatçılara yardımcı olurlardı. Ne var ki ailelerden biri yaratıkları dünyaya getirip bu boyuta yani bildiğimiz dünyada hâkimiyet elde etmek istedi. Onu uyardık ama o dinlemedi. 16.ailenin hırsı ve açgözlülüğü yüzünden boyut kapısındaki değişiklik beni ait olduğum evrenden kopardı. Ailelerin kim olduğunu sizlere söylemeyeceğim çünkü şu an birbirimize tutunup güçlerimizi birleştirmemiz gereken zaman. Yapmamız gereken şey bir daire çizip onun etrafında toplanmalıyız ve boyut kapısını çevrelemeliyiz şimdi hep birlikte bodruma inelim.

Boyut Kapısının Yok Oluşu

Yıllardır beklediğim o an gelmişti. Ömrümü bu dünyayı öte dünyadan korumaya adanmıştım ve birazdan bu boyut kapısıyla birlikte öte dünyada ortadan yok olacaktı. Ailelerin hafızalarını silmek yapılan en mantıklı şeydi. Çünkü Jackson 16.ailedendi ve aslında bu kadar geç gelmesinin nedeni de buydu. Boyut kapısı ortada olacak şekilde çocuklar etrafını sardı. El ele tutuştukları her an aralarında kurulan kuvvetli bağ boyut kapısını parçalamaya yetti. O an etrafı güneş gibi aydınlatan bir ışık patlaması oldu. Boyut kapısı ateşte yanan bir kâğıt misali yandı ve külleri sanki birer toz tanesi gibi havaya yayıldı. Yıllardır uğruna savaş verdiğim kapı kim olduklarının farkına varmayan 16 tane çocuğun güçlerini birleştirmesi sonucu yok edildi.

Uğur Kaan Gün

7/O

KAPIDA BİRİ VAR

Süzülüyor içeri
Kapıda biri var
Sadece biziz
Ne acı, ne ayrılık
Kapıda biri var

Dalıyor içeri, sadece biziz
Donuyor her şey birden
Artık sadece üçümüz

Kapıda biri var
Bizi bırakma
Sadece bizi

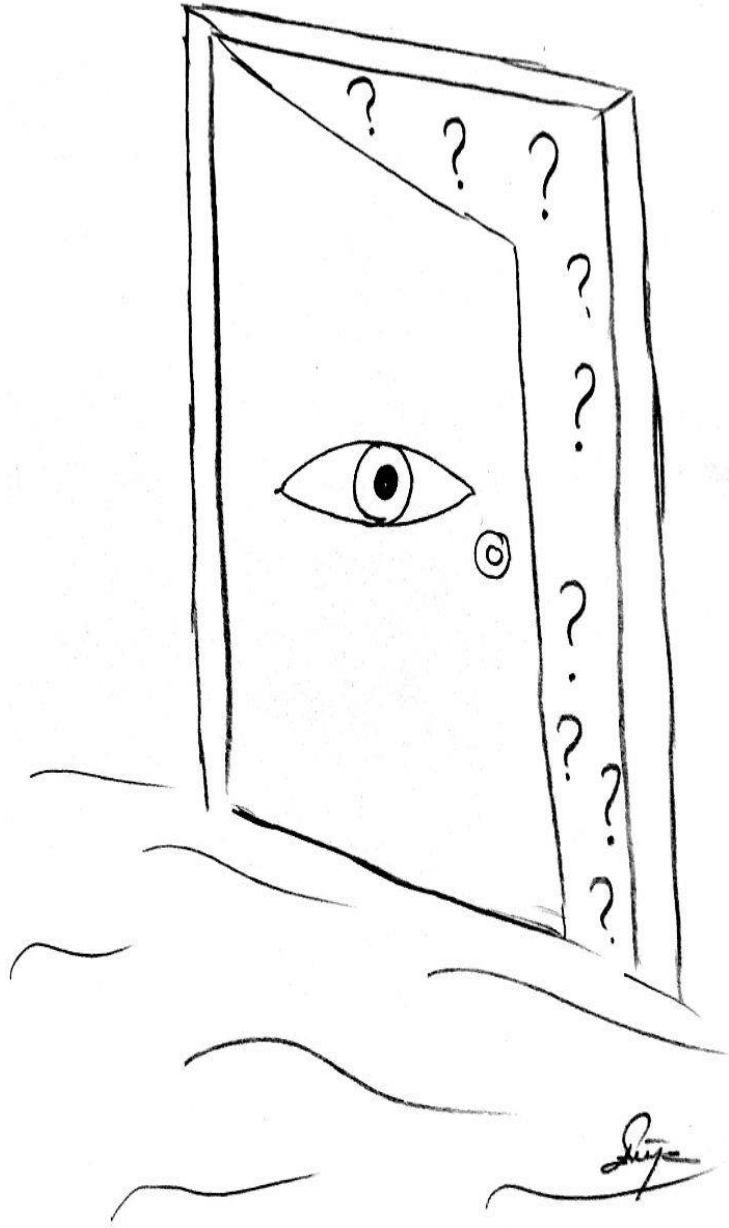
Kapıda biri var
Arat etrafı
Görsün bizi

Kapıda biri var
Tutacağım
Sadece bizi

Kapıda biri var
Gördüğünde bizi
Anlayacak içimizdekini

Kapıda biri var
Görüşüm geniş
Gitme vakti

Kapıda biri var
Artık yokuz
Odada ve zamanda
Sadece biz
Sadece biziz
Varlığımızla
Yeni bir boyutta

Galip Ataman SÖZLÜ
8/S

KARANLIK SOKAKLAR

Ben yaprak gibi titreyen çocuktum.
Yüzümde hüznün resmi
Rüzgârla savrulan düşüncelerim
Saçlarımı okşayan yokluğun.
Susma! Anlat nefesinin nasıl kesildiğini
Vedaları ve yokluğu sevmediğini
Anlat, anlat karanlık sokaklarda
Aya yıldızlara beni ne kadar çok sevdiğini.

Ümmü Gülsüm ÇİFTÇİ

8/S

BARGİK KÖYÜNÜN ALTINDAKİ GİZEM

Soğuk, göz gözü görmeyen bir sis ve insanların telaşları. Havadan çok değişik uğultular geliyordu. Birden Cemre'nin, Ceren'in ve etraftaki herkesin üstünden bir karaltı geçmişti. Bazı insanlar bu karaltının kuş sürüsü olduğunu söylüyordu. Bu gerçekten de çok korkunç bir olaydı. Bu olaylardan etkilenen Cemre ve Ceren iki yakın arkadaşlardı. Biraz rahatlamak için çınar ağacının altındaki sıcak ve samimi bir kafeye gitmişlerdi. Kahvelerini içtikten sonra Cemre ailesini aramak için telefonunu çıkardı ama telefonunun sinyali çekmiyordu.

Çaresizlik ile bekleyen arkadaşlar neler olduğunu çözmeye çalışıyorlardı olanakları göz önüne getirdiler. Kış ayı olmasına rağmen üç aydır bir damla bile yağmur yağmıyor, kırk sekiz saattir havada korkutucu, endişelendirici bir sis var, kuşlar toplanıp öterek batı yönüne doğru ilerliyor, telefon bağlantıları iki saattir kesik, elektrikler yok! Bunları göz önüne alan arkadaşlar bir anlığına dünyanın sonunun geldiğini düşündüler. Ama bir yandan da böyle bir şeyin olmasının imkânsız olduğunu düşündüler çünkü bu olaylardan önce cennet gibi bir köy olan Bargik köyünde yaşıyorlardı.

Evlerine gittiler. Birden sis kalktı ama hava daha da soğuklaştı. Üç saat sonra Cemre ile Ceren oturdukları yerde sarsıntıya uğradılar. Deprem olmuştu! Buna aldırmadan uyumuşlardı. Sabah kalktıklarında aynı eskisi gibi hava ısınmıştı, kuşlar ötüyordu ama bu kuşlar eskisi gibi ötmüyor sanki acı içinde, endişeli ve korkmuş gibi ötüyorlardı. Ceren kuşlar acıktı sanıp onlara yem vermişti ama ne fayda kuşlar aynı şekilde ötüyorlardı. Sonra Cemre” Bak bir şey söylemeye çalışıyorlar gel takip edelim.” dedi. Kuşları takip ettikten sonra kuşlar, kızları taş devrinden kalmış yer altında bir mağaraya getirdiler. İçeri girdiler bir kapı açıldı odanın içinde bir düğme vardı düğmede “ Don't press tel button! “ yazıyordu yani “ Sakın düğmeye basmayın! “ diyordu. Kızlar dayanamayıp bastı ve bir kapı daha açıldı kapının duvarında bir yazı gördüler “ Bunu okuyan kişi her kimse büyük ihtimal ile havanın değişmesinden dolayı buraya geldi. Ben bu mesajı size üç ay önceden bırakıyorum. Beni dört yıl önce buraya kapattılar ve çıkmam için de Bargik köyünü yok etmemi istemişlerdi. Ben de sahte bir düzenek hazırladım kötü adamlar da bunu gerçek bir düzenek sanıp beni serbest bıraktılar ve bu düzeneği her hangi bir insanoğlu kapının ardında duran ‘Don't press the button’ cümlesine basan herhangi bir insanın el izi ile sahte düzeneğin görevi sona erecektir. Sizi buraya getiren kuşların birkaçının derilerinin altına çip yerleştirdim, böylece sizin ne yaptığınızı görebileceğim. Ayrıca bu çip sayesinde kuşları yönlendirebiliyorum. Kuşların sizin üstünüzden geçmesinin sebebi dikkat çekmek. Ve bunu başardılar da. Böylece siz de onların seslerini takip edip buraya kadar geldiniz. Eğer bu mesajı okuduysanız tehlike geçmiş demektir. Artık eski hayatınıza geri dönebilirsiniz.”

Bu mesaj onları sevindirmişti. Hemen Bargik köyüne gidip olanları anlattılar. Herkes sevinçten havaya uçmuştu. Ailelerini arayıp haber verdiler. Aileleri onları İstanbul'a çağırılmışlardı. Tatil için ailelerinin yanına İstanbul'a gittiler. Herkes onlarla röportaj yapmak istiyordu, kabul ettiler ve artık Bargik köyünün kahramanları seçilerek ünlü oldular. Artık herkes mutlu ve huzurluydu.

Derin Su BALIKÇIOĞLU
6/O

NEDİR BU TÜBERKÜLOZ?

Merhaba ben Yunus. 3. sınıfa gidiyorum. Maalesef annemin verem olduğunu öğrendim. Nasıl mı? Anlatayım.

Annem son günlerde sürekli öksürüyor ve geceleri ateşi çıkıyordu. Bu daha önce de olmuştu fakat bu kez çok şiddetliydi. Onun dışında sürekli doktorlara gidiyor ve eve elinde onlarca kâğıt ile dönüyordu. Akşamları salonda otururken bize hiç yaklaşmıyordu. Bunun nedenini anlayabildim. Her ne rahatsızlığı varsa bulaşıcı bir şeydi. Çünkü biz sıcacık yataklarımızda yatarken o salona gidiyordu. Bunları bir köşeye bırakalım hayatımda hiç görmediğim kadar çok ilaç içiyordu. Artık meraktan çatlamağa başlamıştım ve bir daha hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım.

Bir gece yine annem salona gitmiş, babam yatak odasında çoktan uykuya dalmışken benim ise gittiğim yer annemin evraklarının olduğu yerd. Bir sürü kâğıt vardı, elime bir tanesini aldım. Bilmediğim binlerce kelimeler... Fakat bazı şeyleri anlayabilmişim örneğin şiddetli göğüs ağrısı gibi. Ancak aralarından bir tanesi çok ilgimi çeken bir kelimeydi “tüberküloz”. Evet, aynen böyle yazıyordu. Bu sırada salondan bazı sesler duydum ve yatağa fırladım.

Ertesi sabah erkenden uyandım, herkes uyumaya devam ediyordu. Bu fırsattan istifade anında bilgisayarın başına oturdum ve hemen “tüberküloz” yazdım. Çok ilginç bir kelime! Açtığımda ise karşıma çıkan şey: verem. Şoke oldum ve donup kaldım. Annem verem olmuştu. Bunun ne olduğuna öğretmenimiz her yıl ocak ayının başlarında değinirdi. Veremin bulaşıcı ve çoğu hastalık gibi tehlikeli olduğunu biliyordum ve annemin de bu hastalığa yakalanmış olması beni korkutmuştu. Hemen başka bir sayfaya veremin (artık ona tüberküloz da dendiğini biliyoruz) belirtileri yazdım. Bilgiler annemle uyuşuyordu: çok fazla öksürük şikâyeti, yüksek ateş ve şiddetli göğüs ağrısı yazıyordu ki bunu da zaten evrakların birinde görmüştüm. Bunlar beni çok etkilemişti.

İşte o gün doktor olmaya karar vermiştim. Özellikle de veremle savaşmak için çok çalışacaktım. Annem o sırada yanıma geldi ve bana baktı, tabii bilgisayara da: “Artık saklamanın pek bir anlamı kalmadı herhalde” dedi. Ona içten içe sarılmak istedim. Ama buna izin vermezdi. Bana her şeyi anlattı, nasıl verem olduğunu, tedavisini ilaç tedavisi olduğunu (onlarca ilacı o yüzden içiyor yani), maliyetine kadar her şeyi bana anlattı. Benden neden sakladınız?” diyemedim ona, aslında nedeni belli işte benim üzülmemi istememişti. “Bir gün bir doktor olacağım ve özellikle verem hastalarını iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım” dedim. Bana sevgiyle baktı ve: “Buna sonuna kadar inanıyorum ve inanacağım” dedi.

Annemin bu hastalığa yakalanması benim hayatımda çok büyük bir etki yarattı. Dedim ya artık doktor olmak istiyordum, bu çok zor ama çok çalışacağım. Zaten Atatürk ne demiş: “Hayatta tek bir şeye gereksinimimiz var o da çalışmak.” Ben de verem ve diğer hastalıklarla savaşmak için sonuna kadar çabalayacağım.

EGE YİĞİT

8/S

SOSYAL MEDYAYI NASIL KULLANMALIYIZ?

Sosyal medya, günümüzde hayatımızın önemli bir bölümünü kapsamakta. Peki sosyal medyayı nasıl kullanmalıyız?

İnsanlar sosyal medyada yedikleri, içtikleri, yaptıkları her şeyi paylaşıyorlar fakat çoğu kişi bunun doğru kullanım olmadığını söylüyor, bu doğru mu?

Sosyal medyada günümüzde pek çok bilgi hırsızı türemiş bulunmakta. Bu nedenle sosyal medyada kişisel bilgilerimizi paylaşmamamız gerektiğini zaten biliyoruz. Fakat bunun yanında yaşadığımız, o anda içinde bulunduğumuz yeri açıkça paylaşmamak yapılabilecek en mantıklı şey. Doğruyu söylemek gerekirse sosyal medyayı insanların hayatını takip etmek yerine verimli bir şekilde de kullanabiliriz. Peki, bu verimli kullanma şekli nedir?

Sosyal medyada kişisel bloglar haricinde pek çok ders, gündemi takip edebileceğimiz haber hesapları bulunmakta. Bu hesapları takip ederek sosyal medyada geçirdiğimiz süreyi daha verimli hale getirebiliriz.

Tabii ki sosyal medyayı eğlence için de kullanabiliriz fakat her şey belirli bir ölçüde olmalıdır, değil mi?

Sonuç olarak sosyal medyayı “bilgilerimizi koruyarak” verimli bir şekilde ve ölçüsünü kaçırmadan eğlence amaçlı kullanmak en tutarlı tercihtir.

Nisan KİREMİTÇİ 8/R

BAYRAM

Başladı hazırlıklar dün,
Baklavalar şerbetlendi.
Toplandı tüm akrabalar,
Sohbetler şenliklendi.

Sabah erken uyandık,
Giyindik elbiseleri.
Kapının zili çaldı.
Çıkardık şekerlikleri

Büyüklerin elleri öpüldü,
Küçüklerin gözleri.
Küsler de barıştı,
Söndü içimizin közleri.

Tuana YAYLAK
7/P

VATANIM TÜRKİYE'M

Atıldı ilk kurşun İzmir'den,
Hasan Tahsin attı ilk kurşunu tam yürekten.

Çıkıldı Samsun'a, vatan mücadelesine.
Önce Erzurum sonra Sivas Kongresi'ne.

Açıldı Ankara'ya meclis 23 Nisan'da,
Meclisin açılışı armağan edildi çocuklara.

30 Ağustos'ta zafer ilan edildi.

Kuruldu cumhuriyet 29 Ekim'de.

1.İnönü,2.İnönü, Meydan Muharebesi.

Atalarımız savaştılar fedakârlıkla,
Emanet ettiler bize bu güzel ülkeyi.

Yükseltelim bu milleti

Bu yüce emaneti.

Kerem YILDIRIM

7/P

SEVGİLİ BEN,

Sana şu an hastanedeki muayenemden yazıyorum. Ben büyüdüm. Otuz yaşıma geldim. İyi bir beyin cerrahı oldum. Hastalarımın arasında çocuklar da var.

Küçüklüğümden beri hayalini kurduğum oyuncak dolabımı hayata geçirdim. Muayeneden korkan minik hastalarım, bu dolaptan sürpriz hediyeler veriyorum. Biraz olsun onları rahatlatıyorum. Onların yüzünde bir tebessüm görebilmek en büyük mutluluğum.

şu ana kadar birçok ülkeyi ziyaret ettim. Kimi ziyaretlerim toplantı içindi. Kimisi ise gezme amaçlıydı. Jimnastikten asla kopmadım. Spor hayatımın bir parçası oldu. Spordan hiç kopmadım.

İlkokul ve ortaokul arkadaşlarımın çoğı ile görüşüyoruz. Kimisi öğretmen oldu kimi benim gibi doktor oldu. Bu süreçte ilkokul ve ortaokul öğretmenlerimle bağıımı hiç koparmadım. Gerek yüz yüze gerekse telefonla görüştük. Buralara onların sayesinde geldim. Üzerimizde emekleri çok büyük.

Tekrar o yaşlara gidebilme fırsatım olsaydı, öğretmenlerimi daha çok dinler onların sözünden asla çıkmazdım.

İstanbul Cerrahpařa Tıp Fakóltesi

Elif ÖNOL

5/D

HİÇ AYRILMAYALIM

Bugün her zamankinden daha da erkenden kalktım. Daha doğrusu uyku tutmadı. Çünkü çok ama çok heyecanlıyım. Bugün benim doğum günüm! En mutlu, en özel, en güzel günüm. Tam 14 yıl önce bugün annemin kollarında minicik bir bebektim. Annem hep anlatır. Zamana meydan okuyup çok çabuk büyüdüğümü. Babamınsa annem her anlattığında gözleri dolar. Ne kadar inkâr etse de onun da duygulanıp içten içe ağladığını biliyorum... Annem her zaman içimi ısıtan bir güneş babamsa dayanabileceğim, güç alabileceğim bir dağ olmuştur hep benim için.

Ama bugün sanki diğer doğum günlerimden farklıydı. Genelde annem ve babam erkenden kalkar beni öperek uyandırırldı. Ama şimdi kocaman evde kendimi yapayalnız hissediyorum. Acaba aşağıda hazırlık mı yapıyorlardı? Yoksa doğum günümü mü unuttular? Ama böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Çünkü bizim ailemizde herkesin doğum günü ayrı bir coşkuyla ayrı bir heyecanla kutlanır. Bu sorulara cevap vermemin tek yolu aşağıya inip bakmaktı. Ben de daha fazla vakit kaybetmeden mutfığa doğru yöneldim. Tabii bu arada merdivenleri nasıl indiğimi bile hatırlamıyorum. Baktığımda mutfakta yoklardı. Acaba uyuya mı kaldılar diye odalarına gittim. Kapılarını çaldım ama ses vermediler. Daha doğrusu ses veremezlerdi zaten çünkü evde yoklardı. Mutfığa gidip daha dikkatli baktığımda masanın üzerinde bir not gördüm. Ve aynen şöyle yazıyordu: "Meleğim acil bir işimiz çıktı. Seni uyandırmak istemedik. Akşama kadar döneriz. Seni çok seven annen ve baban." Şaşkınlıktan olduğum yerde kalakalmıştım. Bu nasıl olabilirdi? Bugün benim doğum günümdü. Hani ben onların canıydım, meleğiydim, bir tanesiydim? Şimdi ne değişmişti? Nasıl üzüldüğümü anlatmak için kelimeler dahi bulamıyordum. O arada telefonum çaldı. Belki bir umut beni unutmamışlardır diye telefona doğru hızla koştum. Az daha yere kapaklanıyordum. Ama aksine arayan annemle babam değil, kuzenim Ceyda'ydı.

O da beni en sevdiğim kafeye götürmek için aramıştı. Ne kadar kabul etmek istemesem de o kadar ısrar etti ki kabul etmemek imkânsızdı. Tabii ona birlikte gitmemiz için onun annem ve babamdan izin almasını istedim. Haliyle hemen kabul etti. Yarım saat sonra buraya gelecekti. Hemen odama çıktım. Üzerime apar topar bir şeyler giydim. Sorsalar üzerimde ne olduğunu bile bilmiyordum. Gerçi o kadar da önemsemiyordum. Bir an önce evden dışarı atmak istiyordum kendimi. Ceyda da sanki sesimi duymuş gibi her zamankinden daha da erken gelmişti. Normalde kıyafetini seçmesi, onun üzerine uygun saçını yapması ve en son ayakkabısını giyerek dışarı çıkmasını beklemediğim bir gün olmadığını düşünüyordum. Ta ki bugüne kadar.

Bana yürüyerek gitmemizi önerdi. Ben de hemen kabul ettim. Benim için daha iyiydi. Çünkü en azından bugün taksiye binmek istemiyordum. Tabii Ceyda'nın bu haline çok şaşırmıştım. Normalde hayatta yürüyerek gitmek istemez. Ayrıca bugün daha da bir hızlı yürüyordu. Ne kadar zamanda yürüğümüz yolu hatırlamadan kafeye varmıştık bile. Kafenin dışarıdan görünüşü her zamankinden daha boştu. İçeriye adımımı attığım anla konfetilerin patlaması bir oldu. Herkes bütün bir ağızdan " İyi ki doğdun Melek" diye bağıryordu. Bütün arkadaşlarım, öğretmenlerim, ailem ve en önemlisi de annem ve babam... Hepsi de oradaydı. Şimdi anlamıştım her şeyi. Annem ve babam bana sürpriz yapmak istemiş, Ceyda ile iş birliği yapmışlardı. Onlara kocaman sarıldım. Ve partinin, ikramların, hediyelerin keyfine vardım. Ta ki Ceyda üzerimi değiştirmem gerektiğini söyleyerek beni sürükleyene kadar. Aslında şimdiye kadar nasıl fark etmemişti anlayamadım. Ama doğum günü elbisemi de giyince tam bir doğum günü kızına benzemiştim. Ve o gün şunu anladım ki ailem benim için her şeydi. Benim için aile mutlu bir günümde yanımda olanlar ya da karanlık bir gecemde benimle ağlayanlardı.

Ama şundan emindim ki biz birlikte olduğumuz sürece o karanlık gecenin de üstesinden hep birlikte gelebiliriz. Yeter ki eksilmeyelim. Bu yılki dileğimde bu... Hiç ayrılmayalım.

Ece BERK

8/T

VARLIĞIM OKUMAK

Okumak, sanattır bazen de okumak

Yaşamaktır, hissetmektir ve de anlamak

Düşünmektir hayatın amacını

İkinci bir beden, ikinci bir ruh, ikinci bir düşünce yapısı

Ahenkle dans ederken öğrenmektir gerçeğin anlamını

Okumak, bilgidir bazen de okumak

Geçmiş kavramak geleceğe yol almak

Dünyaya süslü bir armağan bırakmak

Bilgiyi yaymak ve bilgi yaratmak

Okudukça gelişmek öğrettikçe zenginleşmektir okumak

Okumak, düşünmektir bazen de okumak

Somut dünyadan uzaklaşıp hayallerde yaşamak

Sorgulamak ve anlamayı unutmamak

Zincirlerinden kurtulmak, düşüncelerini siper almak

Hazır ol geçmişte ve gelecekte zaman yolculuğuna

Merhaba de dünyanın tüm zamanlarına

Deniz Barış YÜRÜK

7/1

İSTİKAMET SİRİUS

Neredeyse her yerin teknolojik aletlerle yönetildiği, bir bilgiye saniyeler içinde ulaşabildiğiniz, her yerde uçan arabaların, büyük gökdelenlerin, teknolojik insanların olduğu 2091 yılından hepimizi selamlıyorum. Buradaki Türkiye ve hatta dünya şu an sizin yaşadığınız yerden çok farklı. Artık ülke sınırları içinde ışınlanabiliyoruz, bir bilgiyi kolumuzdaki saatlerle görüntülü, sesli ve üç boyutlu bir şekilde görebiliyoruz veya bizim neredeyse bütün işlerimizi gören, unuttuğumuz şeyleri hatırlatan robotlar icat ediyoruz ve kullanıyoruz. Hani o zamanlar robotlar dünyayı ele geçirecek diyordunuz ya, o mantık işte. Bunun yanında değişmeyen şeyler de var. Örneğin, hala normal kitap okuyoruz, eskiden ne yiyorsak şu anda da onları yiyoruz, çocuklar hala okula gidiyor (tabi ders kitapları dâhil çoğu şey teknolojik) ve çocuklarımız hala bizden çikolata istiyor. Bilimsel açıdan da çok geliştik. Örneğin ışık hızını geçemedik ama ışık hızına çok yakın hızda cihazlar icat ediyoruz. Astronomi dalında da çok geliştiğimizi söyleyebilirim. Zaten yukarıda anlattıklarım ön bilgilerdi, asıl anlatacağım hikâye şimdi başlıyor.

Benim adım Evren ve ben bir astronotum. Görevim uzaydaki gök cisimlerini inceleyip bilgi toplamak. Tabi ki bunu tek başıma yapmıyorum. Bir ekibim, bir de robot ekibim var. Topladığımız bilgileri astronotlara aktarıyoruz. Teknoloji bu kadar gelişmişken uzaya neden hala siz gidiyorsunuz diyebilirsiniz. Hiç demeyin ben anlatayım size. Günümüzdeki dünyada, daha önce yaşamış insanların yaşam biçimlerinden kaynaklı, dünya tüm ihtiyaçlarımızı karşılayamıyor. Mesela artık tarımı Mars'ta yapıyoruz çünkü Dünya'daki toprak tarıma elverişli değil. Dolayısıyla da bütün insanlar değil ama bazı astronotlar uzaya gitmek durumunda. Ayrıca astronot mesleği de yok olmamalı değil mi? Her şeyi robotlar yapmamalı. Birazdan ben ve ekibim gezegenimizden yaklaşık 8.60 ışık yılı uzaklıkta olan Sirius Yıldızı'nı incelemeye gideceğiz. Daha önce dediğim gibi ışık hızına çok yakın hızda cihazlar icat ettiğimiz için çok zor değil oraya gitmek. Giriş için geri sayımlar başlıyor. Robotlar hariç hepimiz çok heyecanlıyız çünkü birazdan uzayda en uzak mesafeye gitmiş kişiler olacağız. Ve işte sonunda roket kalktı. Roketin içinden mutluluk çığlıkları yükseliyor. Mutluluktan havaya uçuyoruz. Deyim olarak değil gerçekten uçuyoruz çünkü yeryüzünden ayrılalı 5 dakika bile olmadan uzaya geldik bile. Artık hepimiz camlara yapışmış gezegenlere, Gök taşlarına veya kuş gördüğünü zanneden robot çiftçiye bakıyoruz. Aslında çok hızlı gidiyoruz ama Gök cisimlerini görelim diye çok yavaş gittiğimizi düşünüyoruz. Bir tür yanıltmaca yani. Gezegenlerin yanından geçerken ya da çoktan geçmiş olduğumuz halde geçiyor gibi hissederken gezegenler ile ilgili bilmemiz gereken bilgileri dinliyoruz. Yani uzaya da gitsek ders görmeye devam ediyoruz ve açıkçası çok da şikâyetçi değiliz. Zaten dünya saati ile yarım saat sonra bilgi vermeyi bırakıyorlar ve biz de kendi aramızda sohbete dalıyoruz. Ben de bir yandan arkadaşlarımla sohbet ediyorum, bir yandan da kol saatimden size yani geçmişte yaşayan sizlere dijital mektubumu yazıyorum.

Evet, artık geçmişteki sizlerle konuşabiliyoruz. Size şu anki gelecek ile ilgili bilgi veriyoruz. Böylece olası felaketlere karşı daha fazla tedbir almanızı umuyoruz. Bu arada yanımda olan herkes koro halinde size "Merhaba!" diyor. Neyse biraz zaman geçtikten sonra sonunda Sirius Yıldızı'nı buluyoruz. Birbirimizle konuşmamızı sağlayan maskelerinizi takıp uzay gemisinden iniyoruz. Sirius Dünya'dan görüldüğüne kıyasla çok, çok, çok daha büyük. Bu yüzden belli bir uzaklıktan inceleme yapıyoruz. Yakından incelemek için ise özel tasarlanmış robotları gönderiyoruz. Bütün işleri bitirdikten sonra uzay gemisine binip yuvamıza doğru yola çıkıyoruz. Giderken Mars'tan yemek için yiyecek almamız dışında farklı bir şey olmuyor.

Evet, geçmişteki dostlarım belki de bunu okuyan birinizin torununun torununun torunuyum ya da belki daha fazlası. Siz büyüklerime tavsiyem Dünya'ya sahip çıkın. Çünkü inanın bana

Mars'tan yemek almak hiç hoş bir şey değil. Onun dışında teknolojiyi bu kadar geliştirdikleri için insan ırkına teşekkür edebilirsiniz. Eh, siz Dünya'yı korumak için yeni tedbirler alırken biz de uzayda en uzak mesafeye giden insanlar olmanın mutluluğunu yaşayalım. O zaman bir sonraki dijital mektubumda görüşmek üzere, hoşça kalın.

Nisan AKKAN

7/G

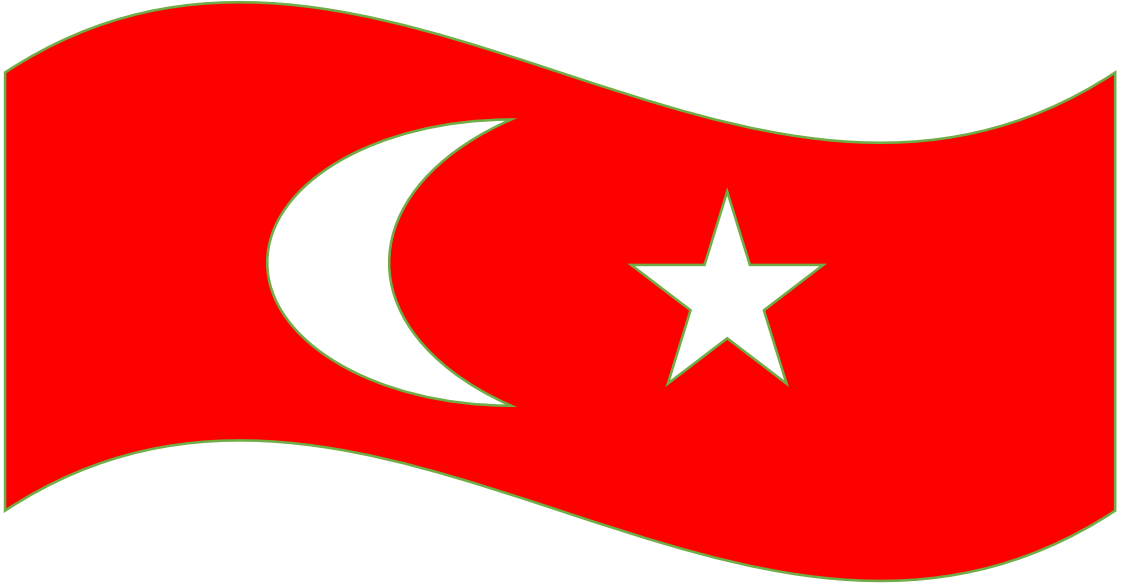
BENİM GÜZEL YURDUM

Benim güzel yurdum!
Her yerini sever, korurum,
Ciğerlerimle yıllarca seni soludum
Benim güzel yurdum!

Her bir köşesi cennet gibi
Atalarımız kazandı bu yeri,
Birçok milletin de ortak tarihi,
Benim güzel yurdum!

Hiç ayrılmadım, ayrılmayacağım!
Ne olursa olsun kalırım burada, güvenli topraklarında!
Değişmem seni hiçbir vaat edilene,
Yoksa bilirim, layık olamam ATATÜRK'ÜME!

Belçim SEVİK
5-L

ENGELİMİZ BİZE ENGEL DEĞİLDİR!

Merhaba,

Ben Bahri, tek gözü görme engelli bir bireyim. Hayat bazen çok zor olsa da ben engelim yüzünden pes etmeye niyetli değilim. Altı yaşlarında arkadaşlarımla oyun oynarken arkadaşımın boncuk tabancasından çıkan bir boncuk gözüme denk geldi ve tek gözümü kaybettim. Tedavi parası çok pahalı idi ve bizim durumumuz da pek iyi değildi.

Amcam ve babam tedavi için para topluyorlardı ama paranın yarısını bile karşılayamamıştık. Kendimi çok çaresiz ve suçlu hissediyordum. Aynı zamanda okula gitmek benim için çok zor oluyordu. Her gün doktor doktor gezip tedavi için yardım istiyorduk. Gittiğim doktorlardan biri, umudumu yitirdiğim anda bana ücretsiz tedavi yapabileceğini söylemişti. Ameliyatta gözümü kurtaramamıştı ama dışarıdan engelli olduğum belli olmuyordu artık. Sabri Bey'in iyiliğini unutmuyacaktım. Ve onun sayesinde doktor olmaya karar verdim.

On sekiz yaşındayken üniversite sınavında tıp kazandım. Doktorluğumun her gününde Sabri Bey geliyordu aklıma. Onkoloji doktoruydum. Bir gün muayenehanemde otururken birisi geldi. O kadar tanıdık geliyordu ki... Sonra adam bana "Merhaba, ben Sabri DİNÇER" O anda çocukluğum film şeridi gibi gözümün önünden geçmişti. Yaklaşık bir saat süren koyu sohbetten sonra sıra muayeneye gelmişti. Sabri Bey akciğer kanserine yakalanmıştı. Günler hızlıca geçiyordu ve Sabri Bey'in durumu gitgide kötüleşiyordu. Onun bakışlarında küçüklüğümde yaşadığım çaresizliği görüyordum. Acilen tedaviye başlanması gerekiyordu, gerekli tetkik ve incelemelere hemen başladık. Üç ay boyunca yaptığımız yoğun tedaviye Sabri Bey'in vücudu nihayet olumlu tepkiler vermeye başladı. Artık aylık rutin tedavilere dönmüştük.

Çok yoğun bir günümde, hemşiremiz Ayşe Hanım, ertesi gün Sabri Bey'in kontrol muayenesi olduğunu bana hatırlatınca önce bir anlığına şaşırdım ve sonra dosyasını istedim ve son durumunu hatırlamaya çalıştım. Ertesi gün, Sabri Bey, muayenehaneye gelmedi ve ben de evine gittim. Sabri Bey, vefat etmişti! O gün kendime bir söz verdim: "Kim olursa olsun, herkese yardım edecektim."

Sabri Bey için!

Duru IŞIKEL
5/K

SEVGİNİN TANIMI

Sevgi, yüzünü gülümseten o güzel tebessümdür.
Sevgi, ona şiirler yazmaktır.
Sevgi, her şeyi ona adamaktır
Sevgi, onun her şeyi olmaktır
Ama aslında sevgi, her şeyi aşmaktır.

En büyük neşen, en büyük hüznündür,
En korkunç rüyan, en güzel hayalindir.
Hem eğlenceli hem sıkıcı bir dünyadır
Ama karanlık hayatını renkli yapan o güzel duygudur sevgi.

Esma AÇIKPAZU
6/N

Coskun Eroglu
6/1 225

AİSHA'NIN DİŞLERİ

Telefon görüşmesi sırasında, Aisha konuşmaya başlıyor:

- Anne bu çok garip ve korkunç!
- Ne oldu tatlım?
- TÜM ÖN DİŞLERİM SALLANIYOR!
- NE, bu yaşta olmamalıydı Aisha, şimdi sakın ol onlara dokunma!
- Ama anne bunu yapmak istiyorum, eve gelebilir misin?
- Yoldayım bir buçuk saate orada olurum, lütfen dişlerine dokunma!
- Tamam deneyeceğim. AH, OLAMAZ!
- Aisha orada mısın, ne oldu?
- AİSHA!
- Anne iki dişim elime düştü!
- Aisha daha çok erken.
- ANNE İKİ DİŞ DAHA DÜŞTÜ!
- Onlara dokunma, çok erken, bu olmamalıydı.
- Ne için çok erken?
- Şu an sana söyleyemem, şimdi kapatmalıyım,

dişlerini elleme.

Aisha annesini beklemeye başladı. Sonra aniden bir ses duydu bu ses, kuşu Sunny'den geliyordu. Sunny kendini kafese vuruyordu, Aisha çıkmak istediğini düşündü, kafesin kapağını açtığına Sunny öldü. Aisha hava almak için dışarı çıktı, hava güzeldi ama Aisha dışarı çıkınca şimşekler çaktı Aisha en sevdiği çınar ağacının altına oturdu ve havadaki üç bülbül ayağının ucuna düştü. Aisha eve, girdi tüm dişlerini çekti, onları bir kutuya koydu. Annesini aradı annesi açmadı, Aisha annesine ulaşamayınca büyük annesini aradı:

- Büyük anne tüm dişlerim döküldü.
- Tatlım, bunun için biraz erken.
- Annem de böyle söyledi neler oluyor?
- Bir dakika, annene söyledin mi?
- Tabii ki o annem.
- Bunu söylememeliydin.
- Ya, niye neler oluyor?
- Tamam, Aisha! Senin özel güçlerin var, bende de vardı ama annen de yok. O seninkileri istiyor.
- Ama bu çok saçma, neyse peki, benim kuşum niye öldü, süper gücüm öldürmek mi?
- Hayır, önce gücünü bulmalısın ve tekrar dişlerin çıktığında ise güçlerini kontrol edebileceksin.
- Gücümü nasıl bulacağım?
- Saçma gelecek ama dişlerini yutmalısın.
- NE, NE, NE! BEN BUNU NASIL YAPABİLİRİM? İĞRENÇ!!!
- Sakin, annen gelmeden yap! Hızlı ol Aisha, kapatmalıyım tatlım.

Aisha düşündü ve dişlerini tek tek yutmaya başladı. Aisha Sunny'nin yanına gitti ve Sunny canlanmıştı. Aisha içerden gelen kapı sesiyle irkildi, gelen annesiydi:

- Aisha orda mısın?
- Anne büyük annem anlattı ben dişlerimi yuttum.
- NE! AİSHA, O GÜÇLER BENDE OLSAYDI BELKİ DAHA İYİ YAŞARDIK!
- Bunlar bana ait anne, lütfen! Bunu istediğini biliyorum ama şimdi uzatmanın manası yok.

Ela Naz Mert 6/N

ÖĞRETMENİM

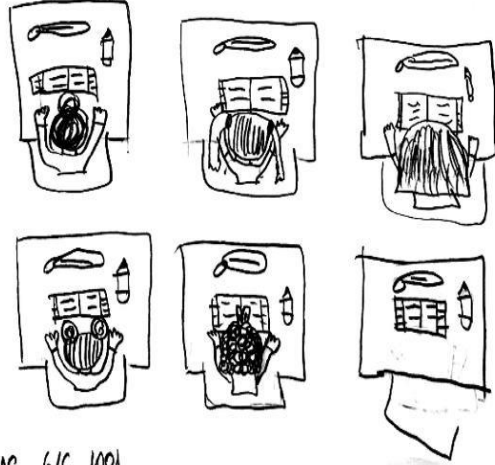
Gündüz güneş, gece aysınız.
Karanlıklara ışık tutarsınız.
Emeğinizi, sevginizi bizlere adarsınız.
İyi ki varsınız öğretmenim.

Olmasaydınız ne olurdu?
Cahillik dünyayı vururdu.
Sevgi, saygı hiç olurdu.
İyi ki varsınız öğretmenim.

Gayret ve çabayı bizlere öğrettiniz.
Desteğinizi bir an olsun
esirgemediniz.
Hep inandınız, hiç vazgeçmediniz.
İyi ki varsınız öğretmenim.

Bugün de, yarın da hep yanımızda,
Gücü, cesareti veren tavrınızla,
Fedakâr, sevgi dolu yanınızla,
İyi ki varsınız öğretmenim.

Hatice Dila GÜNGÖR
5/K

Ceyda BEKTAŞ 6/6 1084

DÖNÜM NOKTASI

İki katlı müstakil bir evden gelen bağrışmalar daha doğrusu bağırma sesleri:

-Eliza işini düzgün yap!

-Eliza kahve getir!

-Eliza bir şey beceremiyorsun!

Eliza, Eliza, Eliza, kim bu Eliza? Evet, merak edilen bir soru bu. Bu sorunun cevabını hikâyeyi okuyarak öğrenebiliriz:

Eliza ünlü iş adamı Darlly Derson'ın hizmetçisi. Bay ve Bayan Derson Eliza 'ya çok kötü davranıyorlar, tabii çocukları Lizzy ve Mizzye de öyle.

Eliza bir gün temizlik yaparken Bayan Derson onu düzgün sildiği halde düzgün olmamış, diye azarladı. Eliza artık dayanamıyordu istifa etmeye karar verdi, valizini topladı ve evden ayrıldı. Bir kafede oturdu ve düşündü Paris'e gitmeye karar verdi

parası vardı. Bay Derson ona gayet iyi maaş veriyordu. Uçak bileti aldı ve 2 gün sonra oraya vardı. Bir günde ev buldu. Yerleştikten sonra iş aramaya başladı. Günler, haftalar geçti o hala iş bulamamıştı. Yine bir gün iş ararken turist bir fotoğrafçı Eliza 'ya seslendi:

-Merhaba sizi çok beğendim fotoğraflarımda kullanmak isterim yüklü bir miktarda para da alacaksınız. Eliza kabul etti, hemen stüdyoya gittiler.

-Sizden öyle bir poz istiyorum ki tüm yaşadıklarınızı anlatsın.

Eliza arkasını döndü başını hafif çevirdiği bir poz verdi. Yeşil gözleri, mavi sarı tülbenti, kırmızı dudakları ve inci küpeleri; her şeyi fotoğrafçıyı etkiledi. Eliza yakın zamanda bu resmiyle ressamların ve fotoğrafçıların aradığı bir modeldi. Darlly Derson'dan bile ünlüydü. Onların Eliza 'ya davranışları sayesinde Eliza'nın yolu açılmış, şansı dönmüştü.

Ela Naz Mert
6N

KÜÇÜK SOKAK KEDİSİNİN GÜNLÜĞÜ

Ben bir sokak kedisiyim. Soğuk ve yağmurlu havalarda biraz üşüyorum ama aslında mutluyum. Çoğunlukla bu mahalledeki kişiler bana yemek verir. Ama bazı arkadaşlarıma verilmiyor. Bu yüzden ben mamalarımı onlarla paylaşıyorum. Fakat çok aç olduğumda eşit pay yapamıyoruz. Bu durumu sevmiyorum.

Yine bir gün, mama vermeye geldiklerinde, onlara miyavladım. Biraz sevmek istediğimi belli etmeye çalıştım. Onlar bana "Acıktın mı sen?" diye tatlı tatlı seslendiler. Bizim tek ihtiyacımız yemekmiş gibi. Bazen hayallerimle oynuyorlar, bana öyle bakıyorlar ki beni sahiplenecekler, diye umutlanıyorum. Onlara sürtünüyorum, mırlıyorum, türlü türlü şirinlikler yapıyorum ama yine de beni sahiplenmiyorlar.

Arkadaşlarımla da konuştuk bunu. Bir arkadaşım: "İnsanlar çok garipler, değil mi?" dedi. Cevap vermedim, belki de onların bizim duygularımızı anlamadığı gibi biz de onların duygularını anlamıyoruzdur ne diyeyim?

Bir gün boş boş oturuyorken gördüm ve şaşkınlıkla izledim. Bir çocuk eğlence için kuşları rahatsız ediyor, hatta taş atıyordu. O da ne? Bir kedinin yanına gitti ve ona tekme atmasa da ayağıyla korkutup kovdu. Çocuk gittikten sonra arkadaşımın yanına gittim ve biraz dertleştim. Meğerse daha kötüsünü yapan da varmış,,o artık bu duruma alışmış.

Sahiplendiği kediye bir ay bile geçmeden ondan bıkip sokağa bırakanlar da varmış. Ayrıca şunu öğrendim, hayvanlar tuhaf isimli mağazalarda satılıyormuş. Parayla hem de! Bir de parayla bile alsalar o hayvanlara işkence edip sokaklara atanlar bile varmış. Yazık değil mi? Özlemine çektiği sıcak yuvaya kavuşup tam bir yuvam oldu, diye sevindiğin kendini güvende hissettiğin sırada, sıkılıp sokağa atılıyorsun. Ne acı...

İnsanlara söylemek istediğimiz birkaç söz var bizim:

Hayvanların duygularıyla da oynama! Sıkılınca da hayvanları sokağa atma!

Aslında ben de bir sahibim olsun isterim. Ama iyi biri olsun, evi bahçeli olursa da güzel olur. Umarım istediğim gibi bir sahip bulabilirim. Arkadaşlarımdan ayrılmak istemem ama ara sıra onlar da beni ziyaret ederler.

Yine bir gün bana yemek veren, hiç görmediğim bir çocuk vardı. Başımı sevdi ve bana sevgiyle baktı. Ben de ona sevgiyle miyavladım. Annesi ve babasına bir şeyler söyledi. Beni kucaklarına alıp yandaki eve götürdüler.

Evleri de bahçeliydi. Galiba benim onların kedisi olmamı istiyorlardı. Buna çok sevindim. Çok şefkatli insanlara benziyorlardı...

Ertesi gün bana yaş mama ve oyuncak aldılar. Biraz oyun oynadım. Sonra biraz acıktım. Yemek ve su kabım doluydu. Allah'ım ne büyük mutluluktan bu! Artık bunları bulmak için sokaklarda, çöplüklerde gezmeyecektim. Yemek yiyip su içtim. Onları çok sevmiştim, bana çok iyi davranıyorlardı. Ara sıra bahçeye çıkıyordum ve arkadaşlarım beni ziyarete geliyorlardı. Gerçekten çok mutluydum. Sokaktaki tüm arkadaşlarım için de böyle bir aileye sahip olmalarını diledim.

Melisa Yağmur SANDIKÇI

5/M

SEVGİ

Bazı insanlar bırakın hayvanları, bitkileri sevmeyi, birbirlerini bile sevmiyorlar. Sevgisizlik büyük bir sorun. Peki, sevgi olmadan yaşanır mı? İllaki bir şeyi seversiniz. Bir insanı, bir hayvanı, bir bitkiyi, bir şarkıyı, bir eşyanızı, bir yiyeceği... Sevebileceğiniz bir sürü farklı şey var.

Eğer hiç sevgi görmemişseniz veya hiçbir şeyi sevmemişseniz, bu büyük bir sorundur. Travmaların birçoğu bence sevgisizlikten kaynaklı.

Bazı diziler var, biliyor musunuz, bilmiyorum. Hani şu gerçek hayat hikâyelerinden uyarlananlar. İnsanlar, psikolojik olarak rahatsız ve bu, küçüklüklerinde görmedikleri sevgiden kaynaklanıyor. Çocukların anne babalarından, arkadaşlarından, öğretmenlerinden sevgi görmelerinin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sevgi görmeyen çocuklar, büyüdüklerinde acımasız, hiç sevgi göstermeyen, sinirli insanlara dönüşüyorlar yavaş yavaş. Ayrıca bazen de psikolojik rahatsızlıkları da beraberinde getiriyor bu durum. Sevgi ile büyüyen çocuklar, sevginin nasıl bir his olduğunu bildikleri için sevgilerini paylaşıyorlar.

İlk başta bir soru sormuştum, sevgi olmadan yaşanır mı diye. Yaşanır. Ama hayatın bir anlamı kalmaz.

Mina KINTA
6/N

SINIRSIZ GÜÇ EFSANESİ

Nereden geldiği ve nasıl oluştuğu belirsiz asteroitler dünyaya çarptı. O akşam tüm haber kanallarında bu asteroitler yayınlandı, Profesör ZERG (Amerikalı ünlü uzay bilimci ve moleküler biyoloji uzmanı) Bu yaşanan asteroit yağmurunun gayet normal olduğunu söylüyordu. Uzaylıların gerçek olmadığını bir kez daha hatırlatıyordu. New Jersey ‘de yaşayan Türk ailenin 14 yaşındaki kızı Ezgi de akşam ailesiyle birlikte haber izliyordu. Bu haber onun oldukça dikkatini çekti.

O akşam yemekten sonra Ezgi odasına çekildi ve kütüphaneden aldığı oldukça eski ve gizemli gözüken bir kitabı okumaya başladı. Kitabın içerisinde çok eski ve ilk komplo teorileri vardı. Bu komplo teorilerinden birinde bugün televizyonda gördüğü habere çok benzeyen bir olay geçtiğini fark edince endişeye kapıldı. Kitapta yazan teoride geçen asteroit isimleri haberdekiyle aynıydı, tarif edilen düşme zamanı da uyuyordu. İnternette haberi tekrar açtı, asteroit sayısı ve haberde geçen çapları da kitaptaki teoriyle birebir aynıydı. Bu kadar tesadüf olamayacağından emindi. Koşarak annesine ve babasına bildirdi, ama onlar Ezgi’yi ciddiye almadılar. Ondan sonra abisi Hakan’a konuyu anlattı. Hakan, haberleri izlemediği için başta pek kafasına yatmamıştı bunun gerçek olabileceği. Sonra internette haberleri okuyup, kitapla karşılaştırdı o da bunun gerçek olduğuna inandı. Hikâyede anlatıldığı üzere bu taşların uzaylılar tarafından düşürüldüğü, uzaylıların gemilerindeki arıza sebebiyle kopup dünyaya doğru yönelmeye başladığı yazıyordu. Ve tam bu yılda da dünyaya çarpması öngörülüyordu. Bu asteroitler özel bir makineye dizildiğinde ve yirmi saat beklendiğinde” Evren Taşı” olarak bilinen siyah renkli, dokulu, canlıya sınırsız güçler veren bir taşa dönüşmekteydi. Ne tesadüftür ki haber sırasında Profesör ZERG’ in arkasında bu makinenin prototipi vardı. Bunun üzerine Profesör Zerg ’den şüphelenmeye başladılar.

Bu olaylar karşısında hemen polisi aradılar ve kitaptaki teoriden ve olaklardan bahsettiler. Polisler çocuklara inanmadı. Diğerlerine de durumu kanıtlamak için vakitleri yoktu. Profesör’ün “Evren Taşı”nı ortaya çıkarmasına sadece 20 saat kaldığının farkındaydılar. Bir yolunu bulup Prof. Zerg ‘in laboratuvarına girmek zorundaydılar. İnternette laboratuvarın yerine baktıklarında kendilerine sadece 15 km uzakta olduğunu anlayıp bisikletlerine atlayıp zaman kaybetmeden yola çıktılar. Oraya vardıklarında, havanın hafif kararmasına rağmen etrafın çok güvenli olduğunu fark ettiler. Kanalizasyon çıkışından içeri girmeyi başaracaklarını düşündüler. Bu fikir pek hoşlarına gitmese de başka çare olmadığından kanalizasyona girdiler. Orada bir süre ilerledikten sonra karşılarında birden uzun kollu, gözleri kıpkırmızı parıltıyan bir adam çıktı. Bunun bir denek adam olduğunu hemen anladılar, görüntüsü korku filmlerinden fırlamış gibiydi. İkili bunun üzerine dehşete kapılıp ters yöne doğru koşmaya başladı, durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu artık fark ediyorlardı. Yaratık aralarındaki mesafeyi kapatmıştı, neredeyse yakalanmak üzereydiler. Buldukları dar bir geçide girdiler. Yaratık bu geçide sığmadı ve ikili bu sayede kurtulmuş oldu. Geçidi takip ettiklerinden Zerg ‘in laboratuvarına giriş buldular. İçeride Zerg’i uzay taşlarını makinesi dizmiş ve oluşumu beklerken buldular. Taşları makinadan almaya çalışırken Zerg onları fark etti ve üzerlerine jölemsi bir yaratık yolladı. Bu yaratık her türlü şekle girebiliyordu, büyük ihtimalle Zerg ‘in ürettiği bir deney canavarıydı. Jölemsi yaratık boğa şekline girerek çocuklara doğru koşmaya başladı. Çocuklar hızlı bir refleks ile önünden kaçmayı başardılar. Hakan, yerde gördüğü kırmızı halıyı eline alarak matador gibi boğaya tuttu. Boğa son hızıyla Hakan’a doğru koşmaya başladı. Hakan, sona ana kadar bekleyip hamlesini yaptı ve halının arkasından çekildi. Halıya toslayan yaratık arkadaki merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Jölemsi yaratık bu sefer kanalizasyonda gördükleri korkunç adamın şekline girdi. Eliyle Hakan’a vurmaya çalıştı, Ezgi, Hakan’ın ayağından çekerek devrilmesini sağladı, yaratığın eli boşlukta savruldu. Hakan, yerde

kabloyu kopartarak yaratığın ayağına değıdirdi. Elektrik çarpan yaratık uzun süre titreyerek ve dumanlar çıkararak yere yığıldı. Zerg, yapacağı bir şey kalmadığını anlayınca kaçmaya çalıştı. Ezgi çelme takarak düşürdü ve Hakan üzerine atladı. Çok çelimsiz olan Profesörü kolaylıkla sandalyeye bağladılar, sonra onu sorguya çekmeye başladılar. Gördükleri makinenin sadece prototip olduğu çalışmadığı gerçek makinenin binanın çatısında olduğunu öğrendiler. Çatıya çıktıklarında makinenin çalıştığını ve gökyüzünde bir noktayla bağlantı kurduğunu gördüler. Makineyi kapatmak için uğraştılar ama başaramadılar. Taşları yerlerinden almak istediklerinde elleri yandığı için alamadılar. Ezgi'nin çarenin tükendiğini düşündüğü son anda kitapta okuduğu bir cümle aklına geldi. Çatıdan bulduğu küçük bir tahta parçasını makinenin üzerinden ışık bağlantısı yapan deliğin üzerine koydu. Bağlantı kesildiğinde makine durmuştu. Bisikletlerine atlayıp zor zahmet evlerine döndüler.

Bir sonraki gün bütün haberlerde Zerg 'in makinesi ve yapmaya çalıştığı kötülüklerden bahseden haberler vardı. Makinenin son anda durduğundan bahsediliyordu ama çocukların varlığından kimsenin haberi olmadı. Onlar da yaptıkları kahramanlığı kimseye anlatmamaya karar verdiler.

Kaan AYKAŞ
5K

SÜRPRİZ

Beste hayvanları çok severdi. 11 yaşında olmasına karşın diğer çocuklara göre hayvan sevgisi daha fazlaydı. Oysaki anne ve babası hayvanları pek sevmez, onların bulunduğu yerlerden uzaklaşırlardı.

Yine bir gün Beste, dışarı çıktıklarında hayvan barınağına gitmek istedi. Annesi ve babası bunu yapmak istediklerinden emin olamayınca onlara bir öneride bulundu: “Siz dışarıda bekleyin, ben gireyim.” Annesi ve babası kendi aralarında küçük bir konuşma yaptıktan sonra “Başka zaman gideriz tatlım, söz.” dediler. Beste, hüsrana uğramıştı. Hüzünle eve döndü.

Acaba ailesi neden hayvanları sevmiyordu? Kahvaltıda her zaman onlara bu soruyu soruyor ancak ailesi konuyu değiştiriyordu. Beste ilk defa kahvaltıda o gün bu soruyu sormamıştı. Ailesi de bu durumu fark etmişti. Açıkçası ailesinin yüzünde saklamaya çalıştıkları bir şaşkınlık vardı. Bu şaşkınlığın farkında olmayan Beste bu sefer “Barınağa gitme konusunda bir fikre vardınız mı?” diye sordu. “ Bu konuyu daha konuşmadık ama yemekten sonra düşüneceğiz.” dedi annesi. Beste, ailesi en azından bu konu hakkında düşüneceği için seviniyordu. Keyifle yemeğini bitirdikten sonra kitap okumaya başladı. Yaklaşık 10 dakika sonra annesi gelip “Bizim çok yakın bir arkadaşımız var. Ona rica ettik. Seni o götürecek barınağa. Biz gelmeyeceğiz” dedi. Beste, annesi odadan çıktıktan sonra camdan sevinç çığlıkları atıp, havaya yumruklar savurmaya başladı.

Bir saat sonra ailesinin arkadaşı geldi. Beste onunla tanıştı. Adı İlay'dı. Onunla biraz sohbet ettikten sonra yola çıktılar. Beste onu bekleyen sürprizden habersizdi. Oraya vardıklarında Beste, barınağı biraz gezip birkaç hayvanı sevdi, onları götürdüğü mamalarla elleriyle besledi. O gün hiç bitsin istemiyordu. Barınaktan çıkarken karşısına yavru bir Golden Retriever çıktı. Beste onu görünce “Keşke böyle bir köpeğim olsaydı!” diye geçirdi içinden. Tam barınaktan çıkacakken İlay “Sürprizimi görmedin mi?” diye sordu. Beste İlay’ın neyden bahsettiğini anlayamadı. İlay, köpeği kucaklayıp Beste’nin yanına geldi ve “Ailenizin yeni üyesine merhaba demeyecek misin?” dedi. Beste, sevinçten ve şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi” Peki ya annemin ve babamın bu sürprizden haberi var mı?” “Tabii ki var, seni buraya getirmeden önce böyle bir sürpriz yapmak istediğimi onlara söyleyip izinlerini almıştım.”

İşte şimdi Beste bu sürprizin tadını çıkarabilirdik. Kırk yıllık köpek sahibi gibi sürprizini kucaklayan Beste ve İlay heyecanla evin yolunu tuttu kucağındaki köpekle kapıyı çalan Beste’nin heyecandan kalbi yerinden fırlayacaktı. Annesi kapıyı açar açmaz bir çığlık attı. “Bu gerçek olamaaaz !” ama Beste’nin hevesini kırmamak adına, ilk şoku atlattığında daha ılımlı olmaya, en azından Beste’nin köpeğe bakıp bakamayacağını görmeye karar verdiler. Çünkü İlay, bakamazsa ben tüm bakımını üstlenirim, dediği için biraz rahatladılar. Beste mutluluktan havalara uçuyordu. İlay ve ailesi aynı anda “Peki köpeğin adını ne koyacaksın?” diye sordular. Beste, kendinden emin bir sesle “Tabii adı Sürpriz”

Artık evleri eskisinden daha eğlenceliydi Sürprizin yaptıklarıyla eğleniyorlar onun gezdirilmesini ve bakımını üstlenmek için adeta yarışıyorlardı. Sanki Sürpriz, onların ailesine daha bir mutluluk getirmişti.

Gülse ASLAN
6 N

HAFTA SONU HEYECANI

Cuma günü saat 07.10, ne hoş!
Servisten indim, yollar karanlık ve bomboş.
Yarın tatil; gez, eğlen, oyna, coş...
İki gün yokum, öğretmenim, var yana dur haline!

Ders çalışmam, dedim bu hafta sonu, lakin olmadı,
Ödevler hep birbirini kovaladı.
Şu fani dünyada ödevsiz günüm olmadı.
Yine de iki gün yokum sevgili okulum var yana dur haline!

Toygar DOĞAN
5/K

HAZİN SON

Birkaç yıl önce, bir aralık sabahı limandan büyük bir gemi kalkmıştı. Bu gemide yetmiş çalışan ve iki yüz kadar insan vardı. Gemi, İngiltere'ye gidiyordu. Hava bulanık ve oldukça kasvetliydi.

Ön tarafta 13 yaşlarında bir oğlan çocuğu vardı. Güzel yüzü, ağırbaşlı ve cesur bir hali vardı. Çocuk tek başınaydı. Eski bavulunun yanındaki bir halat yığnında oturuyordu. Tayfa ile sohbet ediyor, insanları izliyordu. Tayfalardan biri çocuğa, “Albert sana bir yol arkadaşı çıktı” diye söyledi ve 10-11 yaşlarındaki bir kıza yöneldi. Kızın adı Lisa'ydı. Kısa bir süre sonra hemen Albert ile tanıştılar. Birbirlerine hayatlarından bahsettiler. Albert öksüzdü. Yetimhanede büyümüştü. İngiltere'ye uzak akrabalarının yanına gidiyordu. Lisa annesi ve babasının ayrılığından sonra halasının yanında gönderilmişti. Şimdi geri dönüyordu. Bu sırada kaptan ve tayfa sessizdi bu gerçekten de fırtına öncesi sessizlikti... Çocuklar kamaralarında uyurken birbirlerine “Hayırlı akşamlar, iyi geceler!” diye seslendiler. Oradan hızla geçen gemici, “Bu gece kimse için hayırlı değil...” dedi.

Bir anda bir şey gümbürdedi ve gemi ayağa kalktı. Kaptan bağıyor, yolcular çığlık atıyordu. Herkes büyük salondaydı, anneler çocuklarına sarılıyor, dostlar vedalaşıyor, bazıları helallik istiyor, ağlıyor veya heykel gibi teslim olmuş bir şekilde oturuyordu. Sonunda kaptan gemicilere artık sandalları indirmelerini söyledi. Gemiciler üzgün şekilde sandalları indirip beklediler, sonunda kaptan komut verince bindiler. Ve hala bir kişilik yer vardı, herkes kalabalığı yokladı. Albert, Lisa'ya gitmesi gerektiğini söylüyordu ama Lisa gemiyi geride bırakmak istemiyordu. Sonunda Albert Lisa'yı sandala doğru itti ve gemiciler onu aldı ve vedalaştıktan sonra Lisa arkasına baktığında gemi batıyordu. Bunu gemideki çoğu kimse anlamamış, sadece geçici bir şey düşünmüşlerdi ama birkaç dakika sonra Lisa arkasına baktığında geminin olduğu yer bomboştu... Hiç... Sadece hırçın dalgalar vardı.

Herkes endişeli gözlerle geride bıraktıklarına bakıyor. Sessiz sessiz gözyaşı döküyordu. Kiminin yeni bir umutla, kiminin eğlence amacıyla bindiği bu gemi ve içindekiler aynı sonla sonsuzluğa gömülmüştü...

Gökçe Umay ERDİK 5M

BİZİM ELİMİZDE

Normal bir okul günüydü sabah saat sekize geliyordu. Çiçek annesinin sesi ile uyandı. Okula geç kalmak istemezdi o yüzden kahvaltısını yapıp hazırlanıp yola koyuldu. Dışarı çıktığında bugünü diğer günlerden ayıran bir şey olduğunu düşündü. Hava solgundu, kirliydi yerler çöp doluydu bu olay onun çok moralini bozmuştu. Kafasında bu konuyu düşünürken okula vardığını fark etti.

Öğretmeni onlara doğa ile ilgili bir sunum hazırladığını ve onlarla paylaşmak istediğini söylemişti. Sırasına geçti ders kitaplarını çıkarıp öğretmenini beklemeye başladı. Çok geçmeden öğretmeni gelmişti. Doğamızın çok kirlendiğini, birçok hayvanın neslinin tükeneceğini, doğal dengenin bozulmasının insan yaşamına olumsuz etkilerini anlattı. Bu Çiçek'in kalbine çok dokundu. Bir yandan da kendisini çok suçlu hissetti. İstmeden de olsa onlarca hayvanın yaşamına son mu veriyordu? Buna kimsenin hakkı yoktu daha sonra öğretmeni "İsterseniz sizinle birlikte bir geziye gidelim doğayı temizleyelim. Hem de bu durumun ne kadar ciddi olduğunu görmüş olursunuz." Öğretmeninin söyledikleri onu mutlu etmişti. Bunu yaparsa içinden suçluluk duygusunun da azalacağını düşünüyordu. Sınıftaki herkes bu fikre sıcak bakmıştı. Nereye gideceklerini kararlaştırdılar.

Günler sonra sonunda o gün gelmişti. Çok heyecanlıydı. Hızla evden çıktı ve buluşacakları yere gitti. Ormana vardıklarında onları çok korkunç bir manzara karşıladı. Her yer çöp doluydu, çiçekler solmuştu. O an bu durumun ne kadar ciddi olduğunu ve müdahale edilmesi gerektiğini anlamıştı. Bir iki dakika ağaçları izledi onlarda üzgündü sanki insanlara kırılmış gibi bakıyorlardı.

Hemen çöpleri toplamaya başladılar. Çiçekleri suladılar artık orman daha iyi bir durumdaydı ama böyle binlerce orman vardı. Hepsini temizlemezlerdi. Hemen öğretmenine gidip ormanın temizlenmeden önceki fotoğrafını istedi çekip çekmediğini sordu. Öğretmeni çekmişti. Fotoğrafları istedi, öğretmenin izni ile bu durumla alakalı bir proje hazırlamak istediğini söyledi. Bunu her yere yaymak istiyordu. Böylelikle herkes daha dikkatli olacaktı. Bugün yaptıklarından dolayı fazlasıyla gururluydu ve sonsuza kadar doğayı koruyacağına söz verdi.

Elif İLGUN 6/P

AYŞE' NİN TELEFON BAĞIMLILIĞI

Melis, Seda, Selim ve Kerem, Ayşelerin evine oyun oynamaya gideceklerdi. Ayşelerin evi çok büyüktü. Kocaman bahçesi vardı. Ayşe'nin arkadaşları gelmişti. Annesi onları Ayşe'nin odasına çağırdı. Ayşe'nin telefonu sürekli elindeydi ve telefonundan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Arkadaşları “Hadi ama Ayşe biz buraya seninle oynamaya geldik.” dedi. Ayşe “Tamam siz de telefonlarınızı çıkarın, beraber oynayalım.” dedi. Melis “Ben gidiyorum, sen bu kadar telefona bakarsan kimseyle vakit geçiremezsin.” dedi. Arkadaşları da Melis'e katıldılar ve gittiler. Ayşe onları dikkate almamıştı. Telefonunun şarjı bittiğinde ne kadar canı sıkılmıştı. Telefonun şarjı evlerinin üst katındaydı. Oraya çıkarsa Ayşe'nin annesi onların gittiğini anlardı.

Ayşe ne kadar yalnız olduğunu düşündü. Odasında hiç vakit geçirebileceği bir şey yoktu. Canı çok sıkılmıştı. Annesine çaktırmadan aşağıya inip annesinin telefonunu aldı. Arkadaşlarını aradı ve “Arkadaşlar sizden çok özür dilerim. Ben kendimi telefona çok kaptırdım.” dedi.

Arkadaşları “Eğer sen hatanı anladıysan geri döneriz” dediler. Ayşe'nin evine geldiklerinde Ayşe arkadaşlarından özür diledi ve sanal değil gerçek oyunlar oynamaya başladılar. Oynadıkları oyun sessiz sinemaydı. Çok eğlendiler gülmekten karınlarına ağrılar girdi. Ardından bahçede saklambaç, sek sek, yakan top oynadılar. Güneşin ve arkadaşlığın tadını çıkardılar. Ayşe, oynadıkları oyunlardan çok keyif almıştı. Ayşe, arkadaşlarına ve çevresine daha duyarlı olmaya ve telefonu ile çok vakit geçirmemeye söz verdi.

Derin YELTEKİN

6-P

KURNAZ GEYİK

Çok geniş ormanda geyik sürüleri yaşardı. Ormanda asla aç kalmazlardı. Ancak bu geyiklerin keyfini kaçıran bir sıkıntıları vardı. Kaplanlar acıktığında bu geyik sürülerini avlayıp afiyetle yerlerdi.

Kaplanlar için yine avlanma günüydü. Geyikler de bunun farkındaydı ama ne çare içlerinden bazıları kaplanlara yem olacaktı. Bu geyiklerin arasında kurnaz ve kötü kalpli bir geyik vardı. Yakın arkadaşını çağırıp ona şöyle dedi:

– Bak dostum, bu kaplanlar er ya da geç bizi de yiyecek. Bunun için bir plan yapmamız gerek.

– Peki, ama ne yapabiliriz ki?

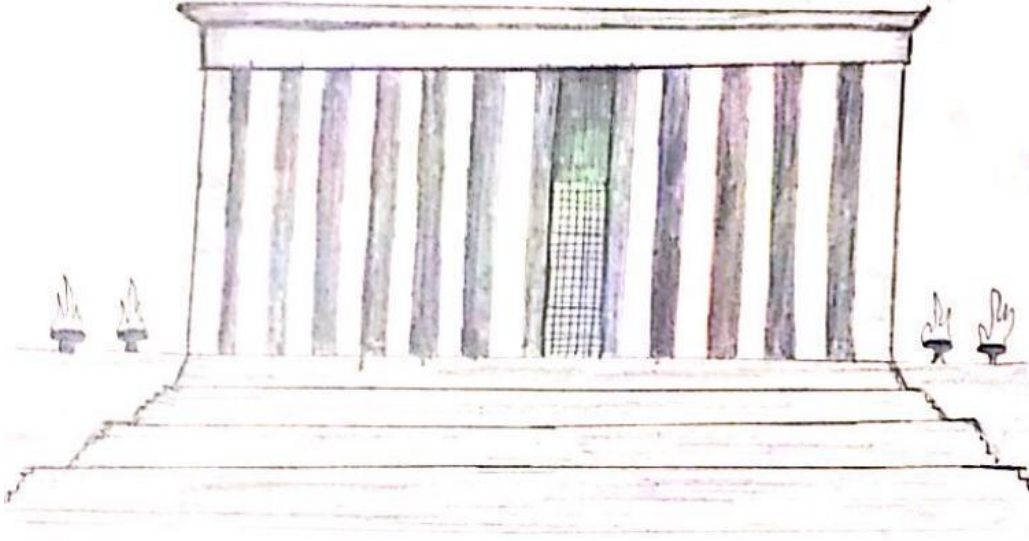
–Bak, kaç gündür nehir kenarında otlanıyoruz. Bu nehrin çok derin olmayan bir yerini keşfettim. Kaplan sürüsü saldırıya geçtiği an derin olmayan yerinden karşıya geçeriz böylece ikimiz de kurtulmuş oluruz. Ama sakın ha, bu yeri diğer geyiklere söyleme! Yoksa hepsi oradan geçmeye çalışırsa biz kaplanlara yem oluruz.

– Peki, güzel bir fikirmiş öyle yapalım. Bir anda kaplan sürüsü geliverdi. Kaplanlar saldırıya geçince bizim kurnaz geyikler planladıkları gibi nehrin derin olmayan yerinden karşıya geçmek için nehre atladılar. Ancak hesaba katmadıkları timsahlar vardı. Nehrin ortasındaiken koca ağızlı timsahlara yem oldular.

Belki anladılar yaptıkları şeyin kötü olduğunu ama iş işten geçmişti. Zor zamanlarda birlik olunmazsa, engeller aşılamaz. Bencilliğin sonu kötü olur.

Berfim Sudem SEYREK

6-P

GÜZEL ANKARA

Ankara... Küçüklüğümden beri hep çok merak ettiğim başkentimiz. Hikâyeleri ile büyüdüğüm, kahramanım Ata'mın yattığı yer. Ara tatilde annem ve babam Ankara'ya gidelim dediklerinde çok heyecanlandım. Hemen hazırlıklara başladım. İçim içime sığmıyordu. Hatta o gece uyuyamadım bile. Sabaha karşı 04.00 gibi yola çıktık. Yolda mola verip annemin yaptığı tostları yedik. Hava çok soğuktu. Ankara'nın ilçesi Polatlı'ya vardığımızda muhteşem bir tarih müzesiyle karşılaştık. Burası Sakarya Meydan Muharebesi ve Türk Tarihi Tanıtım Merkeziymiş. O kadar büyülendim ki... Kurtuluş Savaşı'nın tüm muharebeleri ile anlatıldığı eşsiz bir mekân... Temsili asker heykelleri beni sanki o yıllara götürdü. Annemle mevzilere uzandık. Ata'mın, şehitlerimin ayak bastığı topraklara basmak, o havayı solumak beni çok etkilemişti. Müze duvarlarındaki resimler, o yılların zorlu Ankara'sı ve yokluk içinde kazanılan bir zaferi çok güzel anlatmıştı. Ayrıca Türk tarihinin kurucularının mumyaların olduğu bölüm de (Selçuk Bey, Tuğrul Bey ve niceleri) beni çok etkiledi. Oradan çıkıp Ankara'ya doğru devam ettik, 60 km daha yolumuz vardı.

Ankara'ya giriş yaptıktan sonra gözlerim heyecanla onu aradı durdu. Anıtkabir, Anıttepe adı verilen yüksekçe bir tepede olduğundan çok uzaktan bile görülebiliyor, ihtişamı ile bizleri büyülüyordu. Ata'nın huzuruna ulaşmak için önce Aslanlı Yol' dan geçmek gerekiyordu. Bizi Anıtkabir' e ulaştıran bu yol adını her iki tarafında çift halde bulunan toplam yirmi dört aslan heykelinden alıyormuş. Ayrıca Aslanlı Yol' un zeminine döşenen taşlar arasında eşit aralıklar bırakılmadığından önümüze bakmadan yürümek imkânsızdı. Böylece vücut dilimiz ile de Anıtkabir'in manevi atmosferine girmiş, başlarımız eğik vaziyette ilerledik.

Yolun sonunda çok geniş bir meydana ve Anıtkabir'e ulaştık. Sonunda Anıtkabir'de Ata'mın huzurundaydım. İçeri girmek için beklerken çok şanslıymışız ki nöbet devir teslim törenine denk geldik. Muhteşem bir tören... Askerin gözündeki yaşları görüp etkilenmemek elde değildi. Ata'sının huzurunda gururla nöbet tutan askerler " Vatan bize emanet Ata'm" der gibiydi. Huzurunda saygıyla durup dua ettim Ata'ma ve oradan Atatürk ve Kurtuluş Savaşı Müzesi' ne geçtik. Kurtuluş savaşı yıllarının anlatıldığı resimleri, heykelleri, Ata'mıza ait

eşyaları gezerken çok heyecanlandım. Oradan çıkıp kocaman caddelerin olduğu Kızılay Meydanı'na geldik ve buradaki otelimize yerleştik.

Sabah erkenden kalkıp Ankara Kalesi'ni gezdik. Tüm Ankara ayaklarımızın altındaydı. Muhteşem bir görüntü... Kale içinde salep içtik. Son olarak Türkiye Büyük Millet Meclisinin ilk meclis binası olan bu gün Kurtuluş Savaşı Müzesi olarak hizmet veren yapıyı gezdik. Çok büyüleyiciydi. Ankara gezimiz çok keyifli geçti. Şimdiki hedefim Çanakkale... Çanakkale maceralarımda buluşmak üzere... Sevgiyle kalın.

Ece Deniz AKAR

5 / B

KEŞKE YAPMASAYDIM

Bugün hafta sonunun ilk günü ama ben hâlâ yataktayım. Dünkü kavgalardan sonra annemlerin yanına gitmek istemiyorum. Zaten kedim öleli üç ay oldu. Neyse bunlarla ilgilenmeyi kesip midemin beni sürüklediği salona gidiyorum. Biz salonda yiyoruz. Çünkü taşınmamıza az bir zaman kaldığı için bazı eşyalar kaldırıldı. Annem soğuk bir bakış atıyor ve sofrayı hazırlamaya gidiyor. Kahvaltı yapasım yok, zaten kahvaltıdan pek hoşlanmam. Çikolata kreması alıyor, onu ekmeğe sürüyorum. Normalde peynirli poğaça, simit ya da boyoz yerim ama bugün canım bunları yemek istemiyor. Ben de ekmeğimden koca bir dilim koparıyorum. Kahvaltı bitiyor. Sınavlarım olduğu aklıma geliyor ve sofrayı toplayıp, odama koşuyorum. İngilizce sınavı olacağımızı bilmesine rağmen babam fen çalışmam gerektiğini söylüyor ben de yapıyorum. Bugün cumartesi o yüzden biraz yorgunum. Bütün bir hafta sınavlarım vardı ve önümüzdeki hafta da var. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum ben de bunun verdiği huzursuzlukla bir delilik yapıyorum. Evden kaçacağım. Evet, bunu yapacağım. Bunun nasıl bir felakete yol açacağını düşünmeden eşyalarımı topluyorum, değerli olanları dolabımda bir yerlere saklıyorum. Mont, kazaklar, pantolonlar vb. alıp valizimi toparlıyorum. Yanıma tuşlu bir telefon alıp çıkıyorum ancak aklıma o anki heyecanla şarjı bitince ne yapacağım gelmiyor ve annemlerin pazara gitmesini fırsat bilip dışarı çıkıyorum. Şimdi nerede kalacağım?

Çok geçmeden ilk sorun belli oldu: Pakta mı, sitenin bahçesinde mi kalmak ya da başka bir şehre gitmek mi? Kararımı başka şehirden yana veriyorum ve olacıklardan habersiz seviniyorum. Yanıma biraz para almıştım. Bu para yıllardır biriktirdiğim bayram parasıydı. Kaç yıldır saklıyordum ancak kullanmanın vakti gelmişti. Üzülerek o güzel günleri anımsadım. Aklıma annemlerin pazardan dönebileceği geldi ve ben bizim evin önündeydim. Komşulara yakalanmamalıydım. Yaklaşık otuz dakikadır yürüyordum, az kalmıştı. Geldim, işte otobüsü beklemeye başlıyorum. “İzmir – İstanbul otobüsü kalkıyor!” bu sesle irkiliyorum. Otogarda benim yaşımda çocuklar gözüme ilişiyor. Ufak el arabalarıyla yolcuların eşyalarını taşıyorlar. Babamların beni merak edip etmediklerini düşünüyorum. Bu kadar uzağa gitme düşüncesi beni çok korkutuyor. Acele ile oradan uzaklaşıyorum. Bu evden kaçma planı olmadı. Ben de parkta kalmaya karar veriyorum. Sanki parkta oynamaya gelmiş gibi yapıyorum. Simit satan bir çocuktan simit alıp karnımı doyuruyorum. Akşam olduğundan parkta kimse yok. Bu durumdan yararlanıp kaydırağın tepesine çıkıyorum, yorulmuşum. Uyku ağır basıyor ve uykuya dalıyorum. Köpek havlamaları bir takım insan sesleri ile aniden sıcıyorum. Parka benden yaşça oldukça büyük bazı çocuklar geliyor ve bundan sonrasını hatırlamak bile istemiyorum. Kısacık ömrümde böylesine korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Kavga kıyamet... Bağırışmalarımızı duyan mahalle bekçileri hemen yetişiyorlar. Yaptığım hatanın pişmanlığı ile eziliyorum. Tek isteğim bir an önce evime ve aileme dönebilmek...

Eve giden yolda ne yaptım hiç hatırlamıyorum. Evimdeyim... Annem perişan halde ve babam karakola gitmiş her yerde beni arıyormuş. Çok utaniyorum annem sınıksız sarılıyor bana ikimizde tek kelime edemiyoruz. Bu olanlardan sonra sadece şunu diyebilirim: “Keşke yapmasaydım...”

Yağmur Tosun
6/ L

SINIRLARINI AŞMAK

Benim adım Bade. Ben şarkı söylemeyi çok severim. Ama topluluk karşısına çıkınca şarkı söyleyemiyorum. Her gün okula arkadaşım Elif ile gidiyoruz. Bugün de öyle oldu. Yürüyerek okula gittik. Okulun kapısında, duvarlarında, bahçede her yerde afişler vardı ve şöyle yazıyordu:

Sevgili Öğrenciler,

Okulumuzda 24 Aralık Cuma günü “ En İyi Ses ve Şarkı Yarışması “ düzenlenecek. Okulda birinci olan kişi okulumuzu ilde temsil edecek. Yarışma konferans salonunda olacak. İsteyen herkes yarışmaya katılabilir. Müzik öğretmenlerinize gidip adınızı yazdırın. Başarılar dileriz. Bunu okuduğum zaman çok heyecanlandım. Ben katılamam, cesaret edemem diye düşünüyordum. Kafamı yana çevirdiğimde Elif yanımda yoktu. Sonra koşarak yanıma geldi “ Bade sen de yarışmaya katılacaksın. ” dedi. İlk önce ne dediğini anlayamadım. Sonra bana olanları anlattı. Ben afişi okurken müzik öğretmenimiz Ayşe Öğretmen’ e gidip adımı yazdırmış. Ne diyeceğimi bilemedim. Akşam olanları aileme anlattım.

Bu olayın üstünden baya bir zaman geçmişti ve yarışma tarihi yaklaşmıştı. Ben hariç her şey hazırды. Elif’le birlikte söyleyeceğim şarkıyı seçmiştik. Yerimde duramıyordum. Çok heyecanlıyım. Ya herkesin önünde rezil olursam? Yarışma tarihi gelmişti. En fazla bir saat sonra öğretmenim beni çağıracaktı. Hava almak için dışarı çıktım. Bahçede gezindim. Sonra kimsenin olmadığı bir yere gidip şarkı söylemeye başladım. Şarkı söylerken gözlerimi kapatmışım. Gözümü açtığımda şarkı bitmişti ve herkes oradaydı. Herkes beni alkışlıyordu. Yarışmada şarkı söyleyecek son kişi bendim. Öğretmenimiz yarışmaya katılan bütün öğrencilerin salona gelmelerini söyledi. Artık rahatlamışım sıram gelince şarkımı söyledim. Öğretmenimiz kazananı açıklamaya hazırlanıyordu:

- Kazanan kişi Bade...

Ben seçilmiştim. İnanamadım. Elif hemen dışarıda beni bekliyordu. Yüzümden kazandığımı hemen anlamıştı sıkı sıkı sarıldık, hoplayıp zıpladık. Hemen annemlerin yanına gitmek istiyordum. Kazandığımı duyunca en az benim kadar mutlu olmuştu. Ayşe Öğretmen yanıma gelip:

- Bade öncelikle seni tebrik ederim. Okulda kazandın önce ilde sonra da inşallah başkentte okulumuzu temsil edeceksin. Hafta sonları okulda seninle birlikte çalışacağız. Önümüzde bir ay var, dedi.

Annem öğretmenimin numarasını aldı. O günden beri hafta sonları Ayşe Öğretmenim ile söyleyeceğim şarkıya çalıştık.

Bir ay su gibi akıp geçti. İldeki yarışmayı da kazandıktan sonra annem, babam, sınıf öğretmenim İpek Öğretmen ve Ayşe Öğretmen ile birlikte Ankara’ya gittik. Çok yorgundum otelimize vardık. Ben, annem ve babam aynı odadaydık. İyi ki yarıyıl tatiline girmiştik yoksa okul zamanı bunları nasıl yapardım? Ayşe Öğretmen’ im ilk defa Ankara’ya geldiğimi biliyordu ve biraz Ankara’ yı gezmeyi teklif etti. Tabii biz de hemen kabul ettik. Çok güzel bir gündü. Ertesi gün hiç otelden çıkmadım iyice dinlendim ve şarkıma çalıştım.

Yarışma günü erkenden kalktık. Güzel bir kahvaltının ardından yarışmanın yapılacağı kültür merkezine geldik. Benim için ayrılmış odada hazırlandım. Kıyafetlerimi giydim. Şarkıya son kez çalıştık. Ve sahne sırası bendeydi. Sahneye çıktım, herkes bana bakıyordu. Kendimi çok kötü hissediyordum. Müzik başladı. Sanki müzik ile benim aramda aşılabilir duvarlar yükseliyordu. Şarkıya girmem gereken yerde giremeyeceğimden korkuyordum. O an Ayşe Öğretmen’imin öğrettiği şeyler zihnimde yankılandı. Nefes aldım, sakinleştim ve şarkıyı söylemeye başladım. Şarkı bitince, bütün salon beni alkışlıyordu. Yarışma bitince güzel bir restoranda yemek yedik. Yarışmanın sonucunu çok merak ediyordum. Sonuç yarın belli olacaktı.

İşte o gün gelmişti ve kazanan kişiyi açıklandı. Ben kazanmıştım çok mutluydum. Sahneye çıkıp ödülümü aldım. Ailem, öğretmenlerim benimle gurur duyuyorlardı. Gözlerinde görebiliyordum. Eminim Elif de gurur duyacaktı, ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Çok mutluydum, sahne korkumu yenmiş, kendi sınırlarımı aşmış ve yarışmayı ben kazanmıştım.

Eylül Ramazanoğlu
6 / L

ŞİİR DİNLETİSİ

Eski bir sahil kasabasındayım,
Terkedilmiş limanlarda,
Gene şiir yazıyorum halimden deniz anlar.
Dalgalarının sesinde bir çocuk ağlar.

Savuruyor rüzgâr solmuş yaprakları,
Eşlik ediyor acı bulanmış satırlara.
Haykırıyor bu şiir dinletisine,
Yalvarıyor, susturmak istiyor.

Limanda ayaklarımın üzerindeyim,
Devam ediyor, yüzleşmek istiyorum.
Rüzgâr yediremiyor kendine bunları.
Haykırıyor bu şiir dinletisine.

Aslı Beren YURTSEVER
8/C

ELİF'İN GÜNLÜĞÜ

“16 Mart 2020(Elif'in Günlüğünden)”

4. sınıfın ortalarıydı. Okuldan yeni gelmiştim. Korona daha yeni çıkmıştı ve Türkiye’de sadece bir ölü vardı. Her zamanki gibi servise bindim ve eve doğru yol aldık. Bir yandan arkadaşım ile sohbet ediyor, diğer yandan ise hemen eve gidip tavşanımı sevmek istiyordum.

Tavşanım daha iki buçuk aylıktı. Eve gelmiştim, beni annem karşılamıştı. Ellerimi güzelce yıkayıp tavşanımı sevmeye gitmiştim. Onunla beraber oynadıktan sonra öğretmenimizin verdiği ödevleri yapmaya başlamıştım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki yanlışlıkla hafta sonu ödevlerimi de yapmıştım. Annem beni yanına çağırmıştı. Beraber en sevdiğim kurabiye olan “Anne Kurabiyesi” yapmamızı teklif etti. Hiç düşünmeden annemin bana hediye ettiği önlüğü kafamdan geçirdim, saçlarımı at kuyruğu yaparak hemen annemin yanına geçtim.

Kurabiyeyi ben yapmak istediğim için annem bana yapılacakları söylüyor, ben de onları uyguluyordum. Aradan birkaç saat geçmişti. En son kurabiyeyi fırına atıp yorgunlukla kendimizi koltuğa atmıştık. Ne kadar belimin ağrıdığını o zaman anlamıştım. Birdenbire gözlerim kapanmaya başlamıştı. Yorgunluktan uyuya kalmıştım. Birden kapının zil sesiyle yerimden hızla sıçradım. Gelen babamdı, işten dönmüştü. Hemen kalktım ve babamın yanına gittim. Ona kocaman sarıldıktan sonra hep beraber yemek masasına oturduk. Yemek için yerime geçtim. Yemeğin ortasındaydık. Aç olduğum için yemeklere saldırıyordum neredeyse.

Annemin telefonuna bir mesaj gelmişti. Bakmak için ayağa kalkmıştı. Ben de o sırada çok konuştuğum için yemekten herkes kalkmış, annem bulaşıkları bulaşık makinesine koyuyordu bende yemeğimi yiyordum. Annem mesaja bakmak için telefona yöneldi. Eline hızlı bir şekilde telefonu aldı. Yanıma gelip okulların 2 hafta tatil olduğunu söyledi. Sevinçten havalara uçmuştum. Bunun nedeni korona olmalıydı. Öyle çok sevinmişim ki havalara uçmuştum.

“19 Nisan 2020(Elif'in Günlüğünden)”

Sevindiğime bin pişman olmuşum. Okullar 30 Nisan’a kadar uzatmışlardı. İlkokul öğretmenimizin interneti çok iyi olmadığı için derste yapamıyorduk. Okulu çok özlemiştim ayrıca arkadaşlarımı.

Artık sokağa çıkmak için maske kullanıyorduk. Bundan sonra +65 yaş ve 20 yaş altı dışarı sadece 3 saat çıkabiliyordu. Bugün annemle beraber uzun bir gezintiye çıkmıştık. Maskeye daha alışamamıştım nefes alamıyordum bile, bu beni çok rahatsız ediyordu. Bir kırtasiyeye girmiştik. Oradan benim en çok istediğim kilitli bir günlük vardı. Yalvar yakar anneme onu zorla aldirtmişim. 3 saatlik gezintimiz sona ermiş ve eve gelmiştik.

Hemen yeni aldığım günlüğe o gün olanları yazmıştım. Yazdıktan sonra çok yorulduğum için erkenden uyumuştum.

“23 Nisan 2020(Elif’in Günlüğünden)”

Bugün çok çok çok mutluydum. Çünkü girdiğim resim yarışmasını kazanmıştım. Bir tane “Milkshake” makinesi hediye etmişlerdi. Bu benim en çok beğendiğim bayram hediyeimdi. Herkes evde terlikle geziyordu. Çünkü annem ve babam evin duvarlarını boyuyorlardı. Bende bayram olduğu için en sevdiğim siyah eteği, üstüme de kolları İspanyol paça tarzı, omuzları biraz açık bir badi giymiş evde öylece dolanıyordum. Kıvırcık saçlarımı daha da kıvırcıklaştırmak için saçımı erkenden yapmıştım.

“30 Haziran 2020(Elif’in Günlüğünden)”

Klasik salı günüydü. Artık dışarıya istediğim zaman maske ile çıkabiliyordum. Maskeye biraz olsun alışmıştım. Ama tek sorun havaların çok sıcak olması bu yüzden maske beni çok terletiyor. Bu sene havuza gidemeyecektik.

Korona çok arttığı için ailem denize gidebileceğimizi söyledi. Birde artık +65 yaş ve 20 yaş altı kısıtlaması kalktı istediğim zaman arkadaşlarımla dışarda oyun oynayabiliyordum.

“10 Eylül 2020(Elif’in Günlüğünden)”

Artık canlı dersler başlamıştı. Yeni arkadaşlarım vardı ve onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Daha 3 gün olmuştu başlayalı. Artık yeni öğretmenlerim de vardı bu çok heyecan vericiydi. Ama sabahtan akşama kadar bilgisayara bakmak gözlerimi yoruyordu. Bu yüzden akşamları erkenden gözlerimi dinlendirmek için yatıyordum. Bu yüzden maalesef annem telefona çok baktırmıyordu. Ve en önemlisi annem bana bir tablo aldı ona resimler çiziyordum kendimi geliştirmeye çalışıyordum.

“30 Ekim 2020(Elif’in Günlüğünden)”

Bugün en çok korktuğum günlerden biriydi. Tam 7.0 şiddetinde deprem olmuştu. Tam o an canlı dersteydik. Herkes birden çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Her yer çok kötü sallanıyordu. Biraz daha devam etse dolabım düşecekti. Koşarak annemlerin yanına gittim. Bağırımdan seslerim kısılmıştı. Korkudan ölmek üzereydim. Bize bir şey olmaması için sürekli dua ediyordum. En sonunda kendimizi dışarıya attık. Korkudan ellerim ve dizlerim titriyordu. Hiç bu kadar büyük bir depremle karşı karşıya kalmamıştım çok korkunçtu.

“3 Aralık 2020(Elif’in Günlüğünden)”

Bugün en mutlu olduğum günlerden biri olabilir. Çünkü yengem kuzenime hamileydi. İkiz olabilirdi daha belli değildi 2 hafta sonra belli olacaktı. Benden 10 yaş, abimden 14, kuzenimden ise tam 7 yaş küçük olacaktı, o yüzden bugün çok sevinçliydim. Ayrıca korona çok arttı. Bütün herkesi karantinaya alabilirlermiş televizyondan duymuştum.

“24 Aralık(Elif’in Günlüğünden)”

Yılbaşına çok az kalmıştı. Annemle beraber alışveriş yapmıştık. Yeni ve güzel bir yılbaşı ağacı, konfeti ve yılbaşı ağacının en tepesine bir yıldız. Bunların hepsini ben istemişim annemde beni kırmayıp almıştı. 2020 benim için en berbat yıldız. Arkadaşlarımı görememek beni üzüyordu. Şimdiden arkadaşlarıma alışmıştım, hepsi çok iyi insanlardı hepsini teker teker çok seviyordum. Ama bir yandan da ilkokul arkadaşlarımı özliyordum. Bir de araya bir tatil

girmiş bir daha da görüşememiştik. Ayrıca kuzenim ikiz değil tekmiş. Cinsiyeti 1 veya 2 ay sonra belli olacaktı çok heyecanlıyım.

“25 Şubat 2021(Elif’in Günlüğünden)”

Merhaba, bugün çok çok mutluyum. Yeni köpek sahiplendik. Adını “Leo” koyduk çok tatlı. Onunla her zaman oyun oynuyoruz. Yürürken düşünüyor dünyanın en tatlı şeyi. Ayrıca kuzenimin cinsiyeti belirlendi kız olacaktı. Buna da çok sevindim.

“15 Nisan 2021(Elif’in Günlüğünden)”

Bu aralar çok mutsuzum. Sokağa çıkma yasağı geldi kimse dışarı çıkamıyor. Ayrıca annem ve babam koronaya yakalandı. Babam gerçekten çok ağır atlatıyor. Böyle giderse hastaneye yatırılabilirdi. Ben ve ağabeyim de yakalandık ama ikimizde hafif bir şekilde atlattık annemde 3 güne toparlandı ama babama bir şey olur diye çok korkuyorum.

“2 Mayıs 2021(Elif’in Günlüğünden)”

Sonunda koronayı atlattık. Babam dediğim gibi hastaneye kaldırıldı çok üzülmüştüm ama şükür hiç bir şey olmamıştı buna çok seviniştim. Sokağa çıkma yasağı da kalkmıştı ama tekrardan +65, 20 yaş altı uygulaması geri dönmüştü ama kısa bir süreliğine. Günlerim çok güzel geçiyordu.

“2 Eylül 2021(Elif’in Günlüğünden)”

Merhaba, okullar 4 gün sonra açılıyor sonunda göremediğim arkadaşlarımı görebilecektim. Şimdiden çok heyecanlıyım. Uzun bir aradan sonra okula gidebilecektim ama tabi maskeyle. Bu iş beni zorlayacaktı çünkü havalar çok sıcak.

“17 Aralık 2021(Elif’in Günlüğünden)”

Merhaba, yılbaşı çok yaklaştı. Bilmiyorum nedense yılbaşı beni neşelendiriyordu mutlu oluyordum. Okuluma alışmıştım. Hatta 1. sınavları bile olduk haftaya 2. sınavları olacağız. Servisteki bir arkadaşım bana yılbaşı mektubu vermişti. İlk defa kendimi biri tarafından değerli hissetmişim. Bana verilen hediyeleri hep saklarım. Kuzenimin bana verdiği 2 sene önceki mektubu bile saklıyorum. Corona ise günden güne artıyordu. Maskeye alışmıştım normal hayata nasıl döneceğim bilmiyorum. Bu sene inşallah bu derdimiz biter kurtuluruz.

Elif KARAHALLI

6/P

ÖĞRETMENLİK

Hayallerinde Anadolu'nun öğretmensiz, okulsuz, bilgiye aç çocuklarına eğitim vermek olan bir babanın kızıydım ben. Babam her sabah okulun ilk günüymüşçesine giyinir kolonyasını sürüp giderdi. Ablam üçüncü, ağabeyim ise dördüncü sınıfa gidiyordu babamın okulunda. Ankara'ya gelişimizin beşinci yılıydı. Okulun kapanmasına yakın bir zaman kalmıştı. Babam eve bir gün sevinçle geldi:

–Toparlanın gidiyoruz!

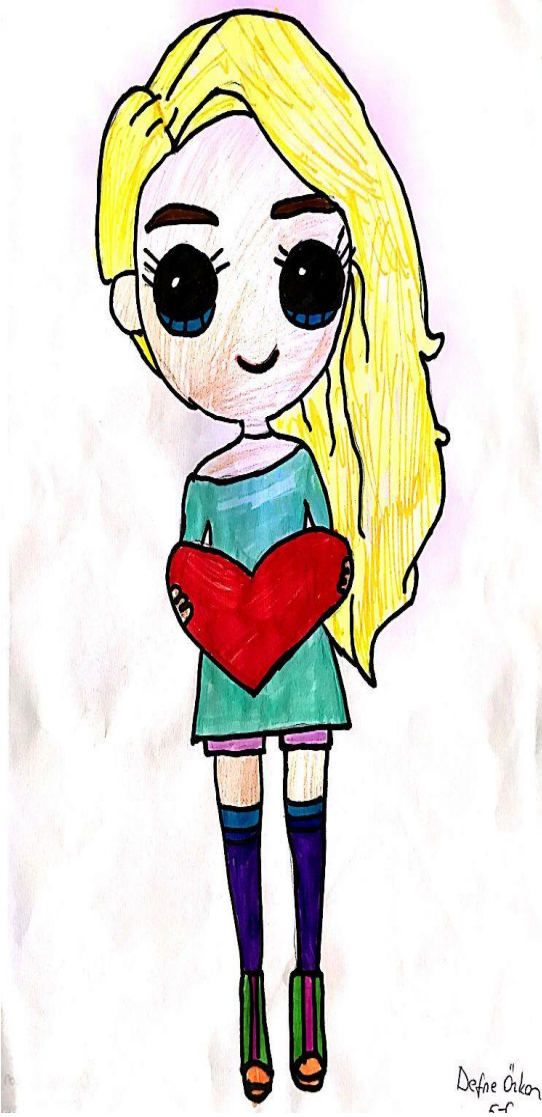
Şırnak Cizre'nin bir köyüne tayinimiz çıkmıştı. Babamın hayalleri gerçek olmuştu. Mutluluktan gözlerinin içi parlıyordu. Uçakla gidecektik. Daha önce uçağa binmiş olmama rağmen içimde sebepsiz bir korku vardı. Yine de yola çıkacağım için mutluydum. Aylar geçti ve gitme günümüz geldi çatı.

Köye geldiğimizde bizi çok iyi karşıladılar. Köyde bahçeli bir evimiz vardı. Bahçesi kocamandı. Oynayacak yeri de vardı. Köylüler babama yakınlardaki okulun çok sağlam olmadığını bazı çocukların zor gittiğini bazılarının hiç okula gidemediğini söyledi. Çünkü diğer okula gitmek için bir sürü yol geçilmeliydi. Bu köy okulunda herkes aynı okulda okuyacaktı. Babam köylülerin de yardımıyla okulu tamir ettirdi. Ben bu sene babamın okulunda birinci sınıfa başlayacaktım.

Okuldaki ilk ve en sevdiğim arkadaşım Ayşe olmuştu. Ayşe bana yarın doğum günü olduğunu ve doğum gününün hiç kutlanmadığını söylemişti. Bunu duyunca çok üzüldüm. Anneme akşam yemeğinde bunu söyledim. Yarın büyük bir pasta yapıp okula götürecektik. Okula babamla birlikte pastayı götürdük. Ayşe buna çok sevindi. Ayşe'nin doğum gününü kutladık. Çok eğlendik; oyun oynadık, resim çizdik. Ayşe o kadar mutluydu ki "Hayatımın en güzel günü" diyerek her zaman anlatacağını söyledi. Bir insanı mutlu etmenin bu kadar güzel bir duygu olduğunu o gün anladım...

Güneş KACAR
5/C

LİLYA’NIN KALBI ÜŞÜYOR

Merhaba, ben Gizem. Her şey yılbaşından birkaç ay önce başladı. Okulca Kimsesiz Çocuklar Yurdunu ziyarete gittik. Başımızda öğretmenlerimiz vardı. Yurtta kalan arkadaşlarımız için evlerimizden kendi ellerimizle yaptığımız hediyeler götürdük.

Başta biraz çekingendiler. Hediye paketleri açıldıkça onlar da açıldı. Pastalar yendi. Birlikte gülüp oynamaya başladık. Sonra onu gördüm, tek başına oturmuş, etrafa bakınıyordu. Sonra bahçeye çıktı. Bir süre sonra ben de arkasından gittim. Hava çok soğuktu. Ona adını sordum. “Lilya” diye cevap verdi. Adının anlamını bilip bilmediğini sordum. “Bilmiyorum” dedi. “Lilya “zambak çiçeği... “ dedim. “Aynı zamanda saflığı ve temiz bir kalbi temsil eder. Üşümüyor musun? Hava çok soğuk. İçeri girelim mi? “ dediğimde” Lilya “içerisi daha soğuk” dedi.

Tam o anda sınıf öğretmenim Hazal Hanım “Haydi Gizem gidiyoruz” dedi ve servis bizi evlerimize bıraktı. Sürekli aklımda şu soru vardı: İçerisi o kadar sıcakken, onun için içerisi neden daha soğuktu?

Sonra yılbaşı geldi. Yılbaşı akşamı annemler bana hediye olarak bir hamster almıştı. Uzun zamandır istiyordum. Annem ve babam yanıma geldi ve “Neden üzgünsün, hediyeni beğenmedin mi?” dediler. “Hayır, beğendim.”

dedim. Annemler bu kez “Evde kutladığımız için mi üzgünsün?” dediler. Ben de “Evet, Kimsesiz Çocuklar Yurdunda olmak isterdim” dedim. Annemler hiç soru sormadan ceketlerini aldılar ve yola çıktık. Yol boyu neden içerisi daha soğuktu diye düşündüm ve buldum. Lilya’nın kalbi üşüyordu. Yoldaki mağazalardan hediyeler almıştık. Yurda vardık. Yurdu çok güzel süslerle süslemişlerdi, Biz hariç hiç ziyaretçi yoktu. Arkadaşlarıma hediyelerini verdim. Onlarla oyunlar oynadık uzun bir süre. Sonra herkes yoruldu. Yatakhaneye geçtik, herkes yatağına yattı. Ben de Lilya’nın yanına yattım. Annemle babam bizlere kitap okuyordu. Biz Lilya’yla bir yandan konuşup bir yandan annemleri dinliyorduk.

Lilya’nın bildiğine göre buralara çok uzak bir köyde doğmuş ve ailesinin nerede olduğunu, nasıl bu yurda geldiğini bilmiyor. Biz Liya’yla konuşurken zaman su gibi akıp geçti. Lilya ve diğer çocuklar uyuyakaldı. Biz de ailemle beraber sessizce çıkıp evin yolunu tuttuk.

Lilya benden bir yaş küçük, çok tatlı bir kız. Boncuk gibi mavi gözleri, upuzun sarı saçları ve elma gibi kırmızı yanakları var. Artık benim yüzüm gülüyordu. Ailem hem benimle gurur duyuyor hem de ben mutluyum diye mutlu oluyorlardı. Annemler fırsat buldukça yurda gidip onlarla zaman geçireceğimize söz verdiler.

Üstünden iki yıl geçti. Hala yurda gidip arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Arkadaşlarımla aramız çok iyi. Özellikle de Lilya'yla... Ben iki hafta boyunca gelmezsem öğretmenlerinden izin alıp beni arayıp “ İyi misin?” diye soruyor. Umarım bu güzel arkadaşlığımız asla son bulmaz.

Defne ÖZKAN

5-C

ORMANLAR KRALI ASLAN VE ORMANDAKİ TÜM HAYVANLAR

Ormanların kralı aslan bir gün toplantı düzenlemiş. Toplantıya bütün hayvanların gelmesi zorunluymuş. Aslan toplantıya katılmayacaklara şöyle demiş: “Yarınki toplantıya katılmayı bu ormandan dışarı atarım ve bir daha buraya adımı atamaz” diye bağırmış. Bunu duyan tüm hayvanlar, aslanın onları korkutmasından şok rahatsız olmuş ve şok sinirlenmişler ve aralarında aslana tuzak kurmak işin plan yapmaya karar vermişler.

Dşnmşler, taşınmışlar bir karara varamamışlar. En sonunda içlerinden sincap: “Bence aslana bize bu zamana kadar yaşattığı şeyleri yapalım ki, aklı başına gelsin” demiş. Bu fikir herkesin hoşuna gitmiş fakat kuş bu düşünceden hiç memnun kalmamış.

Arkadaşlar, aslana bize yaptıklarının aynısını yaparsak biz de kötülük yapmış oluruz, bence güzelce konuşalım, yaptığının ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatalım. Aksı takdirde aslan yaptığının kötü bir şey olduğunu anlamaz demiş. Herkes bunun şok doğru bir fikir olduğunu düşünmüş ve en kısa zamanda aslanla konuşmaya karar vermişler. Aslan bunları duyunca köpürmüş ve sinirlenmiş. Ancak biraz düşününce yaptığının ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamış ve herkesten özür dilemiş ve bir daha yapmayacağına söz vermiş.

Siz siz olun kötülük yapmayın şnk o yaptığınız kötülükler ileride size mutlaka geri dönecektir.

Elif BADAN 6/D

ÇANAKKALE DESTANI

18 Mart Çanakkale Zaferi Türk tarihinin değil dünya tarihinin de ilgisini çekmiştir. Yokluk içinde genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden savaşılmış, nice şehitler verilmiştir.

Gelibolu’da oturan Ayşe teyze her gün namazdan sonra askerler için dua eder, ağlarmış Çaresizlik, yokluk bir yana iki oğlunu da cepheye göndermiş. Biri şehit düşmüş, diğerinden de haber alamıyormuş. Cephedeki oğlu Ahmet, bir gün annesine mektup yollamış. Okuma yazması olmayan Ayşe teyze komşusunun kapısını çalmış. “Oğlumdan mektup geldi bana okur musun kızım?” demiş. Komşusu da okumaya başlamış. Mektupta: “Anacım ellerinden öpüyorum senin. Seni çok özledim. Bir özlemim var başka tasam yok. Üzülme sakın ben düşmanın ateşiyle ayağımdan vuruldum. Sevdiklerim ve vatanım için gerekirse canımı veririm anam.” Ayşe teyze ağlayarak “Ah kınalı kuzum ah canım” diyerek dizine vurmuş. Komşusu Ayşe teyzenin elini tutarak: “Ayşe teyze ağlama, bu vatan için ne şehitler verdik senin oğlun gazi olduğu halde hala vatanını koruyor, gerekirse canını vermeye hazır. Biz evimizde böyle oturabiliyorsak onların sayesinde.” Ayşe teyze ağlamayı keserek “Allah onlara güç versin ki bu vatanı, bu topraklarımızı düşman işgalinden kurtarsınlar.” demiş.

Nihayet Ayşe teyzenin duaları kabul olmuş. Düşmanlar yurttan atılmış, zafer biz Türklerin olmuştur. Çanakkale Zaferi unutulmayacak bir zafer olarak tarihe geçmiştir.

Yağız Ferman BOZKURT

6-D

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Matem tutarız biz her 10 Kasım'da,
Ulusça ağlarız her an seni anarız,
Sensiz geçen yıllara kırgınız,
Tek önderimiz, Atamız
Ay yıldızlı bayrağımızla,
Fikri hür, vicdanını hür gençleriyle,
Aydınlık yarınlara yürürüz seninle.
Kahramanımızsın bizim,
En büyük savaşımızsın,
Mehmetçiklerinle bizi kurtardın,
Asırlarca yaşayacak bir ülke yarattın.
Layık olmaya çalışıyoruz Ata'm.
Anarız seni her 10 Kasım'da,
Türklerin yaşadığı her coğrafyada
Anıtkabir'de saatler dokuzu beş geçer,
Tüm ulusun yüreği senle çarpar,
Üzülsek de yasla da dolsak,
Ruhumuzda senle yaşarız.
Kelimeler hasretini dindiremez Ata'm.

Beril ÖREN
5/E

Matem
Türk bay
Özelli
5/12 94

DAĞLARIN ARDINDA

Çocuk denince akla hep mutlu olan, oyun oynamayı seven, rengârenk giyinen, 6-13 yaş arası kişiler gelir ama bence çocuk; hep neşeli, umursamaz, hep oyun düşünen biri değildir. Çocuk kavramı denince akla gelmesi gereken şey yetişkinlerin yarısı olmalarıdır, onların da bir birey olmalarıdır. Onlar da üzülür, ağlar, yalnız kalır; bazı çocuklar ise acı çeker. Ben de bu çocuklardan biriyim. Yalnızlıkla, yoksullukla acı çektim. Ait olduğum yeri bulmaya çalıştım. Evet, başardım ama mutlu bir çocukluk yaşayamadım.

Adım Carlos, on yaşlarında annemi ve babamı şiddetli bir heyelan sonucunda kaybettim. Yardım ekipleri beni toprağın altında bulduğunda onlar için çok geçti, onları bir daha göremedim. Çok çok üzüldüm, günlerce ağladım, kendime gelemedim, onlarsız bir hayatı düşünmemiştim, hangi çocuk düşünür ki... Zaman geçtikçe özlemim dinmiyordu ama yaşamaya devam etmeliydim. O günden sonra okulu bitiremedim, hem yetim hem öksüz olmak bana ağır geldi. Köyde tabii ki akrabalarımın yanında kalıyordum, onlar bana çok iyi davranıyorlardı, ama akşam olunca içime bir ıssızlık çöküyordu, bunalıyordum ve gökyüzünü izliyordum, gökyüzü çok güzel gözüküyordu. Bazen de köydeki tepeye çıkıp karşı taraftaki ışıkları izliyordum, oradaki hayatları merak ediyordum, oradaki çocukların neler yaptığını düşünüyordum.

Anladım ki; buradan gitmek istiyordum, acılarımdan yalnızlığımdan kaçmak istiyordum. Bir gün hem o dağın ilerisindeki ışıkları görmek, merakımı gidermek için yollara düştüm. Dağın ardına yola koyulmuştum. Birkaç günlük süren endişeli, heyecanlı, korkulu günlerden sonra o koca ışıkların olduğu dağın ardına varmışım. İlk gittiğimde çok şaşırmışım, koca bir şehir vardı önümde, her yer ışıklarla kaplıydı ve bu beni etkiliyordu. Ancak sokaktaydım, kimsem yoktu, gidecek yerim de yoktu. Burada nasıl kalacaktım, hiç bunu düşünmemiştim. Biraz yollarda yürüdüm ve şehrin merkezinde yetimhane yazan bir yer gördüm, oraya gittim, hemen kabul ettiler beni. Anladılar yalnızlığımı, kimsem olmadığını. Günler çok zor geçti. Oradaki çocuklar bana çok iyi davranmadı. Alay ettiler, sırama sakız yaptırdılar, defterlerimi karaladılar, ödevlerimi sakladılar. Şu an hatırlayamadığım daha bir sürü şey oldu ancak ben kararlıydım. İkinci hayatımın başladığını düşünüyordum. Ne olursa olsun vazgeçmeyecektim. O yüzden çok çalıştım, uğraştım, kararlı olup işimi hiç şansa bırakmadım. Yıllar böyle geçti, hayal ettiğim okulu kazandım, mimar oldum çalışmayı hiç bırakmadım içimdeki yalnızlık duygusunu çalışmaya verdim, çok ünlü bir mimar oldum.

Annemle babamı kaybettikten sonra anladım ki; çocukluğumuz berbat geçti diye hayatınız bitmiyor, devam ediyor. Birçok çocuğa göre zor şeyler yaşasam da dirençli davrandım çünkü başka seçeneğim yoktu. Yaşadıklarım bana hep bir ders verdi, amacıma ulaşmamı sağladı. En önemlisi de kendimi nereye ait hissediyorsam orayı arayıp buldum. Bu benim için dağların ardıydı, ışıklı şehirdi. Peki, sizin ait olduğunuz yer neresi?

Yiğit ÇAM
6-E

ANNEANNEMİN KÖYÜ

Eskiden bayramlarda ya da tatillerde Çanakkale'nin Eceabat ilçesinin Yalova köyüne anneannemin köyüne giderdik çok güzel bir köydür, hala da öyle. Anneannemin köyüne gitme zamanı geldiğini, annem çantalarımızı hazırlamaya başlayınca anlardım ve öyle sevinirdim ki akşam yatınca sevinçten uyuyamazdım sabah olsa da gitsek hemen diye. Abimler, annem, babam sabah erkenden kalkar otobüsle varırdık Çanakkale'ye. Sonrasında iskeleye doğru giderdik. Köy dolmuşları iskeleden kalkardı. Dolmuşa binince daha da heyecanlanırdım. Öğlen köye vardığımızda dar sokaklardan koşarak anneannemin kapısının önüne gelince var gücümle “Anneaneeee!” diye seslenmek çok hoşuma giderdi. Annem babam arkada kalırdı. Anneannemin kapısı tahtadan, üstünde kocaman bir demiri vardı. O tokmağı vurmaya çok severdim, kapı açılır açılmaz bağırıp hemen onun üzerine atlardım. Kapının önündeki asma çardakta hepimiz hasret giderirdik.

Kapıdan içeri girerken duvarda asılı duran kavunların mis gibi kokusu gelirdi burnuma. Sonra bir koşu dedemin yanına giderdim. Onun boynuna sarılırdım. Anneannem sıcak ekmek yapar, sofra bezine sarılı örtünün altından mis gibi kokusu gelirdi hemen yerde kurulan sofraya oturur afiyetle yerdik anneannemin yemekleri o kadar tatlı olurdu ki. Daha sonra bahçeye iner, asmanın altında oyunlar oynamaya başlardık. Dayımın çocukları, abimler ve komşu çocukları doyaya eğerlerdik. Akşam olunca dışardaki çeşmede buz gibi suyla ellerimizi yıkayıp içeri girer, yemeğimizi yerdik. Yemekten sonra anneannem bize maşingada birçok şey yapardı. “Maşinga” tenekeden yapılmış, dikdörtgen şeklinde, yerden yüksekte dört tane ayağı olan, içine odun atıp hem ısıtan hem de börek, ekmek pişirilen, üzerinde sürekli sıcak su güğümünün bulunduğu sobamızdı. Sonradan bizim maşingaya “kuzine” dendiğini de öğrendim. Üstünde mısır patlatırdı, bize “kavurga” yapardı. Taş değirmeni vardı anneannemin. Odanın ortasına

sofra bezi serilir, iki taş üst üste koyulur ortasındaki delikten içine kavrulmuş nohut, mısır, susam koyar çevirirdi. Kavurgaları kaşıkla tabağımıza koyar, içine toz şeker koyup afiyetle yerdik. O tadı hiçbir yemekte bulamam hala. Kış geceleri soba çıtır çıtır yanarken dedem bize hikâyeler, masallar anlatırdı. Gaz lambasının duvara verdiği ışıktaki ellerimizle hayvan figürleri yapar bütün gece muhabbet eder çok eğlenirdik. Anneanneme her gidişimizde bize hediyeler alır, onları sandığında saklar, bize verirdi. Ne kadar sevinirdim sonra yere yer yatağı serilir çocuklar yan yana dizilip uyurduk. Sabahları erkenden horoz sesine kalkardım. Bahçedeki tavuklardan, anneannemin sepetiyle yumurtaları toplar ve çok mutlu olurum. Yumurtaları samanların içinden buldukça sevinçten havalara uçardım. Bahçe duvarları taştan yapılmıştı içlerinde delikler vardı tavuklar gelip yumurtlasın diye içleri saman doluydu. Onlardan yumurtaları kırmadan dikkatlice alıp küçük sepetime doğruca koyup anneanneme götürürdüm. Anneannem onlardan bize mis gibi tavada yumurta pişirirdi. Bazı zamanlar kahvaltıdan sonra harman yerine gidilirdi. Anneannem yemekler hazırlar, onlar tarlada çalışırken biz de oyunlar oynar, eğlenirdik. Akşam olduğunda temiz hava hepimizi çarptığından eve gelince hemen uyumak isteyip çoğu zamanda uyuyakalırdım yorgunluktan.

Köyümüz Atatürk'ün evi olan Bigalı köyüne komşuydu. Oraya gezmeye gitmiştik dedemle, çok duygulanmışım atamızın oturduğu, yemek yediği, gezindiği bahçede biz de gezinmiş atamı hayal etmişim. Dedemin babası Seddülbahir'de şehit düşmüş, dedem bize onun ve birçok kahramanımızın hikâyesini anlatırdı. Anlatırken gözleri dolu dolu olurdu.

Elbette eğlenceli geçen o günlerin de bir sonu oluyordu, zamanın nasıl geçtiğini anlayamasam da eve dönme zamanı gelince bir hüznün kaplardı içimi. Dedem ve anneannem bizi dolmuşa

kadar götürürdü tabi çantalarımız dolu dolu olurdu. Anneannem bize yaptığı çeşitli yiyeceklerden her seferinde koyardı. Üzülerek dönerdim köyden. Hep orada kalsam, diye düşünürdüm çocuk aklımla, anlayamazdım neden orada kalmadığımı. Küçük bir çocuk nasıl anlasın okul, iş gibi sebepleri.

Tekrar tatil veya bayram oluncaya kadar çok özlerdim köyümü. Anneannemin köyü, kalbimin başköşesindedir hep. Orayı çok seviyorum, şimdi büyümüş olsam da çocukluğum en eğlenceli zamanlarını geçirdiğim anneannemin köyü şimdi de sıcacık bizi bekliyor, biliyorum.

Nisa Nur AKSU

5-F

KAR SEVİNCİ

Normal bir kış mevsiminde mutlaka kar yağar fakat bu durum bazı şehirlerde geçerli değildir. Mesela yaşadığım şehir İzmir'de kar belki senelerce yağmaz ama ansızın bir gün yağabilir. İşte o gün biz çocuklara adeta bayram olur.

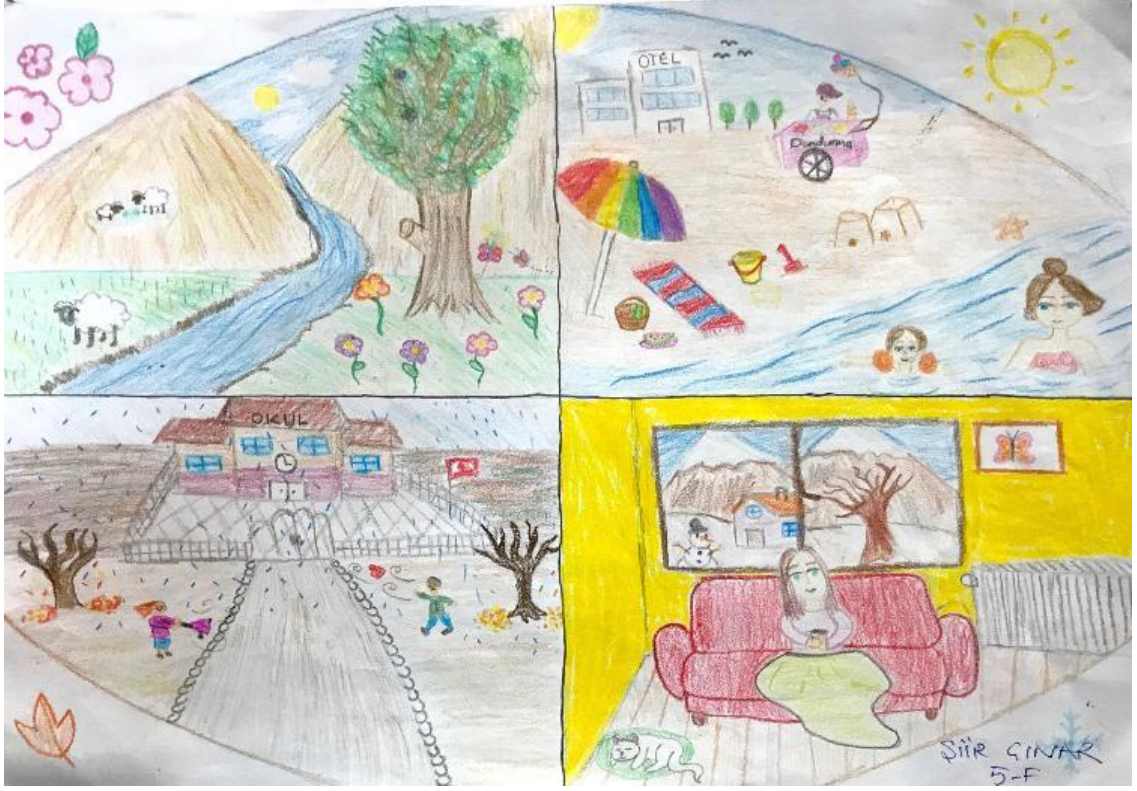
Ben de böyle İzmir'de kar yağdığı bir zamana şahit oldum. O sabah, kardeşimin sevinç çığlıklarıyla uyanmıştım. Ne kadar uyanmak istemesem de o bembeyaz karı görünce hemen ayağa kalktım ve gözlerime inanamadım. Bir anda içime enerji dolup taşı. Hızlıca kahvaltı yapıp kendimi dışarıya atmak istedim. Beklediğim an geldi. İlk adımımı attım ve heyecanla koşturmaya başladım. Dışarıda oynayan arkadaşlarımı görünce kartopu atmadan

duramadım. Bu bir kartopu savaşı ilanıydı. Bir süre oynadıktan sonra kardan adam yapmaya karar verdik. Kayabilecek ne varsa onlarla kendimizi karın hızına bıraktık. Bu beyaz pamuk ile oynamak çok eğlenceliydi.

O gün, soğuğa rağmen hiç eve girmek istemedim. Bir İzmirli için çok güzel bir duyuydu. Ama her güzel şeyin olduğu gibi bunun da sonu vardı. Çok geç olduğu için bu eğlenceyi bırakıp eve girmem gerekti sonra uykuya daldım yorgunluktan ve sabah hepsinin yok olduğunu gördüm. Üzüldüm, bir gün daha kalsa ne olurdu ki!

İzmir'e bir daha kar yağmadı. Keşke o beyaz pamuğu tekrar görebilsem, doyasıya oynasam. Kim bilir, yine bir sabah uyandığımda sürpriz yapar bana.

Efe SAKARKAYA
6-E

MEVSİMLER

Mevsimleri sever misin?

Onları yakından bilir misin?

Güzelliklerini merak eder misin?

Sana onları anlatsam, dikkatle dinler misin beni?

Baharın güzellikleri,

Çeşit çeşit çiçekleri,

Çevremizi süslüyor,

Dağlardaki tomurcuklar,

Çiçek olmayı bekliyor.

Kumsallarda bir şarkıdır rüzgâr,

Denizle arkadaş bütün çocuklar,

Meyveler rengârenk şenlik sunar,

Tatil coşkusu her yanı kaplar,

Ne güzel mevsimdir yaz.

Sonbaharı görünce,

Ağaçlar döktü yapraklarını,

Bulutlar saldı yağmurlarını,

Bizim için en önemlisi de

Okullar açtı kapılarını.

Tüm doğa çekilir yuvasına,

Tomurcuklar toprak altında uykuda,

Kar beyaz bir atkı gibi dağların boynunda,

Soğuklar da üşümek kaçınılmaz olsa da

Kışın güzelliklerini sakın kaçıрма

Şiir ÇINAR 5/F

MOR

Merhaba, ben Kardelen. Ben özel bir çocuğum. Nasıl diyeceksiniz anlatayım. Tabii ki, özel güçlerim yok. Ama annem bu hastalığının özel bir güç olduğunu söyledi. Özel güç dediğimiz zaman aklımıza hayatımızı kolaylaştıracak durumlar gelir. Ama benim hastalığım güzel bir özellik değil. Herkes mutluluğunu, korktuğu anı, ağladığı anı tadında yaşar. Ben onları tadında yaşayamıyorum. Ben duygu değişimi yaşadığımda yüzüm morarıyor. Yüzümün bir anda morarması beni üzüyor. Arkadaşlarım benimle dalga geçiyorlar. Çok saçma olduğunu söylüyorlar. Duygularımı yaşayamıyorum.

Yine bir hastane günü. Hastane kokusuyla, rengiyle çok kasvetli görünürken çok sevdiğim doktorumun yüzü tüm karamsarlığımı silip içimi aydınlatıyordu. Hastalığının teşhisi konulduğundan beri benimle ilgileniyordu. Annemin en yakın arkadaşı benimse içimi bilenim, yüzümü güldürenimdi. Öykü Hanım'ın odasına girebilmek için kapıyı çaldık. Bizi güler yüzle karşıladı.

Doktor Öykü:

-Merhaba Kardelen.

Kardelen:

-Merhaba.

İlk olarak hastalığının beni nasıl etkilediğini sordu. Yüzümün bir anda morardığını söyledim. Sihir gibi. Güldü.

Doktor Öykü:

-Sihir mi?

Kardelen:

-Evet!

Annemle yalnız konuşması gerektiğini söyledi. Ben de dışarı çıktım. Hastanenin içinden gelen ses ve uğultular zihnimin karışıklığına ortak oluyor, gözüm kapıda ne kadar beklediğimi hatırlamıyordum. Annem odadan ağlayarak çıktı. İçinden geçenleri dökmek istedi. Âmâ dökülen yalnızca gözyaşydı.

Bir Hafta Sonra

Pencereden sızan ışıkla yeni bir güne başladım. Yatağımdan doğrulup yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim. Aynaya baktığımda ben, ben değildim. Mosmor bir yüze yapıştırılmış bir çift gözdüm. İçimin tüm gücüyle haykırmak isterken cılız bir sesle anneme seslenebildim. Annem yanıma geldi. Sanki yaşanacakları önceden biliyormuş gibi gözyaşlarını bu sevimsiz ve ürkütücü suratıma akıta akıta ağladı. Doktora gitmemiz gerek, dedi.

Sadece duygu değişimleri ile değil, zamanlı zamansız yüzüm moraracakmış. Hatta bütün vücudum...

İki Yıl Sonra

Artık 12 yaşındaydım. Geçirdiğim nöbetleri düşünürsek zamanımın büyük çoğunluğu mor bir surat hatta vücutla geçmişti. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Âmâ mücadele etmekten vazgeçmedim. Sokakta herkesin,

MOR KIZ!

MOR KIZ!

MOR KIZ!

diye seslendiği zamanlara inat içimdeki çiçeği büyötmeye devam edeceğim. Rengi ne? Tahmin edin. MOR!

Melek Sude BOZKURT

7/K

NASIL BİR DÜNYA?

Açlık ve yoksulluk
Bitmeli artık.
İnsan karnı doyurmak mı güç gelen,
Uçan arabalar yaparken?

Bir sofrada yemeğin yarısı çöpe gider,
Şanssız doğanlar çöplerden ekmek yer.
Bazısı günlerce tek lokma sokamaz boğazına,
Bazısı öbür dünyaya obeziteden gider.

Ve siz hala görmez misiniz?
Bu dünya ne tezat yer.

Nasıl getirdik dünyayı bu hale?
Ve kaç arpa boyu yol aldık,
Ta ebediyetten beri.

Ben bu toy aklımla
Anlayamam ayrımcılığın, açlığın nedenini.
Ve eminim siz anlarsınız (!)
Tüm bunların neden var olageldiğini.

Niye gerekir ayrımcılık,
Arasındaki fark nedir siyahla beyazın?
Peki, ben doyarken
Neden açtır güneydeki yaşıtım?

Neden kimse umursamıyor,
Kendi başına gelmedikçe
Kimse empati yapmıyor,
Taş başa düşmeyince.

Anlamalısınız küçük iyiliklerle değişebilir dünya.
Tarlaya gömülen bir iyilik, vurabilir yıllar sonra bir kıyıya.

"BİR DÜNYA BIRAKIN BİZ ÇOCUKLARA"
Kendi iyiliğiniz, çabanızla
"BİR DÜNYA BIRAKIN BİZ ÇOCUKLARA"
Ama kirlenmiş olmasın açlık, sefillik ve gözyaşlarıyla.

Özge SABAZ
8/I

SOKAK LAMBASI

Gündüzleri kimsenin fark etmediği yerdeyim.

Bazen camdan bakan çocuğun,

Ya da babasını sessizce bekleyenin

Arkadaşıyım.

Yalnız yaşayan teyzenin sırdaşı,

Yürüyen yorgunun sırtını yasladığım.

Sabah erken işe gidenlere ılık,

Okula gidenlere aydınlığım.

Kimsenin fark etmediği

Herkese yoldaşlık eden

O sokak lambasıyım.

Belki görmez insanlar beni.

Fakat izlerim hep sizi.

Gündüzleri uyusam da duyarım,

Top oynayan çocuk seslerini, balkonlardaki

Tatlı muhabbetleri

Gece olunca gözlerin aradığımı.

Bazen bir kuşun evi,

Bazen dinlendiği yerim.

Çocukların uçurtmalarının takıldığı telim,

Ben mahalleye bekçilik eden

Sokak lambasıyım.

İrem İLHAN

7/P

DOST

Seni seven, seni sayan

Seni kırmayan

Seni incitmeyendir

Dost.

Derdini dinleyen, sana yardım eden

Seninle ağlayan

Seninle gülendir

Dost.

Seninle dolaşan, seninle gezen

Sana iyi bakan

Güzel sözler söyleyendir

Dost.

Kerim BULUT
8/S

DEPREM OLUYOR

Aylardan haziran, mevsimlerden yazdı. O gün hava çok sıcaktı ama bizim kahverengi Sincap Melo, topladığı cevizleri evine dizmekle meşguldü. Kış günlerinde o soğuk havada ceviz toplamak çok zordu. Bu yüzden Melo, her yaz kendine yetecek kadar ceviz toplayıp evine diziordu. Bu sayede kışları rahat rahat oturuyordu.

Yaz günleri bu şekilde geçip gitmişti ama Melo ‘nun unuttuğu bir şey vardı. O da evinin eskimiş olması tahta ve çivilerinin de yenilenmesi gerektiği. Bu olay Melo’nun aklına karlı bir kış günü gelmişti. “Bir şey olmaz bir sonraki yaz yenilerim.” dedi içinden. Aradan iki saat geçmişti ki Melo, bir sallantı hissetmişti. Çok korkmuştu. Dışarıya çıkıp komşusuna sordu:

-Neler oluyor? Bu sallantıyı sen de hissettin mi komşum?

Komşusu:

-Evimi yeni düzenledim o yüzden ben hissetmemiş olabilirim, dedi.

Şimdi anladım. Benim depremi bu kadar yoğun hissetmemin sebebi yazın evimin eski çivilerini yenilemeyi unutmuş olmam, dedi Melo. Sincap Melo, çok korkmuştu. Komşusu Melo ‘ya: ”Sen hemen benim evime gelmelisin, dedi. Büyük depremlerin ardından artçı depremler de olabilir. Bu sözden sonra Melo, hemen komşusunun evine gitti. Komşusu da:

-Keşke evini yenilemeyi unutmasaydın eğer biraz daha büyük deprem olsa evin yıkılabilirdi.

-Evet, biliyorum keşke unutmasaydım ama artık her yaz aksatmadan evimin tahtalarını yenileyeceğim, dedi

Dediğini de yapmış, artık her yaz aksatmadan evini yenilemiş ve oluşabilecek depremlere karşı kendini korumaya almıştı.

Sizler de Melo’nun yaşadıklarını yaşamak istemiyorsanız evinizin düzenli olarak depreme dayanıklılığıyla ilgili kontrollerinizi ihmal etmeyin.

Ayşenur ÇİRAOĞLU

6/H

İZMİR SOKAKLARINDA

Dolaşıyorum İzmir sokaklarında,
Her yerde insan,
Keyifli, telaşlı, düşünceli
Üzgün bazıları da,
Devam ediyorum dolaşmaya,
Bir çocuğa çarpıyorum birden
Annesini arıyor gözleri,
Kulağımda esnafların sesi,
“Gel, gel! En yeni ürünler burada!”
Herkes bir yanda
Koşuşturuyor,
Dolaşıyorum İzmir sokaklarında
Mağazalarda indirim yazısı
Birden bakıyorum,
Ufukta akşam oluyor,
Eve dönme zamanı
Ne ara geliyor,
Dolaşıyorum, İzmir sokaklarında.

Asya AKÇEKOCE
5-E

HAYVAN SEVGİSİ

Şimdi size başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Günlerden 4 Ekim. İzmir'den Aydın'a doğru köye ninemizi görmek için annem, babam ve ben yola çıktık. Bu köy babamın anneannesinin ve akrabalarının yaşadığı köydü. Bizi gördükleri zaman çok sevindiler. Evde biraz zaman geçirdikten sonra orada yaşayan Ayşe teyzenin evine gittik. Onların kocaman bahçesi ve bir sürü hayvanları vardı. İnekler, danalar, tavuklar, horozlar ve onları koruması için kocaman bir köpekleri vardı. Ayşe teyze ile ineklerden süt sağdım. O kadar zevkli ki anlatamam. Daha sonra Ayşe teyzenin bahçesinde bir kedinin doğum yaptığını ve o kedileri sahiplendiğini söyledi ve beraber yavru kedileri görmeye gittik. Anne kedi ve dört tane yavrusu vardı. Çok güzel bembeyaz kedilerdi. Hayvanları çok seviyorum.

Anneme yavrulardan bir tanesini sahiplenmek istediğimi söyledim. Önce annem kabul etmedi ama ısrarımdayanamayıp bir tanesini alıp evimize dönmek için yola çıktık. Kedi yol boyunca

sürekli kaşındı ve ne olduğunu anlayamadık. Babam eve geldiğimizde kediyi yıkamak için su hazırladı. Kedinin pirelenmiş olduğunu ve o yüzden kaşındığını söylediğinde çok üzüldüm.

Babam ile beraber kediyi veterinerine götürdük. Orada aşılarının yapılmasını ve pirelerinden temizlenmesini istedik.

Veteriner, aşılarını yaptı ve pirelerini temizlemek için bir ilaç sürdü. Eve gelirken yakındaki pet marketten kedi beslemek için gerekli tüm malzemeleri ve mamasını aldık.

Artık barınacağı bir evi ve onu çok seven sahibi vardı. Babam, bugünün 4 Ekim Hayvanlar Günü olduğunu ve hayvanları koruyup onlara merhamet etmemiz gerektiğini söyledi.

Hayvanları koruyalım, onlar için gereken fedakârlığı gösterelim.

Emir YALÇINKAYA

5/C

ARAP'IN MUTLU HAYATI

Merhaba, benim adım Arap. Bana bu adı kimin koyduğunu bilmiyorum ama yaşadığım yerde bana herkes “Arap” diye sesleniyor. Yaşadığım mahalle 2-3 katlı binaların olduğu, bahçeli, çiçeklerin ve ağaçların olduğu, çocukların sokaklarda rahatça oynaya bildiği sevimli bir mahalledir. Burada herkes bana çok iyi davranıyor, karnımı doyuruyor ve suyum veriyorlar. Çocuklar okuldan gelince sokağa çıkıyor, oyun oynuyorlar ve beni de bütün oyunlarına dâhil ediyorlar. Bu mahallenin tüm insanları merhametli ve hayvan sevgisi olan kişilerdir. Bu yüzden çok şanslıyım.

Bu mahallede çok mutlu bir şekilde günlerimi geçirirken talihsiz bir olay yaşadım. Bir gün mahallede dolaşırken yoldan geçen bir araba bana çarptı. Hayvan sevgisi olan merhametli biriymiş ki beni hemen veterinerine götürdü, tedavim boyunca veterinerde kaldım. İyileştiğimde beni bir barınağa götürdüler. Orada bir sürü arkadaşım oldu ama kafeslerde yaşıyorduk. Bu yüzden mahallemi ve beni seven insanları çok özledim. Mutsuzluğum gittikçe artıyordu.

Tam umutsuzluğa kapılmıştım ki o gün barınak tanımadığımız insanlar ve çocuklarla dolup taşmaya başladı. O gün hayvanlar günü olduğu için bizi ziyarete gelmiş, yanlarında çeşit çeşit mamalar getirmişler. Hepimiz çok mutlu olduk. Gün boyunca gelen misafirlerden ve ilgilerinden yorulmuştum. Tam uykuya dalacaktım ki tanıdık bir sesle irkildim. Gözlerimi bir açtım karşımda mahallemizin sevimli çocuğu Mert duruyor. Beni görünce sevinçten çığlıklar attı. Hâlbuki onlar da beni kayboldum diye günlerce aramışlar ve çok üzölmüşler. Hemen beni alıp mahalleme geri götürdüler. Hayvanlar Günü benim mahalleye ve sevdiğim insanlara kavuşabilmeme vesile oldu.

Meriç BALABAN

5-C

HAYVANLAR GÜNÜ

Bugün çok sevinçliydim, çünkü annem sonunda istediğim kediye alacaktı. Okula gittiğimde hala içim içime sığmıyordu. Ders başladığında öğretmenim niye yerimde duramadığımı ve bu kadar heyecanlı olduğumu sordu ben de:

-Annem bugün istediğim kediye alacak, dedim.

Öğretmenim gülümsedi:

-Neden yerinde duramadığın şimdi anlaşıldı, dedi.

Öğretmen konu anlatmaya başladı, daha sonra zil çaldı. Teneffüs bittikten sonra içeri girdik. Öğretmen:

- Yarın Dünya Hayvanlar Günü, yarın evcil hayvanlarınızın resmini getirebilirsiniz, dedi.

Sınıfımız da herkes hayvanları sevdiği için sevinç çığlıkları attılar. Ders başladı son derse girdiğimizde ağzım kulaklarımdaydı. Eve gittim kapıyı açtım. Annemin kucığında ufak bir kedi gördüm ve çok mutlu oldum. Adını Minnoş koydum. Eve girdim üstümü değiştirip, elimi yüzümü yıkadım. Ödevlerimi bitirdikten sonra Minnoş ile oyunlar oynadık. Yarım saat sonra annem yatma vakti, dedi. Ben de Minnoş'un yatağını hazırladım. Güzelce yatağına yatırdım. Yatağıma yattım. Sabah kalktım, Minnoş'un mamasını koydum ama Minnoş ortalarda yoktu, gelmedi. Minnoş'u aramaya başladım. Bulamayınca anneme söyledim. Annem kalktığından beri onu görmediğini söyledi. Bizim evimiz birinci kattaydı. Babam pencereyi kapatmayı unutmuş. Minnoş da pencereden atlamış olmalı, diye düşündük annemle.

Ve sonra dedi ki annem:

- Üzülme, ilanlar asarız.

İlanları astık, yarım saat sonra bir telefon geldi:

-Kedinizi buldum adresim ***** gelip alabilirsiniz.

Çok mutluydum çünkü Minnoş bulunmuştu. Hemen anneme bu iyi haberi söyledim. Annem de sevindi, adrese gidip Minnoş'u aldık. Kedimi bulana teşekkür ettim. Eve geldiğimizde Minnoş'u sevgiyle sarıp sarmaladım. Ve ertesi gün Minnoş'u kedi kabında okula götürdüm. Öğretmenim, evde beslediğimiz hayvanların resmini istemişti ama ben kendisini sınıfa götürdüm. Annem de benimle gelmişti, arkadaşlarıma kedimi gösterdikten sonra eve dönecekti. Herkes Minnoş'u çok sevdi. Ve Minnoş bir daha pencereden kaçmadı.

Nisa ÇİFTÇİ

5/D

KENDİMİ KENDİMDE BULDUM

Hayatınızda hiç iliklerinize kadar korktunuz mu? Ya da hiç bütün vücudunuzu sarmaşıkla sarılmış bir yalnızlık gibi hissettiniz mi? Ben hissettim. Daha milyonlarca duyguyu içimde yaşayıp hepsini keşfetmeye özen gösterdim. Çoğunda da başarılı oldum. Hayatın önüme koyduğu tüm olumsuz olanakları engellemek ve geçmek için çabalıyorum. Peki, bu konu da başarılı oluyor muyum? Evet, bazılarında üstün başarı sergilerken, bazılarında da hala aşmaya çalıştığım olumsuzluklar var. Öğrenmeniz ve bilmeniz gerekeni, güçlü olmayı belki bu cümleler sayesinde bir nebze de olsa birlikte arttırabiliriz. Güçlü olamazsanız hayat acımaz. Size yazdığım bu satırlarda asıl anlatmak istediğim hayata ne olursa olsun tutunmanız. Çünkü hayat acımaz, hayat meydan okur, hayat ezer. Ben de ezildim, bana da meydan okudu kaybettim ve hayat bana da acımadı. Ama ne oldu biliyor musunuz? Ben pes etmedim. Bana meydan okuyan bu hayata, bu korkulara, bu yalnızlığa, bu kırgınlığa karşı savaşıyorum. Savaşmazsanız kaybedersiniz. Ben kaybetmek istemiyorum. Fazladan üzüldüğüm, gözyaşı döktüğüm, içtenlikle tebessüm edemediğim bir evrenin içerisindeyim. Ama hayata karşı mücadelemi bırakmıyorum.

Bana inanın ki ben çok şey kaybettim, yere düştüm, kalkamadım. Sürünerek ilerlemeye çalıştım, kirlendim. Kimse bir el bile uzatmadı ama ben en sonunda tek başıma ayağa kalktım, yine asla pes etmedim. Ve hedefime de ulaştım. Ne olursa olsun bırakmayın. Ağlayın, haykırın, öfkelenin, yenilin ama pes etmeyin. Ağladım, haykırdım, öfkelenim, savaştım kaybettim, yenildim bıraktım. Pes etmedim. Tekrar kalktım yine düştüm. Kaybolup giden bir yalnızlığa büründüm, korku etrafımı sardı, çıkamadım. Çıkmak istedim, üzerime geldiler. Yalnızlık adeta bir sarmaşık gibi beni daha çok sıktı. Boğuldum, gözlerimi kapattım, karanlığa gömüldüm. Etrafıma baktım kimse yok. Tek korku ve yalnızlık...

Aslında yanımda olan onlardı, korktuğumda yine korkunun olduğunu ve korkmayarak korkuyu uzaklaştırmam gerektiğini, yalnız kaldığımda ise benimle birlikte olan yalnızlığı unutmamam gerektiğini öğrendim. Ben benim yalnız olmadığımı tek başıma başarabileceğimi öğrendim. Kaçmaya çalıştığım bu korku ve yalnızlık beni güçlendirdi. Ben yalnız değildim. Ben sadece kendimi fark etmekten korkmuştum. Benim kendime ihtiyacım varmış. Aynanın karşısına geçip baktım kendime, gülümsedim inceledim. İhtiyacım olan kendimmişim. İlacım benmişim.

Sahiden çok güçlüymüşüm...

İlkim Özer
7/C

BENİM DÜNYAM

Benim dünyamda renkli, güzel kokulu çiçekler
Sevgiyle, saygıyla el ele vermişler.
Hepsi mutlu, birlikteyken güzeller.
Kimi baba, kimi anne, kimi kardeşler...

Benim dünyamda mis kokulu kitaplar,
İçlerinde gerçekler, hayaller, cinler, periler
Hayaller kurdurur, hayatı öğretirler.
Kitap okumadan bir gün nasıl geçer?

Benim dünyamda voleybol ayrı yer tutar,
Filenin Sultanları hayatımıza heyecan katar
Oyunlar, koşmalar, manşetler, smaçlar
Dünyamda renkli olmayan bir tek Karakartal var.

Begüm GÜVERCİN
7/N

ORMANDA İKİ GECE

Ben Fred 10 yaşındayım. Bana baktığınızda sarışın, biraz kısa boylu ve zayıf bir erkek çocuğu görürsünüz. Bir de yanımdan hiç ayrılmayan köpeğim Max vardır. Kıvırcık tüylü, tatlı ve zeki bir köpektir Max. Biraz da kardeşlerimden bahsedeyim. Üç kız kardeşim var. En büyükleri Maria dokuz yaşında. Kahverengi, uzun saçları vardır. Biraz karamsar. Bu yüzden çok konuşmaz. Benden üç yaş küçük olan kardeşimin adı Volodia. Aynı benim gibi sarışın ve utangaçtır. En küçüğümüz ise Katenka'dır. Beş yaşındadır ve evin neşe kaynağıdır. Anneme, Emma'ya, bakınca içinizi mutluluk sarar. Hele bir de güldü mü yüzünde güller açar. Babam Michael ise uzun boylu ve yakışıklıdır.

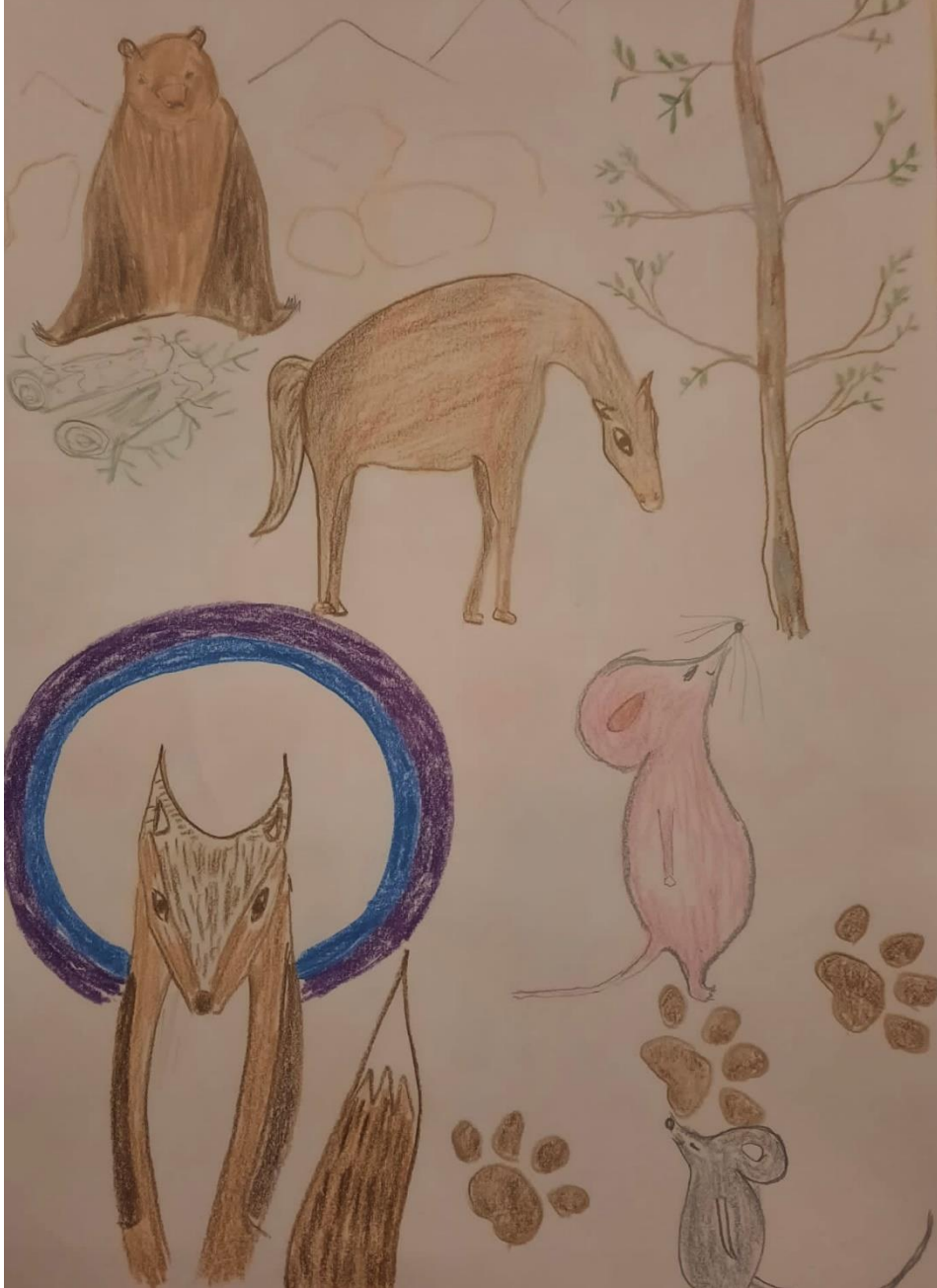
Mutlu bir hayat yaşıyorduk. Ta ki o güne kadar. Yine her zamanki gibi kahvaltı yapıyorduk. Babama "Baba öğlene doğru üç kardeş pikniğe gidebilir miyiz?" dedim. Annem bunu duyunca hemen "Bunu daha önce konuşmuştuk. Ben izin vermiyorum." dedi. Babam bunun üzerine "Annen ne derse o." dedi. Ben de biraz üzgün, biraz sinirli bir şekilde odama giderken kardeşlerime odama gelmelerini işaret ettim. Birlikte odama gittik. Ben "Bence gizlice hazırlanıp evden kaçarak pikniğe gidelim." dedim. Her zamanki gibi Maria o karamsar tavrıyla "Eğer böyle bir şey yaparsak kesin başımıza bir şey gelir." dedi. Biz de hep bir ağızdan "Karamsar olma Maria!" dedik. Benim dediğim gibi yaptık ve gizlice hazırlandık. Ben yanıma olta, kibrit, eldiven, bıçak, hamak aldım. Diğer gerekenleri Volodia ve Maria aldı. Daha küçük olduğu için Katenka'yı yanımıza almadık. Annem ve babam odadayken biz Bahçeden kaçtık. Piknik için ormanın içlerine doğru yürüdük. Güzel bir yer bulup oraya kurulduk. Mutlu mutlu piknik yaptık. Ben balık tuttum. Volodia ateş için dal topladı. Maria da sofrayı hazırladı. Akşama kadar yedik, içtik, eğlendik. Akşam olunca toplanıp eve doğru yürüdük. Bayağı yürüdük ama evi bulamadık. Maria "Ormanda kaybolduk." dedi. Ben de "Ben ağacın tepesine çıkıp eve bakacağım." dedim. Ağaca çıktım ama evi göremedim. Aşağı inip gördüklerimi anlattım. Kaybolduğumuzu söyledim. Yakında karanlık çökeceği için ateş yaktık. Elimizden geldiğince kendimize güvenli bir alan oluşturduk.

Saatler ilerledikçe tedirginliğimiz iyice artmaya başladı. Kardeşlerimi sakinleştirip her şeyin iyi olacağını, sabaha evimizde olacağımızı söyledim. Bir süre sonra kurtların ulumasını duyuyorduk. Hemen kendimize meşale yaptık. Kurtlar her an gelebilirdi. Uykumuz geldiği için nöbetleşe uyuduk. Nöbet için uyandığımda Max'in karanlığa baktığını gördüm. Kurt ulumaları herkesi uyandırdı. Bu yüzden daha çok ateş yaktık. Ateşin arasından kurtların parlayan gözlerini görebiliyordum. Max hala karanlığa bakıyordu. Sabah olduğunda kurtlar dağıldı. Biz de yemek yiyip biraz uyuduk. Öğlen uyandığımızda dalları yontarak zıpkın yaptık. Ne olur ne olmaz diye meşalede yaptık. Yine gece oldu ve kurt ulumaları başladı. Ellerimize dalları yontarak yaptığımız zıpkın, önümüzde ateş vardı. Max yine karanlığa bakıyordu. Bir kurdun bize doğru yaklaştığını gören Max aniden koştu. Ben zıpkınla kurdu uzak tutmaya çalışırken Maria kurdu tekme ile ateşe attı. Kurt acı ile karanlığa koştu. Aniden Max kurdun peşinden gitti. Ben de Max'in peşinden koştum. Volodia da korkarak peşimden geldi. Maria orada kaldı. Max'in peşinden koşmak hayatımın hatası olabilirdi. Max'i bulamadım. Döndüğümde Maria da yoktu. Korkudan ne yapacağımı şaşırdım ama hemen sonra ağacın tepesinden bize Maria seslendi. Kurtlardan korunmak için ağacın tepesine çıkmıştı. O inince ateşi çoğalttık. Dallarla set yaptık. Böylece kurtlar yanımıza yaklaşmaya çekindiler. O gece çok tehlikeli geçti.

Sabahı hayal meyal hatırlıyorum. Birileri bizi yukarı çekti ve helikoptere aldı. Uyandığımda evimdeydim. Odada doktor vardı. Beni muayene etti. Odadan çıktı. Birkaç dakika sonra babam girdi. Yüzünde sevinç ile hüznün karışık olduğu bir tebessüm vardı. Max'i bulduklarını ve önemli bir şeyi olmadığını söyleyip çıktı. Hüzünlüydüm. Çünkü benim saçma

bir piknik hevesim kardeşlerimi ve benim hayatıma son verebilirdi. Bunun derin pişmanlığını yaşadım. Ailem ve kardeşlerimle hala birlikte olduğum için çok şanslıydım.

Çağan YAVUZOĞLU
6-N

BEN ALYA

Ben Alya; anlamı kadar ferah, gökyüzü gibi mavi, bir o kadar yerden yüksek...

Bana bu ismi annem karnında beni taşıırken hatta hamileliğinin ilk aylarında koymaya karar vermiş. Buna neden olan olay ise annemin bir gün televizyonda gazeteci ve köşe yazarı olan, çok sevdiği tiyatrocı Haldun Dormen'in gelini Ayşe Arman'ın hayatını ve yaşadığı evi konu alan programı izlemesiymiş. Annem izlediği programda Ayşe Arman'ın küçük kızı Alya'yı gördüğünde "Ne güzel bir kız, ne güzel bir isim!" diye düşünmüş ve içinden "İnşallah benim kızım da böyle güzel böyle sevimli olur." demiş. O günden sonra ilk kez duyduğu, kulağına hoş gelen ve sevimli kahramanından etkilendiği bu isim aklına yer etmiş. Belki kızıma bu ismi koyabilirim, diye düşünürken aradan geçen iki gün sonrası evimizin balkonuna çıktığında karşı sitenin altındaki dükkânda tadilat olduğunu fark etmiş. Dükkâna isim tabelası asılıyormuş. Birden annem ismi fark etmiş "Alya Ticaret".Evet, dükkânın ismi "Alya" imiş. Bunu gören annem bu ismin üst üste karşına çıkması bir tesadüf olamaz, diye düşünmüş ve benim adıma "Alya" koymaya karar vermiş.

Ben "Alya" , işte bu da benim gerçek isim koyulma hikâyem...

Alya AKIŞ
5/M

ZAMAN

Bir zamanlar bilinmeyen bir zaman ülkesi varmış. Zaman bu ülkede üretilir ve herkese eşit miktarda paylaştırılmış. Bu ülkedeki insanlar için zaman çok değerliymiş. Hatta o kadar değerliymiş ki herkes zaman tasarrufu yapmaya çalışıyor, yaptıkları her işi saniye saniye hesaplıyor ve bunu en kısa süreye indirmeye çalışıyorlarmış. İhtiyaç dışı aktiviteleri zaman kaybı olarak düşünüyorlarmış. Bunlara karşı çıkan ve zaman tasarrufu yapmayan tek bir kişi varmış. Adelle SİMON, 15 yaşındaki Adelle, küçüklüğünden beri etrafındaki herkesin baskısı ve zorlamalarına rağmen hiçbir zaman yaptığı işin saniyesini düşürmeye veya zaman tasarrufu yapmaya çalışmamış.

Bir gün sabahın erken saatlerinde ülkedeki herkes koşuşturma halindeymiş. Herkes kendi zamanını düşünerek hızla işlerini halletmeye çalışıyormuş. Tam bu sırada aniden zaman ülkesinin bütün saatleri durmuş. Bunu gören tüm insanlar endişeli bir şekilde koşuşturmaya ve çığlıklar atmaya başlamışlar. Çünkü zaman ülkesindeki insanlar sadece zamandan yaratılmış ve zamanın durması veya bitmesi onların ölmeleri anlamına geliyormuş.

Herkes zamanın durma nedenini öğrenmek için zaman fabrikasına doğru koşuşturuyormuş. İnsanlar, zaman fabrikasında üretilen zamanların bittiğini ve zaman üretilen makinenin çalışmadığını öğrenince iyice tedirgin olmuşlar. Herkes zaman fabrikasının önüne dolmuş çığlık atarak koşturaya devam ediyormuş. Bu sırada dışarıdaki gürültü yüzünden uyanan Adelle her şeyden habersiz bir şekilde üstüne ceketini alıp neler olduğunu öğrenmek için dışarıya çıkmış. Önüne çıkan hiç kimse Adelle'yi dikkate almadığı için neler olduğunu anlamamış. Zaman ülkesinin her sokağında, üzerinde her şekilde saatler olan büyük eski kayalar varmış. Bu saatlerden o kadar fazla varmış ki, Adelle hiçbir zaman saati umursamazken etrafındaki zaman kayalarına bakınca zamanın durduğunu anlamış. Fakat umursamayıp sahildeki kulübeye benzer küçük evine geri dönmüş.

Ailesi olmadığı için bu kulübede tek başına yaşıyormuş. Hemen kahvaltısını yapmış. Her gün yaptığı gibi yavru köpeğini alıp sahile gitmiş. Yürüyüş yapmış, gece denizin dalgasıyla karaya vuran deniz yıldızlarını denize geri atmış. Biraz deniz kabuğu toplayıp kulübesine geri dönmüş. Resim çizmiş, müzik dinlemiş ve köpeğiyle oynamış. Dışarıdaki gürültüye aldırış etmeden gününü geçirmiş. Gece geç saatlerde ses azalmış. Merak edip dışarıya çıkmış. Zamanları tükenen insanlar teker teker ölüyormuş. Çok geçmeden Adelle kötüleştirmiş. Aniden yere yığılmış. Başına insanlar toplanıp “ Zaman tasarrufu yapsaydın yaşayabilirdin” gibi şeyler söylemişler. Adelle gayet sakin bir şekilde: “ Evet belki yaşayabilirdim ama siz tasarrufla uğraşırken ben zamanımı kaliteli geçirdim. İyi ki de öyle yapmışım. En azından ben mutlu ölüyorum.” diyerek ölmüş.

Azra GÜRBÜZ

6/R

DOSTLUK

Derdime deva var mı?

Ondan başka,

Seviyorum onu!

Tabii ki de her dakika

Laleler kadar renkli,

Uğurumdur şansımdır o benim,

Konuşur herkes dostumla bizi.

Balım Ela GİDER

6/R

BİRLİK VE BERABERLİK

Adı Renk Orman'ı olan bir orman varmış. Bu ormanda yaşayan tüm canlılar çok huzurluymuş. Kendilerine çok iyi davranan, onları seven, onların tüm ihtiyaçlarını karşılayan Tavşan Kral'ları varmış. Bir gün ormanda kötü bir haber duyulmuş. Çok sevdikleri krallarının kaybolduğunu öğrenmişler. Krallarını her yerde aramışlar ama bir türlü bulamamışlar. Bir gün yanlarına aslan gelmiş. Tavşan Kral'ın öldüğünü, bundan böyle kendisinin kral olduğunu ilan etmiş.

Aslan, Renk Orman'ında yaşayan herkese çok kötü davranıyor, bütün işlerini onlara yaptırıyor. Artık ormanda hiç huzur kalmamış. Zebra, kedi, fare ve çiçek dışında tüm canlılar ormanı terk etmiş. Bu dört arkadaş ormanı çok sevdikleri için buradan kaçmak istememişler. Bir gün zebra ile kedi, fare ve çiçeği yanlarına çağırılmışlar. Zebra:

-Bir planım var arkadaşlar! Artık bu aslandan kurtulma zamanı sizce de gelmedi mi? diye sormuş.

Fare:

-Evet, haklısın ama nasıl yapacağız?

Çiçek:

-Bence aslanı öldürüp ortadan kaldırmalıyız!

Kedi ise:

-Arkadaşlar önce zebranın planını dinleyelim, demiş.

Zebra başlamış anlatmaya:

-Arkadaşlar, aslanı avcıların tuzaklarına yakalatıp onu ormandan uzak bir alana götürelim. Böylelikle ondan kurtulmuş oluruz. Eski huzurlu ve mutlu günlerimize geri döneriz. Hemen vakit kaybetmeden planlarını uygulamışlar.

Aslan ormanda gezerken fare, aslanın yanına gider ve onu tuzak kurdukları yere doğru götürmüş. Bir anda avcı tuzaklarının ağlarına düşen aslanı yakalamışlar. Onu ormandan uzak bir yere götüreceklerini, yaptığı kötülüklerden bıktıklarını söylemişler. Bunu duyan aslan birden ağlamaya başlamış:

-Lütfen durun yapmayın! Beni bu ormandan uzaklara götürmeyin diye yalvarmış.

Aslanın sözlerine aldırmayan arkadaşlar tam ormandan çıkarken aslan yine bir şey söylemiş:

-Sizin Kral Tavşan ölmedi!

Bu sözün üzerine hepsi donup kalmış. Kurtulmak için yalan söylediğini düşünmüşler.

Aslan:

-Ben doğru söylüyorum. İsterseniz sizi Tavşan Kral'ın olduğu yere götürebilirim, demiş.

Hep birlikte aslanın söylediği yere gitmişler. Gerçekten de aslan doğru söylüyormuş. Tavşan Kral elleri, ayakları bağlı bir biçimde oradaymış. Aslana neden böyle bir şey yaptığını sormuşlar.

Aslan üzülerek anlatmaya başlamış:

-Ejderha kızımı kaçırp onu esir aldı. Eğer dediğini yapmazsam kızımı öldüreceğini söyledi. Bana başka seçenek bırakmadı, böyle yapmak zorunda kaldım, lütfen beni affedin diye yalvarmış. Bunun üzerine tekrardan arkadaşlar plan yapmışlar.

Renk Ormanı'ndan kaçmak zorunda kalan tüm dostlarına haber vermişler. Hepsini ormana geri çağırıp aslanın ve Tavşan Kral'ın başından geçenleri anlatmışlar. Hepsi birlik olup ejderhayı yenmişler. Tavşan Kral tüm dostlarına teşekkür etmiş. Aslan da yaptığı kötülüklerle rağmen ona inanan ve kızını kurtarmaya yardımcı olan tüm arkadaşlarına teşekkür etmiş. O günden sonra Renk Ormanı'nda her şey eski haline geri dönmüş. Hep birlikte mutlu mesut yaşamaya devam etmişler.

Aleyna SÖNMEZ 6/R

TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

Sanırsın ki zararsız,

Aksine faydasız.

Zararını bilerek,

Bağlanırsın yine de.

Tabletle, telefonla,

Hayat kolay ama

Her şeyin fazlası zarar,

Bunu asla unutma.

Boşa kullanma fazla,

Sağlığını etkiler sonra.

Sakın yazık etme kendine,

Aşırılığa dikkat etmeyip de.

Ayırıp gözünü, tabletten telefondan,

Kaldırıp kafanı, çevrene bir baksan,

Bak etrafında ne çok şey var, yapacak

Telefondan, tabletten uzak kalarak.

Elif Su YAŞA

6/R

KURT YAVRUSU

Anadolu'nun bozkır dağlarında yaşayan küçük bir yavru kurt varmış. Diğer kurt yavrularıyla beraber oyun oynamayı çok istemiş ve yanlarına gitmiş. Fakat diğer kurt yavruları, yavru kurdun kendileri kadar iri ve gösterişli olmadığı için onunla dalga geçip, dışlamışlar. Yavru kurt da üzülerek yuvasına gitmiş. Ertesi gün diğer kurt yavruları kendilerini o kadar iri ve güzel gördükleri için ormandan uzaklaşıp gezerken bir avcının tuzağına düşmüşler ve avcı onları yakalayıp bir kulübeye hapsetmiş. Acılı bir şekilde inleyerek yardım çağırmaya çalışmışlar. Onların bu çaresiz yakarışlarını duyan yavru

kurt sesin geldiği yere dikkatli bir şekilde gizlice gitmiş ve bir kulübeye ulaşmış. Gizlice pencereye yaklaşmış ve arkadaşlarını görmüş. Fakat kulübenin kapısı kilitliymiş. Etrafa dikkatlice bakınmış, kulübenin yanında küçük bir delik görmüş. Diğer yavru kurtlara göre daha ufak olduğu için bu delikten kolayca girmiş. Bir dal parçası ile kafesin kapısını açmayı başarmış. Tam o sırada avcılar kapıyı açıp içeri girmişler yavru kurt ve diğer yavrular avcıların bacaklarının arasından hızlıca kaçıp kurtulmuşlar. Bu olaydan sonra diğer yavru kurtlar arkadaşlarına kötü davrandığı için özür dilemişler. Yavru kurt da özürlerini kabul etmiş.

Bu olaydan sonra diğer yavru kurtlar bir daha kimseyi küçümsemek için söz vermişler.

Beril ATALI

6/R

ATATÜRK

1881’de doğdu.

Belliydi asker olduğu.

1938’de gözlerini yumdu

Hayat onu unutmuyordu.

Cumhuriyeti kurdu.

Gönüllerde taht kurdu.

Düşmanları kovdu.

Hak ettikleri buydu.

Savaştan savaşa atıldı.

Hiç sınır tanımadı.

Onca düşmanı yanılttı.

Millete zafer yaşattı.

Alfabeyi tanıttı.

Halka huzur yaşattı.

Türkiye’yi dünyada,

En yükseğe çıkardı.

Atatürk diyorlardı.

Hep kıskanıyorlardı.

Böyle güzel özellikleri.

Kimsede bulamıyorlardı.

Dünyada da tanındı.

Askerlikle anıldı.

Evrenden gitse de.

Kalplerde hep o vardı.

Zelal YÜKSEK 7/O

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Gelecek
bizimle
şekillenecek.
2022

GÜZELYALI ORTAOKULU